

**АЛМАНАХ
НОВА
БЪЛГАРСКА
ЛИТЕРАТУРА**

***Романтика
2019***

БУКВИТЪ

София 2019

Алманах „Нова българска литература“
Романтика 2019
Copyright © 2019 Фондация „Буквите“
© Издател Фондация „Буквите“
ISSN 2367-9069

*Грешни мисли
в
грешно време*

(ПОЕЗИЯ)

ДОБРОТА

на Ж. Кузманова

Ако ти си още в тоя свят,
значи добротата съществува
въпреки житейския диктат,
че добро с добро се не купува.

Тя се ражда със самите нас.
Пуска крехки корени в душата.
И цъфти до сетния ни час –
докачливо, скромно, деликатно.

Но като критерий за човек,
тя остава неговата същност.
Има ли я – всичко е наред.
Липсва ли...
Човекът в теб отсъства.

ОБИЧАЙТЕ СЕ

Човек е по рождение орисан,
заченат в обич, обич да роди.
Във всяка обич е заложен смисъл –
приемаме човешкия си вид.

Обичайте се, ако ще сърцето
препълнено с любов да се взриви.
Обичайте се без приоритети.
Обичайте се и насън дори.

Открийте се един за друг, а после
кажете си най-важните неща.
За истинската обич няма пости.
Не е безкраен краят на света.

Обичайте се! Тоя свят превратен
само се мисли за непобедим.
Обичайте се до невероятност.
Обичайте се, за да се спасим.

Обичайте се всички! Постоянно.
И искрено, до сетния си дъх.
Ако животът е една спонтанност,
то любовта е –
неговия връх!

УТРИННА СЕРЕНАДА

Добро утро, любов! Събуди се! Навън
Месечината вече я няма.

Целуни ме наяве. Не искам насън.
Не защото сънят е измама.

Не защото, любов, ще си мисля, че пак
си забравила да се завърнеш.

Не в съня си минаваш критичния праг,
вместо мен някой друг да прегърнеш.

Добро утро, любов! Усмихни се и виж,
че светът като теб е усмихнат.

Нищо друго. Засмей се. Това му дължиш.
За да грейнат звезди във очите.

За да видиш красивия утринен чар
на зората, в тревата искряща.

И да станеш самата най-ценният дар,
който само сънят ми е пращал.

Добро утро, любов!

БЛАГОСЛОВ

Да те прегърне мъдростта на утрото
и с нея да изкарате деня.
Звездите нощем да присядат в скута ти
и да те къпе лунна светлина.

Двете вселени вътре във очите ти
да раждат непознати светове,
в които да се крие неоткритото
от никого привличане към теб.

А аз да си остана простосмъртния,
стремял се да те стигне цял живот.
Дали ще е сега или в отвъдното,
отдавна вече ми е все едно.

Не се оплаквам. Благославям силата,
притегляща ме винаги към теб.
Но... Не можах да мина допустимото.
И може би, така е по-добре.

АЛИНА СТОЯНОВА

ШЕРШЕ ЛА ФАМ

Превърнах се във крива въпросителна.
Застанах инатливо до сърцето си.
Не исках да ми срича относително.
Не исках да ми казва общо взето.

Нали е мое, та му хванах вяра.
Подлъга ме във време неприлично.
След него хукнах към оная гара,
където спират влакове кармични.

Е, да, сгреших. И просто е! До копче.
Каква ти карма! – врели-некипели!
Сърцето ми – мишена непорочна –
Сатир прониза с древните си трели.

И ето ме – комична героиня
в абсурдния спектакъл на нещата.
И ролята ми главна е – Алина.
Шерше ла фам. И още за жената...

Изправям се, все пак съм удивителна.
А ти, сърце, във точица се свиваш...
Да ти простя? Прощавай, но съмнително!
Боли ли те? Дано останеш живо!

МОРСКИ ПРИКАЗКИ

Ти прости ми, мой бедни рибарю,
че надникнах във морската приказка.
Мен ми стига коритото старо,
не мечтая палатите приказни.

И, повярвай ми, никак не искам
в други приказки да се забърквам.
Вече питомен в нашата рискът е.
И си имаме старата църква.

Проумявам, признавам си грешката –
мисълта ми залитна в прибоите.
Чуй, обичам дланта ти, човешката,
дето Бог я постави във моята.

Ти си всичко, което би искала
всяка фея с очи на кошута.
Аз сърцето си здраво притискам,
тази песен да бъде нечута.

Ала мръкне ли, тихо ще ида
на брега, при добрата русалка.
Само миг. Ей така, да я видя...
и потъна в сълзата ѝ малка.

АПЛОДИСМЕНТИ

Играта свърши. Бис. Аплодисменти.
И ролите се върнаха в сценария.
Отдъхнаха след „звездните“ моменти
душите им от звънките бездария.

Единствено една се противеше
на сложната раздяла със таланта.
Тя в него се събуждаше. Там спеше.
И хранеше се, дишаше аванта.

Щастлива бе. И много горда, смела,
че беше му лице, сърце и сянка.
Чертите и смеха му бе си взела,
парфюма, чара, мъжката осанка.

Тъй чувствена до сълзи, романтична,
не слезе и от клепките му чудни,
когато беше влюбен във момичето
на съницата си. И го прокуди.

Играта свърши. Зрее тишината.
Остана сам със себе си. И с нея.
Тя, зъзнейки, задряма във душата му,
където бе натрупал снеговеят.

ПРИКАЗКА

Направи го, така, с реверанс!
Изрови ми на лятото корена.
Подари ми последния танц.
В целофан опаковай и спомена.

Тъй ще бъде платено и пито.
Чуй, оркестърът свири фалшиво.
Пепеляшка не съм ти и нито
стайна Палечка в цвете красиво.

Как позна? Аз съм дънна русалка...
С водорасли заплитам нов шал.
Русокоса не съм, нито малка.
И отсъствам от всеки твой бал.

В листопади, илюзии цветни
избледня тази приказка моя.
Наведи се! Сега ще заметна
невъзможния принц. Шалът? – Твой е!

ОТ БОГА ВИНО

Старо вино божествена магия сътворява,
пробужда страсти, усмирява бури.
Издига те във висините, сетивата запленява.
В натъжената душа носталгична лира свири.

С виното се ражда, кръщава, причестява.
Със старо вино хабер на сватове се праща.
Зовът на войнишката тръба край вино се чува.
С вино и свещ се покойник изпраща.

В старото вино гори вечен пламък.
И в замък се превръща старата ми къща.
До бъчвата стои юнак – снажен, като камък.
Всяка жена виното в Богиня превръща.

От виното във вечността преливат нежни чувства,
докато утринната зора по гроздето крачи.
Всеки нов грозд любовна нощ предчувства,
а песните за щастие ще шетат по чардаци.

Скъпия поглед виното превръща във мечти.
За чаша грято вино любимата подсеща.
Зората ме събужда преди първите лъчи.
Чрез виното се сещам за първата ни среща.

От виното лицата руменят в здраве.
Бакхус песни пее във вечерната прохлада.
Докато виното ромони през вените ни млади,
вдигам чаша с вино, изпълнена с наслада.

НЕБЕСНИ КЛАДЕНЦИ

Небесни кладенци са твоите очи
със красотата в бликналото отражение.
Росата утринна, когато в тях блести
и сноп лъчи от слънчевото озарение.

На горски извор с бликналата сила
към мен отправяш огнени стрели.
Духовната любов във миг открила,
теб благославям, небесните зари.

И мостовете духовни – земен път,
плуват между нас с космична сила.
Когато пращаш ме във тайнствения кът
на земната любов, вулкан открила.

Когато стапят се среднощните звезди
и Космосът обгръща ни със своята мощ,
кипят флуидите на блеснали искри
в най-сакралната, в потайност свята нощ,

ела със кладенците свои и вземи
ръцете ми горещи – кат'огнище.
С кентавърската сила докосни
от страст оплетените в мене коренища.

Че корен сме, стebло и стрък, и цвят
в любовното опиянение и аромата.
Небесни кладенци... Очите твои – свят,
духовна същност. Обич. И отплата.

ЛЮБОВТА

(Сонетен диптих)

А тя изгрява благодатна, като ръж.
На Робърт Бърнс в любовните поеми.
На Аполон с крилете – божественият мъж.
Бързолетните коне. Спасителното стреме.

Царица на нощта. В утрото – Богиня.
Пътеводен факел в трудни времена.
Повод за войни. Реката бледосиня
преплувала е с риск не една войска.

След хилядите пречки, с пирова победа,
изгрява сърполунна с месец стар и нов.
Злостната отрова пред нея става бледа.

И тя полита, звездокрила, за Любов
в ръжта на Робърт Бърнс – венец от злато,
в която чезнат влюбени във лято.

НАДЕЖДАТА

(Сонетен диптих)

В която чезнат влюбени във лято...
Надеждата – криле за порив ведър.
По-ценна от рубин, по-истинска от злато,
зад тайнствени врати отваря пътя щедър.

Тя изгрев е към цел – в делата, към мечтите.
Живителната тяга притегля в трудни дни.
Със нея се превземат по-лесно висините.
Опора е и мост в злощастните съдби.

Но дръзне ли злосторник надежди да руши,
с дръзкия си меч в нощта ще го пониже.
Покъртени души с милувка ще теши.

Тя с Вяра и Любов изписва петокнижие.
Победата прокарва нашире и надлъж
с младежки порив, лумнал отведнъж.

ДОЙДОХ ПРИ ТЕБ

Дойдох при теб невинна.
В самота
звънтяха тихо
две кристални чаши.
Душата ми
и твоята душа
си шепнеха и плачеха.

Налей искрящо вино!
Пръски рой
кипят червени
и раздират мрака.
С горчилката
и нашата любов
изпивахме в очакване.

Почувства ли на бурята дъха?
О, знойна, знойна,
с огън ме изгаря!
А бурна нощ какво ли предвещава?
Раздяла и забрава...

НЕЖНА Е НОЩТА¹

Нежна е нощта.
И аз те моля:
Не си отивай,
остани при мен!
Нежна е нощта.
И аз съм твоя.
Не ме оставяй,
не бъди студен.

Във синкавия здрач
искри проблясват.
В далечината
пламнаха огньовете.
Недей да страдаш,
с тебе съм отново!
Душата ми
за твоята се моли.

Луната плува.
Блясва звезден път.
Астрални светлини
към нас летят.
Ти, блян бленуван,
помниш ли ги още
празнуваните наши
нежни нощи?

Прелитат сенки
и дърветата шумят.
Прохлада звездна
гали знойна плът.
Кръвта бушува,
устните горят.....
О, дух в нощта –
Ти, долетял отвъд!

1 Стихотворението е провокирано от романа „Нежна е нощта“ на Ф. С. Фицджералд

СЛУШАМ В ПОЛУНОЩ ПЕСЕНТА „ИСПАНСКИ ХАРЛЕМ“

В Испански Харлем една червена роза има...
Тя грее с нежен плам във най-студена зима.
Тя е като кръвта, бушуваща в сърцето.
Тя топли като слънцето в небето.

В Испански Харлем една червена роза има...
Обичай ме, любима!

Обичай ме, тъй както въздуха обичаш,
тъй както в леден ден към слънцето ще тичаш.
Обичай ме,
както росата върху розовия лист
изпива птицата във порив чист.

Обичай ме във радост и във мъка,
обичай ме когато сме в разлъка.
Дали със песен или скръбен звън,
дали ще сбъднеш дълго чакан сън,
пристанище ще найдем ли накрая?
Не питам и не искам да узная.

Обичай ме, любима!
Обичай ме, докато ме има!

СЪН СЪНУВАМ...

(по Пейо Яворов)

Сън сънувам – теменужни нощи.
Блян бленувам – устните ти още.
Отлетяхте, мигове красиви.
Отшумяхте, смехове щастливи.

Грях грехувам – теб да не сънувам.
Път пътувам – от теб да отплувам.
Да не виждам очите ти нощем,
да не плаче сърцето ми още!

Глад гладувам – тебе да забравя.
Сърце питам как да го направя.
Как сърцето с нож да издълбая,
тебе да изтръгна най-накрая!

Бианка Габровска

БУРЯ

Прибирах си мечтите от простора,
когато във ужасно притъмня.
И тресна гръм. Вратата се отвори.
Сърцето ми направо излетя.
Загубило нормалния си ритъм,
то хукна да догонва слепешком
остатъците жалки от мечтите –
отломки от един измислен дом.
А бурята вилнееше на воля.
Прозорецът се пръсна на игли.
Прекърши вятър гордите тополи
и почна много силно да вали.
Валя. Вилня. А после в миг притихна...
Закри се с облак леденият дъжд.
Прогизнали, мечтите се спасиха.
...И стана много тихо изведнъж...

ЗАЛОГ

Не беше страст. Не беше даже обич,
а някаква стихийна въртележка
от лумване и зъзнене, от злоба,
от прошки и недопустими грешки.

Една любов, на две разполовена,
опитваше се пак да се докаже.
Тя никога не стъпи на колене,
не се огъна, не заплака даже.

Една любов, охулвана, разбита,
не се опита просто да си тръгне.
Да се спаси. Отново да опита
да спре за огън на съседен ъгъл.

Не беше страст, но стана втора същност.
Проникнала дълбоко във сърцата,
след бягствата си винаги се връща.
И спира пак до прага на вратата.

Все този праг... Дали да го прекрачи?
Навън е студ, а вътре неизвестност.
Там чакат уморените палачи.
Да ги смили, едва ли ще е лесно...

Но ще опита. Трябва да остане.
На доброта и дълг да ги научи.
Сърцето си ще им даде във длани –
залог, след който да изхвърлят ключа.

ТОЗИ МЪЖ

Този мъж появи се в моя ден ненадейно
и ме включи веднага във сценарий добър.
От каляската слезе... Всъщност беше от рейса.
И подслон ми предложи. Всъщност, беше чадър.

А ръцете му – пълни със несметни богатства!
Всъщност, носеше роза. Как ме гледаше, как!
И поведе ме властно към двореца си знатен.
А осъмнахме в унес на крайморския бряг...

Той дори ми предложи златна царска корона.
Всъщност, беше венче от разцъфнала ръж.
Беше слязъл отдавна този рицар от коня
и в живота ми влезе – чакан есенен мъж.

РЕКВИЕМ

Тази дълга любов най-накрая си тръгна...
И от сцената слезе без поклон и овации.
Застоя се за миг, после свърна зад ъгъла
и пое без посока по безпътните знаци.

Тази сляпа любов най-накрая прогледна
и се спря удивена и прозряла най-после,
че е битка загубена всяка кратка победа.
А след нея напират неудобни въпроси.

Тази късна любов вече нищо не значи.
Не донесе взаимност, а натрупа беди.
Краткотрайна утеха за самотни играчи,
избеля неусетно... Не остави следи.

Тази обич отписана ще потъне във мрака...
Ще я търсим навярно. Само ден или два...

Неуместни актьори във бездарен спектакъл
тръгват в чужди посоки...

И какво от това?.

БОЖИДАРКА БОЖИНОВА

МЛАДА ЛУНА

Добър вечер, любов!
Луната е млада и сънена.
Тежки клепачи небето притваря.
В ума ми е лято.
По кожата – сладки игли
от дъха ти.
А всъщност те няма.
И само гласът ти
напомня за морните нощи,
за тихия пясък,
по който те писах на мръкване.
Пиши ми, любов!
Нощта е капан за надежди.
През думите дишам,
издишвам тъга.
Луната е все така млада.
А в тъмното сгушен,
гласът ти през думите се топи.

ПРОБИТА ЛОДКА

Ако си имал някога сърце,
заклучено под тъмната ти кожа,
като осъден на безмълвие щурец,
като крайбрежна улица наесен...
Ако си писал на здрачаване
с немирен дъх и тежки устни
по грапавите тухлени стени,
по сянката на чужди силуети...
Ще видиш как си тръгва вечерта,
облечена в дантела от светулки.
А ти ще си свободен да избираш.
Морето няма бряг.
И няма вятър в старите платна.
Сърцето ти, пробито от любов,
потъва като лодка под вълните.

ЛЮБОВТА Е НАКАЗАНИЕ

Кои високи върхове да изкатери
с две непокорни алени луни в ръцете
като заслужено отдавна наказание?
Започвам да приличам на сърце,
разрязано на смешни половини.
Забравен дъжд от думите ти капе
като сълза на ледена висулка,
замръзнала в гнездо на славей.
Мъглата някак странно е пораснала
и скрива белезите на тополите,
останали от ножа на тъгата ти.
Разказваш заснежените си сънища,
потънали зад сянката на хълма.
Най-трудно е да плуваш нависоко
в небе, обречено на недоверие,
и да разказваш как си се спасил,
когато любовта е наказание.

ПТИЦИТЕ УМИРАТ БЕЗ МЕН

Има небе без облаци.
Самолети, които никога не излитат.
Любовта има много значения
в ничията земя.
На границата между двете половини –
твоята и моята.
Спирам да пиша. Да дишам.
Излишно е
да целувам думи. Да търся пътечки.
Терминалът не е за чакащи.
Между два куфара
ще смачкам минутите.
Ще изтрия с нокти съмненията.
Защото съм мъжко момиче
с лунен камък вместо душа.
С пеперуди по устните,
с глас на вещица.
Ще продъня небето на разсъмване.
Самолетите са клетки,
в които птиците умират без мен.

АФРИКАНСКА МУЛАТКА

Лиричен спомен от Мозамбик

От весела палъота¹ в цветно кактусово мато²
излиза полугола в смях изкъпана мулатка.

Приела гените на пиринеец и шанганка³,
с изправена глава, като възбудена газела,
пристъпва гордо, без да дири хлад и мека сянка,
по зебровата пътека с жаркослънчева постеля.

Снагата ѝ е стройна, като плодовита палма,
със восъчен загар, добит при генна ритуалност.
Косите ѝ маслинен чар над плещите разливат
и блясъкът им в медоносна южна страст се влива.
Бедрата ѝ прозират под перната капулана⁴
с изящество полирани в обширната савана.
Очите ѝ игриви всеки лист и цвят улавят
и светят закачливо в атмосферната жарава.
Гърдите ѝ открити, с два набъбнали кокоса,
които млечнобял нектар във сферата си носят.

Във този час, пленен в екстаз, смутен се колебае
дали да вкуся в Африка от сладостта на... рая!

1 Палъота – паянтова конусовидна или цилиндрична къща (колиба) на африкански племена.

2 Мато – диво, дървесно-храстовидно място, включително и от разнообразни бодливи кактуси.

3 Шанганка – жена от племето шангана.

4 Капулана – пъстроцветна африканска дреха от плат, който се обвива около тялото

СИЛИСТРЕНСКА ДОБРУДЖАНКА

Ах ти, знойна добруджанке!

Очите ти са езерца от синя нежност
и в тях се къпят с жар момчешките надежди.
А миглите-стрехи предпазват те от завист
дори когато в знак те поздравява славей.
Косите ти са развълнувани къдрици
като при полъх тих на Дунава водите.
Разстлани са по сочномлечните могили,
мнозина във които погледи са впили.
Лицето ти със слънчогледова усмивка
превърща всяка обич любострастно пивка.
Душата ти е пълна със любов целебна
от винена омая с тръпнеща потребност.
И ще ти се от нея с шепи да раздаваш,
но не на всеки, а на който заслужава.
От хубостта ти с чест мъжете се опиват
и с песнопой лиричен щастие разливат.

Ах ти, обична, сладострастна добруджанке,
прекляням се пред твойта бисерна осанка!

БЕДУИНКИ В ЛАТАКИЯ¹

Носталгичен спомен от Сирия

Оставили са с болка пясъчното детство
край шатрите, камилите и гиблите
в пустинята сирийска с вихреци се бедствия,
зад древната Палмира с каменните фибри.

Дошли са с меки стъпки във Латакия,
за да надникнат плахо в златното имане
на светските науки – в древните им ракли,
та дял от него в тях навярно да остане.

И ето ги сега девойките пред мене.
Ах, колко са красиви, дявол да ги вземе!

И тънкостройни са като ливански кедри,
с лица помургавели, с обич обгорели,
с очи като маслини, търсеци и ведри,
с изпълнени гърди от сокове узрели,
с коси смолисточерни, генноизтъкани
през векове, епохи, от родовите станове.

Ах, колко са красиви тези бедуинки!
Пред тях се чувствам аз като пустинник!

¹ Латакия – най-големият пристанищен град на сирийското Средиземноморие.

ЛИСАБОНСКО-ПЕРНИШКА СВАТБА

Накичена със чар от благ съблазън
цъфтяща лисабонка в Мозамбик
пленява чувствата с букет топази
на перничанин във любовен пик.

В прегръдката на близката савана
очите им от щения искрят
и страстите в сърцата им събрани
се вричат в медовина да горят.

И никой не можа да ги угаси –
ни майчин зов от родните гнезда,
ни прилив бурен с океанско ласо,
ни птиците в мигриращи ята.

Съдбата звънка сватба им поднесе
в „Сензала“¹ на Индийски океан,
където граовски хора и песни
превзеха този африкански стан.

За кой ли път любов далеч съзрява,
където граници да не познава.

¹ Сензала – крайокеанско хранително-питейно заведение.

И ТАЗИ НОЩ

И тази нощ в съня ми ти пристигаш.
И пак ще бъдем с тебе до зори.
И в моите мечти далеч ще стигаш.
И нищо нас не ще ни покори!

Над нас звездите ярко пак светлеят.
Лежиме пак в ухаеща трева...
И славеите кръшно пак си пеят.
Светулките мъждукат пак едва.

Душите ни прегряват в топлината.
Сърцата ни неистово туптят.
Зениците ни бляскат в тъмнината.
Въздишките ни заедно ехтят.

И чисти като капки на росата,
в очите ни събират се сълзи;
а розовият лъч сред небесата
показва ни, че времето пълзи.

И леко небосводът просиява;
звездите губят ярката си мощ;
и вече сутринта се прояснява,
изпращаща поредната си нощ.

Протягам аз ръце да те прегърна.
Целувам те и съмна вече вълн.
Луната за последно ме обгърна.
И пак ще чакам следващия сън!

В НЕЗНАЕН ЧАС

В незнаен час ще дойда да те видя,
и ще те милвам нежно от сърце,
и чувствата към теб не ще да свидя,
и ще целувам твоето лице.

До теб ще седна и ще те прегърна,
и ще ти дам от мойта топлина,
и с нежни страсти аз ще те обгърна,
и ще изгрееш в чудна светлина!

От святи чувства даже ще сияя
и до безкрайния, незнаен час,
аз в образ ангелски ще те извая
и с ореол на любовта над нас!

СЕГА Е ВРЕМЕ

И колко истински ти се обича,
и изразяваш ясно своя зов,
и времето безспирно си изтича,
и намаляват дните за любов!

А можеш ли ти пламенно да любиш;
а да разпалваш страстите безкрай;
а вярата в сърцето да не губиш;
а да възбуждаш чувствата докрай ?!

Любов лудей и в тебе тя напире,
не ескалирай в шеметния миг.
Любов недей ти повече възпира,
не подминавай призивния вик!

Любов безмерна, трепетна, омайна,
ни завладява тя, и теб, и мен.
Любов неземна, прелестна, сияйна,
ни изкушава тя през всеки ден!

Сега е време, нека се обземем –
ще разгорим като могъщ пожар;
сега – че после и да се приемем,
ще прегорим като искряща жар!

ПЛАМТИ, ЛЮБОВ!

За мен си ти омайната любов!
Завинаги такава остани.
Хей, моля, откликни на моя зов
и другите умело подмини.

И който и да бъда – все е чест,
щом първи аз съм в твоята душа
и почетно посрещам тази вест,
и нека славна бъде любовта!

Пламти, любов, до сетния си час
и дай живот на всеки земен ден;
и нека бъдеш вечност ти за нас,
и всеки миг да е обожествен!!!

В СТО НЮАНСА КРАСОТА

Красиво е, когато си до мен,
превръща се във лудост любовта,
красивото извира от сърцата,
пулсира и препуска във кръвта.

Красиво е... когато всяка фибра
крещи за теб в уханна тишина,
в палитра бяновете ни преливат,
със тебе съм магьосница – Жена!

Красиво е, когато те усещам,
треперещ въглен, съскащ във жарта,
когато ме погледнеш, да <ми казваш>:
за Теб, любима, нося Любовта!

Красиво е, когато ме докосваш,
не с длани – с чар и силата на мисълта,
едва тогава в мене се разпръскваш,
във сто нюанса пълна Красота!

ЗАКОН НА ЛЮБОВТА

Какво ли още трябва да направя?!
Направих всичко, за да те забравя.
Зачеркнах те... не мога да го крия,
направих жалки опити – да те изтрия.

Със лик на Дявол – те рисувах,
и адовите бездни пропътувах...
Но любовта ти се оказа дръзка, силна,
за крехката ми същност – непосилна.

Какво ли друго мога да направя?!
Направих много, за да те забравя!
В обятия на другото заспивах,
със празни сълзи – нощем теб измивах.

Аз зная, дълго още ще боли,
от истинската ни Любов – кърви...
Примамлива и хищна ще е тя!
Друг изход няма – Закон на Любовта!

ПЕРФЕКТНО УСЕЩАНЕ

/Прощалната Проза/

Искам да те виждам...
Всеки ден... до мен...
Да те прегръщам влюбено
и силно, силно...
Да чувам гласа ти,
да ме залива смеха ти
и да му се радвам.
Искам да галя
с устни лицето ти,
да те милвам навсякъде,
да докосвам ръцете ти
и да вплитам моите в твоите...
Искам да отпивам от дъха ти
и да те оставям... без дъх...
Искам да те усещам
с всичките си сетива,
да те чувствам целия в мен...
Умът ми отхвърля всеки друг
и когато не съм при теб
с мислите си,
аз заспивам в Божиите обятия!
...и ако се случи да умра
преди теб – искам...
поне да намериш гроба ми,
за да напоиш пръстта ми
с твоите сълзи...
Аз ще ги усетя – Бъди сигурен!

ПОСЛЕДНА ЦЕЛУВКА

Почакай! Стой! Ще те целуна,
перверзно, хищно и... с език,
възбудата по тебе ще разлея,
да чуя искам твоя силен вик!

Почакай! Спри! Ще те целуна,
навярно много ще те заболи,
ще тръгне кръв, ще имаш после синьо...
Забрави ли – Какво ми причини?!

Ще помниш дълго моята целувка,
със белезите хладни на страстта,
ще страдам – аз, мигът е споделен.
Оста̀ви ме безмълвна в самота.

Ще те целуна, чакай... за последно,
макар в душите да е мрачно, непрогледно...
Дано за двама ни – да има Светлина!
Дано узнаеш скоро – Що е Любовта!?

СБЪДНАТОСТ

Докосваме се с красотата на душите си.
В прегръдка страдна пламъците парят.
И щом ръката ти вплете във мойта пръсти,
телата ни на свой език отново проговарят.

Душите тихо се прегръщат със телата ни,
страстта, неземна музика от стонове излива.
А в ъгъла стоят захвърлени крилата ни...
Дори без тях, мигът от сбъднатост прелива.

Телата в ритъм се извиват като нотите,
танцуващи изящно, в такт, по петолиние.
Душите ни ликуват, следва многоточие...
а после бавно страстите заспиват.

РИСУВАЙ С УСТНИ

Усещам устните ти върху тялото ми.
Рисуват моя женски силует.
Потръпва то от допира им страстен
и се завърта в сладен пирует.

Две огнени китари се преплитат
и късат се от тях човешки струни.
Неземен звук от мен извличат,
от кадифе са мъжките ти длани.

Космическа мелодия от мен излей!
Рисувай с устни върху женското ми тяло.
И виртуозно като Джими Пейдж,
китарата си нажежи до бяло.

Свири по струните ми с пръсти.
Рисувай с устни върху тялото ми на жена.
Поезия, родена в твоите мисли,
нашепвай тихо. Нежна е нощта...

КАФЕ И МЛЯКО

Бяла е женската душа. Като мляко.
Мъжът, като черно кафе, я възбужда.
Отпива от нея с устни, докосва сляпо,
страстта в женското тяло събужда.

Кафе и мляко на тънки струи се стичат,
препълват чашата, в екстаз се разливат.
Женската хубост мъжките сетива привлича.
Страстно танго – мъж и жена танцуват.

Черно и бяло – в живота се сливат.
Женска любов, мъжка страст укротява.
Мляко и кафе от чашите ни преливат.
Кафето възбужда, а млякото успокоява.

ЗИМНА МЕЧТА

Зимна нощ, горска хижа,
камина, лунна светлина.
Тихо се чува пращане
от горящи, сухи дърва.
Огнени езици рисуват
причудливи сенки.
От тъмнината изплуват,
оживяват и по стените пълзят.
Две чаши с червено вино,
като рубини блестят.
Мека кожа, а върху нея
преплетена като лиана
божествена голота.
Любов от страст обладана.
Рай, но адска горещина!
През прозореца наднична луна.
Навън нощта е светла и бяла.
Светът е затрупан от сняг.
Белота и безвремие,
безвремие и мрак.
Празни чаши.
Тихо огънят догаря след страст.
Пред камината две голи тела:
притихнали и сгушени
в прегръдката на любовта.

ДЛАНИТЕ МИ ПЪЛНИ С ТВОЙТА НОЩ

Нощта, налята в топлите ми длани,
поднасям ти. Очите си умий...
и пий задъхано. Звезда да не остане
по пръстите ми. Като дим извий

гласа си сладно шепнеш и повтарящ
омайни думи. Див, елфийски чар
като магия в мене да изгаря
страха от тъмното. И цяла – твоя дар,

ще затанцувам: бледа, нощна пеперуда,
с криле от кадифе и горски мъх.
Да сбъднем двама наше, малко чудо.
Луната горе затаява своя дъх,

а после песента ѝ се излива
на капки светъл, диамантен дъжд.
Макар че май тъгата ти отива...,
аз искам да се смееш, нежен мъж.

ТОПЛИНА, КОЯТО НЕ ИЗСТИВА

Топлината е в твоите длани.
Вън отново протяжно вали
и дъждът скоро сняг, знам, ще стане.
Малко слънце във чаша сложи.

С много захар и резенче нежност.
Този чай ще ми вдигне духа,
и гальовно ще мърка копнежът,
като коте във нашите крака.

После фина петуня синя
в ароматния дим ще цъфти,
ще обвива, ласкае, изстива,
като птица над нас ще кръжи.

И когато на пръсти, полека
зима горда пристъпи и спре
там, до нашата лятна пътека,
ще ме топлиш с ръце и сърце.

ПЕСЕН ЗА ГЛУХАРЧЕ

Искаш ли да те обичам – тихо, ей така
като рошавото птиче в локвичка-река?!

Искаш ли парченце вяра – тъмен шоколад?!
Мъничко нагарча, вярно, но засища глад.

Искаш ли да скрием всички глупави беди
в скрина, да не ги намерят тези нощо-дни,

вечно нервни, вечно луди, стари по душа?!
Всяка нощ от страх се будя – хлъзгава змия

и поглъщам часовете, да не наранят
твоите сънища невинни, дето кротко спят

свити в шепата ми – лодка в езеро с луна,
лилии и диви патки, крякащи в нощта.

Искам на платното бяло да рисувам с дъх
щастие с цветя в косите, стъпващо по мъх

много меко, много нежно – цял човешки свят
уж голям, а всъщност малък като ЛЕГО град.

Ще се сгуша под яката – ароматен дим,
да ме носиш, да ме имаш, мой живот любим.

НА МЕН – ДА

Случвало ли ти се е
да си говориш с мен
ей така – наум,
макар да знаеш,
че ме няма?!
Прежурия слънцето
над хребета
на отминаващ ден.
Най-сладките разговори
са за двама.
И октомври е готин
в дънки с окъсани колена.
Още е лято, още
виелиците са далече
и е толкова топло,
че ми се иска
да те завъртя
в един виенски валс
на двама ни наречен.

ПОЖЕЛАЙ МЕ

Не ме пожелавай в самота,
когато си говориш с четири стени.
Не ме пожелавай и през нощта,
когато с вино давиш безброй вини.
Пожелай ме просто в тишина,
като лъч надежда след разпятие.
За теб да съм изгрялата звезда,
на обич истинска – зачатие.
Пожелай ме с такава любов,
с каквато гълъбите се целуват.
Стиснали в човки самия живот,
на мига докрай се любуват.

ЗАЩОТО

Не защото те срещнах през август,
(сякаш преди хиляди години),
но и днес пламти жарта от радост
на сърцето в скритата камина.
И съчки пукат от обич още...
И танцуваме с тебе горещо танго.
С пулс ускорен – денонощно,
не питаме докога?... И защо?...
Защото и в есен, и в зима,
дори когато затрупа ни сняг,
трябва точно Теб да те има
и с дъх да стоплиш къщния праг.

Защото е нужно – в трудните дни,
някой с любов до теб да помълчи!

СПРИ, ОБИЧ МОЯ

Спри, обич моя, още е рано...
Постой... поне до първи петли.
Нека тази нощ докрай да остане,
огънят любовен в нас да гори!

Не бързай, обич моя, почакай!
Още час, още само миг поне!
На обич ухае и в мрака
любовно цвилят наште коне.

А утре, обич, пак ще препуснем
по пътища трънливи – суета!
Спри, обич моя! Да не пропуснем...
„Обичам те“ – да си кажем сега!

НА БРЕГА С ВПЛЕТЕНИ РЪЦЕ

Ти помниш ли онова лято
и следобеда с влюбен дъжд,
и твоето „Обичам те!“, слято
с целувката ти изведнъж?

Как двамата с тебе лудо
се прегръщахме сред вълните.
А любовта – вълшебно чудо,
бе невидимият ни хранител.

И как един лебед самотен,
плуваше недалеко от нас.
С погледа си – тъжно сиротен
говореше просто без глас,

за ятото – заминало,
за душата, гдето боли,
за прекрасната любима,
която с любов го плени...

И пак е лято. И на брега
сме вплели с теб в едно ръце.
Два лебеда се гаят с крила.
Рисуват любов с перце.

ОТКРАДНАТ ЛЕТЕН ДЕН

Дали видя жената на ставане как се протегна –
като котка под чаршафите.
Очите ѝ му се сториха прекалено сиви –
сякаш в тях имаше още мъгла.
Завъртя два облака между пръстите си –
като броеница от пухкави топки,
пренареди небето и спусна отгоре лъч светлина –
сега не беше толкова самотна.

После остана цял ден между завивките ѝ.
Любуваше ѝ се, канеше я,
а тя изгаряше, тя въздишаше...
Беше жарък денят – първият летен ден.
Едва се дишаше.

ТЪЛКУВАНЕ НА КЛИМАТА

Във краката ми падна случайно перо –
първи знак за умиращо време.
И е временно всичко, отдавна било
или краткото става нетленно.
И съвсем безпосочно във знойния пек
ниско птица се стрелка над къщите.
Бае баба със поглед в небето
и шушука магично: „На дъжд е!“.
А небето разтваря широко гърди,
за да вдиша докрай синевата.
И сега чак се сетих, че ти
си миришеш на буря и вятър.
Си миришеш на пръст и на влага.
И думтиш като гръм и коляно на мъж.
Всичко малко така си приляга
към огромното изведнъж.
Всичко земно се връща нагоре
и небесното пада към мен.
И е някак сравнимо и простичко,
като нощ да се върне във ден.
И е чужда съвсем интуицията
като сбъркано разписание.
И е вече съвсем излишна...

Долавям те от всяко разстояние.

ПЪТЯТ ЗА ВРЪЩАНЕ

Когато влизаш в непознат град, вървиш бавно.
Заникъде не бързаш.
Очите ти се напрягат
да запомнят пътя за връщане.
И едновременно да приемат
всички ъгли и стълби,
всички балкони с пранета,
всички фонтани и гълъби.
Когато влизаш в непознат град,
тъй дълъг път изминаваш,
че замира душата ти.
И най-кратък е пътят назад
по улиците познати.

Защо не е така и при нас?
В разгара на чувствата
бързаме един към друг унесени.
По сърдечните улици без да поспрем препускаме.
А един ден, като нищо не е останало,
когато сме опознали любовта цялата,
един срещу друг спираме и си мерим раните
и е тъй дълга тази раздяла...

ЕДИН РОМАН

Един роман е истински бестселър,
един роман е истинско изкуство,
когато някъде след себе си остави
едно усещане за чувство.

И любовта, която ни е спънала,
е истински отчаяна и бяла.
Тя е със нас почти до ъгъла
и вечна до поредното начало.

А мъдростта е виртуалността на фразата
в кърчичката в ушето на децата ни,
във теоремите, които сме доказали
и после плащаме цената им.

И се повтарят всички изключения,
и се задават същите въпроси,
и неизбежно всяко продължение
оттук нататък е трагична проза,

случайно недописана по чудо,
която бърза в нас да се допише.
Да спрем да дишаме, докато можем
да се обичаме, да се обичаме...

СЪН

Светли улички пишат
черти по небето,
под писците им бляскат звезди,
небесата се свеждат
и тихо пришепват,
че люляци сънни –
небесни очи,
като капки по нашите вежди се стичат.
Щом е сияйно,
полъх е... Спи...

НАДЕЖДА

По безкрайния път, към безкрайния път,
дето глъхнат надежди и хора,
бляскав ден е открит, хубав ден е отворен
и през него звездите говорят.

По безкрайния път, по небесния път,
път, повесил се към висините,
двама души вървят, двама души мълчат
и за какво си мислят не питай.

А над тях се отваря небето,
трепти
като птича и слънчева песен,
есен е, есен.

МЛАДОСТ

Позлатен облак, Витоша грее
на фона на синьо небе.
Днес мечтите ми – силни и шеметни,
са и вечни, и ясни, и древни.

Като лепнещи бели снежинки
надежди накуп ме връхлитат
и думите – птици небесни,
от бяло небе ли долитат...

А снегът лепне и пари –
бяла жертва под топли нозе,
топла ласка на топло сърце,
топли ръце...

ПЪСТРОЦВЕТИЕ

Сънувах сън от тъмните води.
По тях играят сенки тюркоазени.
Небето отрази през облаци небесни тайни.
Проблясва лъч над тюркоазени води.

Аз бях отсреща, там и ти дойди,
небето се отвори и звезди
поръсват прах от кошницата звездна.

Аз бях отстреща,
ти ме посрещни!

МЕЛАНХОЛИЯ

И сутрин, и вечер, и късно, и рано
звучи над главата ми старо пиано.
Ту плаче, ту пее, бушува и стене,
тъжа аз със него, ликува то с мене...

Преглъщам сълзите – пиано ридеае...
Сгъстява се мракът в сумрачната стая.

О, как го разбирам – позната скръбта е:
при мен като призрак духът ѝ витае,
усмихва се нагло от всички посоки.
Махни се от мене, старице жестока!
Не вклайдай в сърцето искрици напразни!
Върви си!
Аз искам денят да е празник,
със трепет да чакам момиче любимо...
И ласки, и обич в дома ми да има...

Да има!...
Но тъжно усмихвам се: „Няма!“.

...Звучи над главата ми старо пиано.

* * *

Очакващ радостта да те целуна,
опънат нерв съм аз и струна.
Безмълвни пак са моите врати.
Не идваш ти, уви, не идваш ти.

Покоят асансьора оглушава.
Прииждат стъпките, но отминават.
Мълчат, мълчат проклетите врати.
Не идваш ти, уви, не идваш ти.

И пак съм устрем аз, и пак съм трепет,
и пак съм сякаш сняг, прикътан в шепа,
и пак съм стон зад тъжните врати.
Не идваш ти, уви, не идваш ти.

Не идваш ти – в тъга сърцето плаче.
Не идваш ти – часовникът палач е,
а ешафод са сънните врати.
Не идваш ти, уви, не идваш ти.

* * *

Когато в средата
на дългото лято
се къпе земята
във злато облята,
тогава, тогава,
точно тогава
любов окрилява.

Когато мъглите
подобно пчелите
изпълват все дните
на есенни пити,
тогава, тогава,
точно тогава
за тебе припявам.

Когато се вият
стихии, фурии
и преспите кривят
бяла магия,
тогава, тогава,
точно тогава
сърцето е лава.

Когато с цъфтежа
разтварят се нежно
и страсти горещи,
и страстни надежди,
тогава, тогава,
точно тогава
не зная забрава.

СРЕД РОЗИТЕ СЕ СКРИ...

Сред розите се скри,
а те –
жестоките –
със острите си пики
лицето ти раниха.
Сега по него споменът остана:
в предишен миг
сред розите
уханност бе потърсила,
а те,
усетили във теб съперница,
си отмъстили...

ТОЧКА НА КИПЕНЕ

Оставам неподвластна на закони
(на тези, съчинени с „мъдри“ мисли).
Повярвах на същинските канони
и обич безусловна, нелогична,
до точката – на бурното кипене,
където се пресичат световете:
единият е този – вътре в мене,
а другият е в плен – на ветровете,
в посоки към насрещната стихия,
смиряват се едва след топла дума...
Разплитам във съня си сто магии,
преди да стана трепет пълнолумен!
Преливам само в облаци дъждовни –
с отенъци на сива идентичност.
И после, сред душевните заслони,
за щастие обрулено надничам...
По пулсовите разлики в сърцето,
събирам си от слънчевия порив
на утрото лъчисто, до където –
отстъпва примирено там, зад склона...
И пустото, което в мрак извира,
напомня на звездите непривично...
Едно щурче – във припеви бродира
безпаметно, че още те обичам!

ОЩЕ ИМА ВРЕМЕ

Ела до мен. Ела, подай ръка!
И не пресмятай колко ще е сложно –
напук на всяка хорска суета
и сбъркана, до смисъл, невъзможност...
И нека после жадни – длан във длан –
като в творба на Шекспир да останем.
А всеки миг, от нежност завладян,
да разгори задълго оня пламък...
И в него да открием дързостта
на смелите мечти, до спомен спрели,
и тихо да загърбим гордостта –
за тази обич още има време!
Сребристо във косите ни блести
със трепет лунен, както край реката...
Ела и прегърни ме! Чуй, шепти –
отново онзи непокорен вятър...
Безмълвна с теб до края ще горя!
Недей да питаш – думите не стигат
да ти разказвам, дето осъзнах,
как зид, след зид, безмилостно издигах!
Във нас е есен – мъдра и добра –
със китни багри сънища извайва...
Ела до мен. Ела, подай ръка!
И нека си останем звездна тайна...

СМИРЕНА СЪМ

Поредно тишината се разплита...
Нощта огрява тъжната луна,
а смръщил вежди, вятър дяволито
наднича край съседната врата.
Едно щурче със друго се надпява
и празнично звънти красив декор.
Ухание на люляк завладява –
превзема дивно бащиния двор.
И взряна във безкрая на простора,
понесла се след смелата мечта,
душата ми вълнува се на воля
и бяга, нейде с мислите, съня...
Сама съм тук. И спомените бързат:
наместо теб, усмивка да дарят;
грижовно раменете да загърнат;
и чувствата в сърце да подредят...
Безшумно в мен нахлува твоят поглед,
напук на всичко, дето ни дели!
И знам, че няма нищо невъзможно –
гласът ти щом в душата затрепти...
Смирена съм! Така докосвам с вяра –
божественото в моя труден път...
Заръка с обич – мъдрост преповтаря,
в очите ми сълзи ще заблестят...
Усецам те. И в тази нощ вълшебна
кръвта ми пари властно в твоя плен.
И всеки миг със трепет ще те следва –
свободен! И щастлив! Дори без мен...

ОЩЕ МИ Е РАНО

За премъдри думи още ми е рано...
И лудея мълком, и съня нахъсвам.
И разумно-скучна никога не станах,
а да се измислям – вече ми е късно...
За безвластни чувства още ми е рано...
И звънти на воля вятърът чевръсто.
И трептя в мъгли, от вяра изтъкана,
а да се доказвам – вече ми е късно...
За „крилати“ мисли още ми е рано...
И обърквам с багри залеза ми свъсен.
И звездите с блясък нежни са измамно,
а да се спотайвам – вече ми е късно...
За смирена обич още ми е рано...
И копнежи парят, и в мига възкръсват –
да съм нейде в дивна приказка за двама!
Да горя след въглен – вече ми е късно...

АРФАТА НА ДЪЖДА

Ще дръзнеш ли да стоплиш есента,
която в скута ти трепереща се сгуши?
Дъждът ръми по замъглените стъкла,
ухае сладкият ѝ дъх на дим и круши.

Оглеждаш се във ореховите очи,
ръцете ти притихнали немеят
и плахо галиш златните коси,
които по гърдите ѝ се стелят.

Ще съживиш ли босоногото сърце,
разкъсано от есенните бури?
От гургулица пухено перце
заплело се е в златните масури.

Посягаш да го махнеш със ръка,
а тя неволно във съня си трепва.
Очите нежни като на сърна
докосват те. Дъхът ти сепва.

Във меката постеля от листа
за лека нощ дали ще я целунеш?
по устните, откърхнати едва
в дъждовния ѝ полуунес?

Докосваш я... Луната се стопява
във ложето на сивите мъгли.
Разнежено небето притъмнява
и дъжд от обич във нощта ръми...

ДА ЗАДЪРЖИШ МИГА

Косите си в нозете ти разплепа,
изтегнала снага като газела,
на ласките ти нежни се отдавах
и хълмовете снежни съзерцавах...

В кристалните планински езера
се любеха в тъмата диви лебеди,
след маков залез звездна синева
сияеше над люлякови хребети...

Часовниците сякаш бяха спрели,
телата ни в едно се бяха слели
и ако можехме да задържим мига
и онова предчувствие за пролетта...

Проблясваха звездите-изумруди,
от север ветровете на нощта
с дъха си леден бели пеперуди
рисуваха по замъглените стъкла...

В камината догаряше жарава –
като страстта във твоите очи.
Целунах те... и тръгнах си тогава,
за да не може нищо да я угаси!

L'HEURE BLEUE - СИНИЯТ ЧАС

Над притъмняващи мансарди
луната стеле сребърен воал.
Звезди проблясват милиарди
в очите на бездомен цигулар.

Вселени погледът му отразява,
копнеж един в сърцето му гори,
тъй млад още и изпълнен с вяра,
че с красота света ще покори!

Цигулката му е назаем взета,
със страст държи лъка до кръв,
а минувачите по някоя монета
подхвърлят в стария калъф...

С криле на птица уморена
се спуска над Париж нощта,
под цъфналите кестени край Сена
се шляе босонога Любовта...

Край улични художници минава
и с дъх рисува техните платна,
замислена до музиканта сяда
и тъжно гали струните с ръка...

Съдбата му тя знае неизбежна
и в здрача син над Тюйлери
мелодията дивно-нежна
разказва за несбъднати мечти...

Фонтанът в полунощ запява
и в кабаре превръща се града,
а тъмните очи на цигуларя
с цвета са на ранена синева...

СИНЬО ЛЯТО

Изгреви лимониви в Капри,
бели вили и дантелени вълни,
зад прозорците – морето,
утрините с дъх на амарето...

Ухание на сол и портокали,
на синьо лято и бадеми...
Разцъфват залези като корали
по устните на влюбени сирени...

Дъждовни нощи, пеещи цикади
над кипарисови гори
и от цветя разцъфнали каскади
над белоснежните скали...

Прозорци, водещи към синевата,
притихнали вулкани в мрака син,
изваяни от нежност са телата,
и гали бриз атлаzenia балдахин...

На пристана цъфтят стрелиции
и носи вятър корабни платна,
накацали са по скалите птици,
сънуващи далечна синева...

И ние с теб сме птици прелетни –
копнеем зимата си да отложим,
и любейки се в изгревите летни,
с гласа си сънищата им тревожим...

СМОКИНЯТА

Смокинята край залива е още жива,
скалите срещат с поглед твърд морето...
Не си отива твоят смях, не си отива,
как пагубно очите ти във мене светят.

На този бряг за теб вълните ме разпитват
и стъпките ти в пясъка вземо чертаят.
Безсилен крача тъжно като след молитва,
с която искам да ме приберат във рая.

Крайъгълният вълнолом самотно стене
по мъртвите делфини след внезапен отлив.
Дъждът ще тръгне от небето наранено
и светлите му струи ще са моят покрив.

Сълзата ми не може да е чуден странник,
когото сините вълни ще приласкаят.
От всичките възможни нелечими рани
една ще бъдеш само ти така до края.

Самотната ми лодка ще намери пристан
във мислите ти предани като светиня.
От спомените си не можеш да изчистиш
една луна. Листо. И старата смокиня.

Че сокът сладък все така ще ни опива –
против горчилката на битието вяло...
Смокинята край залива е още жива
и знае в нас какво море е надживяла.

НЕ ИДВАЙ

Погубващо света горене
нахлува силом във кръвта.
Не тръгвай клетвено след мене,
Калино – както в песента.

Ах, не събирай в нежни шепи
останки от една любов.
Сълзи – божествено нелепи,
над пепелта ще са покров.

Реалният ти свят се срути
и мъката кове с пирон
илюзиите ти раздути –
да стигнеш моя небосклон.

Прощалната Света Голгота
не можеш никога да спреш.
Пропаднали от връхна кота,
треперят чувствата ни в скреж.

Премазани и полумъртви,
молитвата си те четат,
докато стонът се откърти
и полети към пропастта.

Не чакай песен на авлига,
ни здрав, брониран вълнолом...
От пепел можеш да издигнеш
единствено измислен дом.

МЪЛЧАНИЕ

Светът без тебе си почива –
с превързани променливи очи.
Но няма знак, че си щастлива,
когато епилогът прозвучи.

И времето дори го знае –
изпуснала си белия си кон.
Мелодия полувитае,
на чувства тъжни в замечтан синхрон.

Изплете си Венеца трънен.
Изсъхнал порив клетвено крещи.
Сега плачи, докато съмне,
пред здравите зазидани врати.

Но няма вече кой да чуе –
мълчание опасно вири нос.
Нахлува въздух светлоструен
и с твоя хлип се сливат във едно.

За нищо вече нямаш сила –
добро и зло не спазват своя ред...
Водата, огън укротила,
все някога ще се превърне в лед.

МЕЛОДИЯ НА СЪРЦЕТО

Ръцете ти тогава ли целунах
или Луната тайно в мен преля.
След толкова години – все съм лумнал
и полета си със Икар дяля.

На музиката в нежната енигма –
възторг и смях, тъга и жал,
сънувам пиршеството, че те има
в Хамлетов свят, от болки натежал.

Танцуваше по белите клавиши
душата ти. А аз – оголен нерв,
завинаги орисан да изпише
уханна дума за сълза поне.

Мечтите ми останаха безкрили –
безмълвно кредо, губеща игра.
За късното цъфтене хлорофила
не трябва да се обвинява в грях.

Но няма истина и звездна сила
от светъл Ад сега да ме спаси,
щом мойта кръв е вече приютила
една мелодия на Дебюси.

ИЗПОВЕД

Падат дните мимолетно –
есенни листа отронени.
С вятъра в гонитба безотчетно
трупаме тъги, тревоги.
Страх от себе си да скрием
мъчим се в света порочен
и в съмнения нелепи, криви
дух да срещнем реципрочен.
Търсим чудеса в цветята
и фамозното небе далечно,
ала празно ни е във сърцата
и се губим в суетата вечно.
Скитница съм в тоз живот,
пусто ми е и самотно,
няма ли една любов
да ми вдигне пак крилото?!
С обич, като болка силна,
страстна грешница желана
и спасение тъй милостиво,
ще ми води тя веслата.
Знам, че ще ми е последна,
като вик и гръм съдбовен,
като вечност безпределна,
миг безкрайност безусловен.
Като кръст и като манна,
като ефимерен сън копнян,
като танц на жертвената клада,
смисъл единствено живян.
Давам всичко за любов –
и душа, сърце и тяло
и в живота каменист, суров
сменям съществуването вяло.

ДНЕС СЪМ МАЛКА НОТА, ПЕЕЩА В СЪЛЗА

Днес съм малка нота, пееща в сълза.
Котва в капка чиста утринна роса.
Търся обич – Ангел, носещ Светлина,
търся брод за малко човешка топлина.
Цял живот подреждам пъзела погрешно,
след вини и болки, дращеци сърцето.
Всяка част е спомен, парещо страдание,
крясък, след шамар и тягостното мълчание.
Да обичаш малко евтино е някак –
летен дъжд, оставящ само, само блясък.
Искам нея – блудницата и кралица свята,
Медна песен, нежна сладко недопята.
Днес съм малка тиха нота от Всемира
В песен стара, тъжна, лепкаво-горчива.
Песен, като дишането вечно нужна.
Искам я, Животе, даже да съм чужда!

СЪБЛИЧАМ СЕ КАТО МОРЕ В ОЧИТЕ ТИ

Събличам се като море в очите ти,
разплисквам солените си брегове
и с дъх на водорасли огнедишащи
танцувам фламенко за сърце.
Отекват кастанети във душата ти,
повличат котви моите нозе
и някъде на дъното заплакал си,
но аз в сълзите ти ще съм море.
Онази кадифеност на бедрата ни
ще люшка двама ни към светове,
в които да изкупим с теб вината си
за сторените в страсти грехове.
И някъде в безкрая на Вселената,
животът с камертона на галактики,
ще ни изпрати предопределената
любов в една лъчиста капка.

ЗА ЛЮБОВТА ВСЕКИ ВЪГЛЕН Е КЛАДА

Крило на пеперуда е небето,
земята – чародейна самодива.
В целувките на изгрева се къпе,
а той я люби с ненасита.
Принцесата божурено се кипри
във шепите на вятър нежен,
а той, любовникът, неокопитил се
присяда замечтано на крайбрежието.
Отмята булото магично,
преди да е засвирил със кавала,
с омайния си танц притичва
крилете му да възхвалява.
Но мечът под крилете наранява.
Душата изтерзана дали плаче?!
Любовта цената заслужава -
и тежък кръст е, и сираче,
и златната корона във безкрая...

За любовта всеки въглен е клада,
за тялото всяка болка – вина.
Изминалото вчера е спомен,
далечното утре – мечта.

ПЯСЪЧНА ПЕСЕН

Още спят раковините. И сънуват морето.
И русалките шепнат с жълтопясъчен глас.
Бледосив е светът. Просветлява небето.
А на морския бряг сенки две – ти и аз.

Закъсняла любов, чак на лятото в края.
Днес зората промъква се и виновно мълчи.
Ти ще тръгнеш след миг. И ме гони безкрая
на последващи мигове без любими очи.

Не, не тръгвай, почакай! Виж си сянката бледа
как облича въздушно мойта сянка с роса.
Утринта неизбежно удържава победа
над нощта, скрила пръсти във твойта коса.

На раздяла строим най-щастливия замък –
малко пясък и смях, раковини с море.
Ще живеем тук двама, сякаш в къща от камък,
тук вградили мечти и любов, и сърце.

Закъсняло обичане, наша пясъчна песен...
И морето ни дава своя свят благослов.
Ще се върнем тук, зная. Ветровете наесен
ще завържат в здрав възел тази наша любов.

СТРЪКЧЕ ЛЯТО В ЕСЕНЕН ХЕРБАРИЙ

Рисувам облаци със цвят на дъжд
и страдам за отминалото лято.
През есенни листа измислен мъж
минава и се слива със мъглата.

Във този странен мъжки силует
видях ръцете ти да стискат спомен –
как ти и аз, във волен пирует,
танцуваме и морски вятър гоним.

Ти на ревера беше закачил
от лято стръкче, свежо и зелено.
А слънчев лъч, безсрамно подранил,
изгони в миг нощта ни споделена.

Сега е есен. Свил се е светът,
а ти отдавна си се скрил в мъглата.
И само летни мигове болят,
запазили любов неосъзната.

Нареждам спомените – час след час,
в поредица от изигран сценарий.
Накрая стръкче лято слагам аз
в мъгливия си есенен хербарий.

ЗАВРЪЩАНЕ

Чувствам се ограбена – до голо.
Времето лениво изтънява
сякаш неизбежно е готово
във небитието да избяга.

Лятото преплува чак до есен.
Лодката – вълните я изтриха.
Даже старата моряшка песен
избледня в пределите на стиха.

Няма обич в новите минути.
Ти открадна слънцето и ето –
във мъглата есенна обути
крачат миговете по небето.

Във отминалите дни и нощи
нежност, вяра, огън бях стаила.
Още помниш ли мечтите общи?
Не, не вярвам... Вече нямам сила.

Разпилях се – без вода и залък,
без надежда, без дори остатък.
И светът се сви във шепа – малък.
Пътят стана безлюбовно кратък.

Днес във този свят побрах морето,
слънцето и вятъра, звездите.
Нов път нарисовах за сърцето.
Нова лодка дадох на вълните.

Сбогом на изстиналите нощи.
Ти си спомен – остър, но далечен.
Кръв във вените ми бие още.
Аз се върнах. Аз съм златна есен.

МЕЖДУ СЕЗОНИТЕ

Обичам те –
в разпилени от вятъра сънища,
родени под вълча луна.
Озъбено, хищно обичане.

Обичам те –
с лудия стремеж на стръкчето
към слънчевата топлина.
Копнежено, зелено обичане.

Обичам те –
със зрялото желание на житото
по аленото на маковете.
Страстно, прашно обичане.

Обичам те –
с мириса на печени кестени
по устните на двама влюбени.
Есенно, късно обичане.

Скрих любовта си
между сезоните.

Мари-Мари Марина

НОЩ

Нощ. Прибулена луна.
Звездите мержелят.
И тишина.
И дъждът вече ромоли.
Сърцето ми е наранено,
а душата ми е в плен.
Аз знам:
Любовта – това е болката в сърцето,
когато другият не е до теб!
А вълн дъждът вали, вали...
и нощта раздипли
свойта мрежа
и улови душата ми ранена,
ранена от любов!
И дъждът все тъй тихо ромоли
и успокои душата ми смутена,
и превърна я в любов!

ЦИГАНСКО СЪРЦЕ...

Колко силно може да обича едно циганско сърце?
Любовта е сладка,
но любовта може да е болка,
дълбока тъга,
или смъртна вражда,
когато е предадена.
Едно наранено циганско сърце
ще предизвика ли съдбата?
Силата на любовта побеждава всичко!
Огнени страсти. Дълбока тъга.
Вечерни сенки.
Глас на пееща цигулка.
Цигански романс.
Вихрен и изгарящ танц.
Любов и предизвикателство.
Всичко в едно страстно циганско сърце.
Любов и изпепеляващи страсти
в едно несломимо циганско сърце.
Глас на пееща цигулка.
Вечерен залез и едно наранено циганско сърце.
Сълзи и колко силно може да обича едно циганско сърце.

ПЛАМЕННА ФИЕСТА

В една гаснеща нощ,
поисках твоята топлина
и пламенната ти ръка,
която да ме обгърне цяла,
така, че дъхът ми да спре.
И тлеещият огън в миг да лумне
и да разпръсне безбройните си светлини.
Тогавя двама – ти и аз,
ще изиграем нашата пламенна фиеста.
И така притиснати един до друг,
шептейки страстни думи за любов,
ще превърнем нашата фиеста
в пламенна любов.

ФРАГМЕНТ

Ти помниш ли онази ноемврийска вечер!?
Студа. Ледените пръсти.
Целувките безброй.
Вихрещите се ръждявали листа
и стелещата се есенна мъгла.
Ти помниш ли вечерните светлини,
намръщената мокра есен
и пръскащия дъжд.
Ти помниш ли кестените врели,
прегръдките горещи и
любовта ни сладка.
Ти помниш ли онази ноемврийска вечер?

ПРИЗИВ

Дъждец, кафе и бяло сладко. Тъгата тихо си отива
с една мелодия вълшебна, смекчила мислите ми стръмни.
Идилия - съвсем за кратко. След нея - суматоха дива.
От щастието щом си гребна - дланта ми празна ще осъмне.
Пред мен – денят, изящно крехък, пулсира с ритъма си зимен,
светът-изнемощял от рани и неугледен от гримаси.
И нямам думи, дом, утеха. И нямаш път, адрес и име.
Но осезавам близостта ни и призовавам те: ела си!...

Мълчи ми се по мъжки, мълчи ми се до късно –
дълбоко - философски, безгрижно-шеговито.
От тайни и задръжки сърцето ще се пръсне.
Без роли и обноски – коя ще съм, се питам?
Бъди мой предан рицар! От взиране съм сляпа!
Отлитат всички рими, а сянката – сгъстява.
Мечтите ми – свещици безмилостно се стапят.
Ела и прегърни ме – каквато съм – такава.
И някъде, на въздух - добра и непозната
притихвам като лебед на твоето коляно.
Умората се плъзва. в ъглите на душата.
Мълчи ми се до тебе, мълчи ми се до рано...

ПОКАНА

Когато-тогава...Но още сега!
Сега, най-добре, появи се!
Преди да изчезна безследно в снега,
без истина, вяра и смисъл.
Преди да помръкне в очите съвсем -
с искрици от смях - озари ме.
За глътка блаженство за миг да поспрем
в света - многолик и безимен.
Когато-тогава...Но нека е днес!
Рискувай, защото си струва.
Късметът не е с постоянен адрес,
към него врата рисувай.
А аз ще отворя – красив епилог
на куп чернови и сюжети.
В душата ми пуснеш ли корен дълбок,
Земята с възторг ще засвети.
Ще каним на бис чудесата добри
и ангелски пух ще ни ръси.
В деня ми премръзнал яви се, яви!
И нежно покрий ме с дъха си!

Изпрати ми усмивка. Даже три - наведнъж!
Смелостта е часовник, уморен да тиктака.
Улови ми ръката! За секунда - подръж...
После нека е хладно в дълбините на мрака.
После нека е пусто през дъждовния ден -
само клаксон да свирне или псе да пролае.
Зад прозореца, нежно, от тъга замъглен-
да изчезват чертите на света познаваем.
Да отдъхва ветрецът, услужливо измел
недостигнати стъпки и пейзажи мечтани.
Да потъват очите в белота без предел.
Само тази секунда в паметта да остане
като светла картина със сезонен мотив.
Само тази секунда, по-значима от клетва,
през която усетих твоя допир красив.
Три усмивки отново екрана ми светват.

НА РЪБА

Мракът винаги ме дебне.
Кротко долу си лежи...

Думите ти са спасителни въжета.
Моля те, не ги режи.

Днес тъмата няма да ме има.
Докато говорим, няма как да победи.

КРАЯТ

Искам да си тръгна с трясък,
искам нещо да взривя,
да разтроша небето на парчета,
да оставя огнена следа.

Искам в тебе да оставя белег.
Искам някак да те нараня.
Искам да се будиш нощем.
Да ти липсвам както ти на мен сега

Искам, но е много, много късно.
И е безнадеждно тъжно как
нямам избор – ще си тръгна с тихи стъпки,
като призрак ще се разтопя.
Всъщност знам, че няма да усетиш
как поглъща ме в забравата мъгла.

БЕЗ ТЕБ

Болезнено ми липсваш,
но не е самота – едва сега разбрах:
че не по-малко липсвам си и аз
каквато съм около теб,
защото винаги ме правиш по-добра.

ЛЮБОВ

Любов като махмурлук
Любов като катастрофа
Любов като падаща звезда
Любов като татуировка
Любов като следа от шамар
Любов като сгазено цвете

Ако не е просто любов като НАС
Тогав нека е всички други неща

СЪРЦЕ ДО СЪРЦЕ

Още те има. Още си в мене.
Не е сън. Не е сън. Ти си живот.
Ти си магия – от извора пия.
С шепа наквасвам устни в любов.
Нищо не искам вече от тебе.
Само постой. Още миг остани.
Ти си възкръсване. Ти си надежда.
Ти си живителен дъх-наркотик.
Да помълчим редом застанали,
даже не хванали тръпно ръце.
Два силуета в сегашното нямаме –
просто да бием сърце до сърце.
Днес съм щастлив, че отново те има.
Всичко прощавам ти, тъй помълчи –
пламъче мое пред бялата зима...
светлата тайна в две тъжни очи.

ЗАТВОРЕНИ В МИГА

На колко си години не попитам,
по-важното е днес, че си до мене.
Това, че не говориш, си е чудо,
защото със мълчание те вземам

в ръцете си, но ти не проговаряй –
мълчи, магията дано да продължава.
Мълчи, сърцата си забързани да чуем,
кръвта, която в нас се утаява.

Защото тези мигове са наша вечност,
открадната от клюна на живота.
Поглъщат ни предишните моменти,
а следващите водят към Голгота.

Сега ще ми покажеш как се любиш.
По-млада си от мен и по-красива.
До седмата си лудост ще те вкусвам,
на осмата аз също ще се влюбя.

В очите ти загледан ще остана
и сърпа си луната ще извие...
Но моля те да остаряваш бавно –
във младостта ти искам да се скрия!

ЗАКЛЕВАМ СЕ ПРЕД ТОГИТЕ НА ВЕТРОВЕТЕ...

На Йо

Пътувам себе си в едно дъждовно утро,
самотен пътник през мъгла нетрайна.
Към теб стреми се мисълта нечута,
родена в изолатора, наричан „Тайна“.

Камшиците на хиляди въпроси
шрапнелно удрят смуглата ми кожа:
Какво ли бъдещето хребетно ни носи
под валяка на своето подножие?!

Заклевам се пред тогите на ветровете,
че само ти си търсения Смисъл,
мъниче мое – ангелът след ледовете,
сковали най-възвишените мисли.

...И нека се издигнем към звездите,
обгърнати от светлия поток на Рая,
ще бъда сал върху флуида на мечтите –
Кон-Тики, за да стигнем до Безкрая...

ПОСЛЕДЕН ВАЛС

Бъди последното му вдъхновение,
Кралице моя, в мрака на нощта.
На валс те кани Непотребния,
приют намерил само в гибелта.

Ще хванеш ли ръцете му протегнати
за танц прощален в този късен час.
Да се докосне с теб до звездното,
да чуе бездиханния ти глас.

Кажи, любов ли е или магия,
телата ви от транс да затрептят.
Или проклятие на Кронос Злия
над най-несбъднатия, но единствен

Свят!

ЛЮБОВНИ ОТПЕЧАТЪЦИ

Русият косъм е залепнал
по вътрешната страна
на ризата ти.
Отдавна не съм била руса.

Ще изпера ризата ти
с отпечатьци от ярко червило.
После ще си купя същото.

Прочетох тайно
есемеса ти снощи.
Ще се любим
точно преди срещата с нея.

Страх ме е да целуна устните ти.
Целуни ме ти.

Изтрий устни в чаршафа.
Той пази всички
любовни отпечатьци...

От напуканите ти устни
тече кръв.
Сърцето ми вече не е цяло.

Когато те обичам,
си светъл. Утро е.

ДА НАПЪЛНИМ ЧАШИТЕ. ПРАЗНИК Е

Не ми подарявай
звезди сутрин
и рози
след празника.

Бисквитката-сърце,
която ти купих за Деня на влюбените,
(който ти не празнуваш)
се строши в чекмеджето през юли.

В деня на погребението
ще си купим нови дънки,
ще хапнем в ресторант
и ще правим деца...

На дъното на чашата
съзирам лицето ти.
Замина преди десет години.

Ще се прегърнем,
ще ме целунеш
и ще ми разкажеш
за миналите си любви.

Кръвта ми е солена.
Съзите – горчиви.
Не сипвай сол в раните.

ЧЕРВЕНО ВИНО. ШОКОЛАД

Червено вино. Шоколад.
Ръце на мъж. Хотелска стая.
Мъжът е безобразно млад,
ала на по-голям се прави.

А тя е стара, Боже мой!
Но с него пак е на шестнайсет.
И лудостта ѝ е за бой,
но нещо в нея шепне... „Трай си!”

Часовник. Вино. Шоколад.
Една жена в хотелска стая.
Ако я разпознаят – ад!
Опомни ли се... Ще е краят.

Но този свят е милостив
и не наднича през пердето.
Мъжът е толкова щастлив,
а тя не мисли за детето.

Дори не мисли за света.
Разтапя се като олово.
И във калъпа на нощта
се ражда бавно – чисто нова.

Безумно млада. С топъл дъх.
По-истинска и по-сърдечна.
В прегръдките на този мъж –
и младостта е сякаш вечна....

МИРИШЕШ НА САМОТЕН МЪЖ

Миришеш на самотен мъж.
Това веднага забелязах.
Прииска ми се изведнъж
да ти го кажа... Но не казах.

Коняк и вино. Сто на сто
да се напием ще си струва.
Навярно инак би могло,
но как на трезво да флиртувам?

Флиртува с мен и с теб мигът.
Духът на виното пленява.
А може би за сетен път
един към друг ни приближава?

Нима най-сладката любов
не е пиянство? Ах, не зная...
Реката с името Живот
придърпва ни и ни ласкае.

А после бавно ни влече
в дълбокия си вир, където
между незнайни брегове
ще давим пътя към морето...

Приличаш на различен мъж.
След две-три чаши май успявам
да ти го кажа не веднъж...
И истината изтрезнява.

ПРИЗНАНИЕ

На Маргарита

Колко време с тебе тичам!
Твойто име с цвят наричам.
С топло рамо те привличам.
Колко грижи ти навличам...
В сън внезапно те отвличам –
чак треперещ те събличам.
В пчелен мед от теб изтичам.
Там... в душата ти надничам.

Казвам ти и не отричам:
в теб отново аз се вричам.
Тежки думи пак изричам:
аз те имам и обичам!

СЛЪНЧЕВА ЖЕНА

Със златен дъжд
ще измия косите ти.
Със синьо небе
ще оцветя очите ти.
В люлка от думи
безмълвен ще те люлея.
Ще гребна слънце
и с него ще те поляя.
Пред свидетел –
самотната тиха луна,
ти ще станеш
слънчева бяла жена!
В тази минута –
на лудост пеперудена,
ще те докосна
с целувка изумрудена,
за да изгоря
в лъчите ти и нека
след мен да остане
само лунна пътека!

ЕСЕННА ЛЮБОВ В ПАРКА

Самотна пейчица във парка
смълчана тихичко седи.
И тя самата, като шарка,
стои красива от преди.

Край нея есенните лйсти
търкалят своите тела.
В гората процепи лъчисти
забиват своите крила.

И с тихи стъпки по листата
една Любов се приближи.
С целувки сладки по устата
момче момиче доближи.

И пейката им стана нужна:
една Любов да подслони.
Отгоре пък луната гузна
се пръсна тя на сто луни.

ТИ ИДВАШ В МОИТЕ ОЧИ

По Евтим Евтимов

Забулена във слънчева забрадка,
със облачето бяло под ръка,
ти идваш светла със походка гладка,
за да прегaziш моята река.

Просветнаха ми дните, като лйсти.
Далеч са вече тъмните следи.
А мислите по тебе са ми чисти
и днес те чакам аз, като преди.

Росата по тревата е изгряла.
По капките ѝ сребърни вървиш.
Самата ти си като капка бяла
и в теб – в сърцето – бисерче държиш.

Мъжете ще те търсят по полята.
Щурците – в кладенчета от лъчи.
Светулките – в нощта на необята...
А ти се гушиш в моите очи!

Николай Колев

И заваля.
И чукат капки по стъклата.
Очаквах боси токчета да чуя.
И болката продъни небесата
в една дъждовна струя.

Вали.
И чукат капки по стъклата.
Ти не дойде.
И болката заплака.

Не прося милост.
Не моля снизхождение.
Когато с мен си лягаш,
усетиш ли за миг съмнение –
обличай се и ...бягай!

Покани ме. Защо – не зная.
Почаках час. Почаках два.
Съседско куче се разляя
и тръгнах с бръмнала глава.

Аз няма да те чакам, мила,
излишен беше тоя жест.
По пътищата побелели
за теб – пропаднал съм без вест.

Но с късните среднощни гости
докрай внимателна бъди!
И всичко е изящно просто
и по-красиво от преди.

метаморфозата
Сънувам те често.
Толкова много,
до болка различна.

Сънувам те често;
Сънувам... Не теб.
Сънувам жената, която обичах.

ЗИМНО

*„А пък аз ще те целуна, че
сменя календара януари“
Николай Дялков*

Прииска ми се да е вече януари.
И тъмните комини да въздишат.
Снегът да пада весел, на камари.
А вятърът поема да напише.

Да вият халите стоглави в мрака.
Да няма ни посока, ни пъртина.
И само аз среднощ да те очаквам,
говорейки със старата камина.

По огъня неспирно да гадая,
дали ще бъдат пръстите ти нежни.
И пристан тих да ни е тая стая,
далеч от погледи и вихри снежни.

Ти да ме грабнеш, да ме залюлееш.
В ръцете ти – тръстика – да се скърша.
С душа и тяло с мене да се слееш.
И нека януари да не свършва.

УСИЛИЕ

Превъзмогавам любовта.Нали?
Тикам я във тъмен кръгъл ъгъл.
Трудно е ...Понякога боли...
Има някой, който ме е лъгал.

Уча се да падам изведнъж.
Да съм бяла. Вечер да залязвам.
Онзи вятър – все един и същ –
да не ме събаря и отказва.

Да живея въпреки света.
Да не чакам устните ти в здрача.
С някаква фатална суета
да се смея, вместо да заплача.

И когато любовта вали
и жигосва с тъмен знак съня ми
да побегна.Но не знам дали,
сянката ми няма да остане.

XXX

На Д.М.

Душата ми не ти е гостна стая,
та в нея щедро да се разполагаш.
Не е и куче – все да му е тая,
дали коричка хляб ще му протягаш.

Не я подритвай! Може и да хапе!
Спести си всички смешни обяснения.
Отдавна сложих си в ушите тапи –
болят ме от фалшиви извинения.

Не слушам! Ала всъщност те разбирам.
Напразно съм пиляла чувства с тебе.
Друг път внимателно ще инвестирам
в графата „Непотребен и потребен“.

На Егото си предано робуваш.
Така си слаб и дяволски себичен.
Безчувствен си и просто съществуваш.
А аз живея, силно щом обичам.

ПОСВЕТЕНО

На Емо

Безвъзвратно часовникът спря
във мига, в който ти си отиде.
Тишина затрептя, затрептя.
И не можех гласа ти да видя.

Отчаяние спусна се въвн.
Сив осъмна светът ми.Различен.
Ти прекрачи врата в моя сън.
Към небето се спусна да тичаш.

Със надежда протягах ръце
поне сянката твоя да хвана.
И доброто, любимо лице
да спася нежно в двете си длани.

Не успях...Отлетя, отлетя.
Сред звездите сам стана звезда.
Но остана след теб любовта
да ме пази с крилото на птица.

.

ХЪЛМОВЕ КОЛЕНИЧАТ

Поезийо,
жаравата на този свят
е без дъно.
Ранени птици
се издигат
и плачат с росата.
Много шум
небето е отрекло.
Стъпки на идеали
се ронят,
хълмове коленичат –
сякаш великани трупат
вселенското мълчание.
Частици,
въздушни салове
се разбиват
и ръцете вулкани държат.
Още един оборот –
и в календара
мелници вятъра спират.
Поезийо,
раната на измерението
е белег на облак.
Във вечерната чешма
очите ми
утеха искат
и надпис...
Земята е дреха...

ВЕЧЕРЯ ЗА ВЪЗДУШНИ ГОСТИ

Ще ви посрещна
в полето.
С една вечеря
на разпилени плодове.
И въздух с ухание
на самота:
липи,
които се прегръщат.
Изминали летни пътища
коне ще донесат светлина.
За бели камъни,
които се ронят
в огърлица,
след ангелската меланхолия.
По време на илюзията,
че залезът има дъно...

ВЕТРОПОКАЗАТЕЛ НА НОЩЕН ПАСАЖ

В минутата,
ветропоказател на нощен пасаж.
И небето ми,
малко наивно,
препълнено със стълби.
След дъжда ще сляза.
Не на земята,
върху покрива над нея.
Има нещо пътуващо
в допира на лятото.
Отскок на бариери.
Гостуване в зелено.
Градински столове –
леко облечени,
и много, много
от добрите духове.
Няма ме!
Танцувам
и от ъглите правя овали...

ДРЕХА ОТ АВТОПОРТРЕТА

И като завали
този мартенски сняг,
а сънищата се събудят в снежни чаши –
отлитам.
За начало: до раменете
на малкото останали ангели.
После си слагам вратовръзка
с игла от лунно сребро.
За още настроение
и за акцент над земното.
Достатъчно лудо,
достатъчно оптимистично,
за да видя,
че жарта е бяла
и ръцете ми са обеднели
от избягали мигове.
Скрити в короните
на дърветата – тези
идеалистични съученици
от любовните лета.
Тогавя спорех с небето,
че Андерсен е понятие,
сега го виждам до светофара.
различно очертание,
след като светлините замълчат,
а тишината
бавно се влюбва...
Нека вали!
За да си говорим
през океана –
дреха от автопортрета...

В ДОМА НА ВЯТЪРА

Той ме покани на среща
в Дома, дето вятърът
щял бил да спре,
та реших да отида.

Черна сграда
с множество дупки
наместо врати,
на прозорците – без стъкла...
Бели призраци иззад ъглите
ту се мяркат,
ту светкавично се прикриват.

Ето го,
че пристигна задъхан
и задъхано ме целуна.

Съжалих,
че от моите ветрове
май почти нищичко
не е останало.
Затова се пресегнах
иззад гърба му
и от неговите отскубнах,
след което побягнах
някъде да ги посадя
със надеждата да покарат.

НЕ Е СБОГУВАНЕ (ИЛИ Е?)

Опитах всичко – и добро, и гняв
(гневът не бил добър съветник, казват).
Не ме вини, че всичко проиграх;
с криворазбрана обич се наказвам.

Но нищо не помогна. Заклучи
тогава тежката врата на двора!
Така. Сега сред четири стени
ме остави сама да си говоря.

И няма драматизъм във това,
че си отиде и ме изостави.
Тя, драмата, отдавна преболя,
докато гърчех се във онзи пламък.

Нали ти казах, просто зарежи
писмата недописани, палтата,
разкъсаните ризи от мечти
и разпилените цветя в лехата!

Нали ти казах, просто си тръгни!
Не плача. Гледам празно, като луда.
Дали ще оздравея? Да. Почти.
Когато спра без тебе да се будя.

ЗАЩО НЕ ИСКАМ ДА ТЕ ЧЕТА ТОЧНО СЕГА

Да, ще те прочета.
(Няма да е тъй скоро)
Някога, щом реша,
пак за теб да се боря.

Но сърцето от дни
запулсира неистово.
Не, не казвам боли;
просто учи си истините.

И ще те разбере.
(Няма да е веднага.)
Може би от любов
същността ми убягва?

И ще се съглася,
че напълно достатъчно
ще ни бъде едно
(дали?) „само приятелство“.

НОВАТА В ХАРЕМА

ако ще живея в харема
да знаеш че ще се сближа
с другите ти жени
ще ги питам
доволни ли са от теб
не като полов атлет
разбира се
а като човек
със когото да могат
да разговарят
когато са тъжни
и дали ги погалваш
ей тъй
просто защото ти се ще
да усетиш със пръсти
мекотата
на устните им
ще ги гледам ревниво
естествено
особено ако са по-млади от мен
и ще пресмятам
кои биха могли да са
моите плюсове
със които да те накарам
да забравиш не за миг
а завинаги
автобуса
пълен с толкова много жени
във живота ти
те едва ли са ти дали
това което си търсил
щом парче по парче
го събираш от всяка
в ума си

Пенка Станчева (Касиана Йоани)

ЛЮБОВНИ РУБАИ

* * *

По улейчето между двете ѝ гърди
рисува той с целувки грейнали звезди.
И нежно акордира я за она миг,
когато страстно любовта ѝ задъжди...

* * *

Годините му – шейсетина бройки,
на нивата му, вързани с ръкойки,
покрила е под пàтина Съдбата...
Но как припяват го с любов девойки!

* * *

Душата ѝ е праскова златиста,
под миглите ѝ – светлина лъчиста.
Възпяват я рибари и поети,
че тя с любов сърцата им разлиства.

* * *

Той с огнен взор девицата омая...
И с него страстно ѝ отвори Рая
във дефилето на бедрата...
И със длетото си – жена извая.

В ОМАЯТА НА ЗВЕЗДЕН МИГ

*„Мен ще ме заровят на такова място,
където винаги в дните на пролетното
равноденствие свежият вятър
ще посипва цветове от клоните“*

(Омар Хаям)

О, древен мъдър, арий на Иран,
девици и звезди възпявал в своя стан!
Над теб цветец и днес вали, вали,
като омайно вино от стакан...

И аз защо, повярвай ми – не знам –
мечтая времената да ме върнат там,
където, звездоброецо, си бродил ти
в пустинята... изгаряща от плам...

И да редиш отново чудни рубаи
на Тигър край свещените води...
Да шепнеш, омагьосан от мига –
"Запей ми пак, запей, Касиань!"

ТОЗИ БРОДНИК

Този бродник-магьосник в съня ми
всяка нощ към реките ме мами.
Плува с мен под върбите заспали,
с нежни думи душата ми гали...

С поглед ведър тъгите ми свлича,
с лунна обич плътта ми облича,
в скална ниша, до стръкче тинтява,
той в сърцето ми обич засява...

Жадни пием роса в цветни чашки,
шепнем клетви за вярност, хлапашки.
Огън палим под звездната арка –
той и аз – нестинар с нестинарка.

В танц изгаряме болките свои –
там, сред дивни крайречни усои...
Песни пеем и славим с охота –
в моя сън – сладостта на живота...

ЖАДУВАНЕ...

В зениците ти утринно изгрявам.
Пулсирам в лилията на сърцето ти.
И опвам тетивата на страстта ти.

Вселената над мен от завист стене
И разцъфтява в люлякови китки
с надеждата да те обсеби...

Но ти жадуваш само мене!

С гердан от обичливче ме закичваш,
обгръщаш ме с колан от живениче.
С безсмъртниче душата ми поръсваш.

И разскимтяваш в мен луната дива
под шлейфа нежен на звездите
с коктейл от страстниче омайно...

И аз жадувам само, само тебе!

ЛЮБИМА НА ВЯТЪРА

Родих се да живея в бури...

Мара Белчева

Ветре, чакам те. Нищо, че бродиш по пътя студен.
В теб водата на сините ледени кладенци пее.
Ето, махам си връхната дреха. Увий се по мен,
с кислородна целувка рисувай разклонени вени.

Донеси дъх на хляб и на златни цветя, и на дъжд,
разроши синевата, която е толкова гладка.
Ти момче си, което живее в сърцето на мъж
(любовта е възшебството кротко на дива присадка).

Залюлей със завесите залез, обагрен от нар.
Изплети от лъчи паравана на синя мансарда.
Отдъхни. Остави си крилата над земния шар –
нека цигански рижи метли да метат булеварда.

Ще наляя във чашите лято до синия ръб.
Ще постеля в нозете ти сянка на каменно цвете.
Ти ме вдишай дълбоко. До златния мечешки гръб,
който горе поклаща звездите си, благ и безветрен.

Нека двама дочакаме изгрева, островно син,
да ни бъдат постеля летата и дългите зими.
Ветре, който разделяш и сливаш, бъди ми любим.
Знам, сърцето ми много е тясно за теб. Разпръсни ме.

Ще се виждам в снежинка или пък напукана длан,
във пчела и погача, и плитка на друго момиче.
И дори да съм никъде, моля те, нека и там
да възкръсне частичка от мене, която обича.

КАК ИСКАМ

Как искам да тръгна до теб
по прашните, звездните пътища.
Автобусът е купчина старо желязо
и отдавна в крайпътната гара
греят няколко млечностудени луни от татул.
Няма знаци до там. Магистралният път е повехнал
и виси върху вятъра
като лятна гирлянда от хмел.
А звездите са близо и още една се разпуква.
И лютиво смокиново мляко по мене тече.
Сутрин слънцето, кръгло и стегнато в облаци, рука
като златния плътен жълтък на сурово яйце.
Няма път. А небето е толкова истински близо,
че избелва сърцето ми с целия взор на деня.
Бог по бяла пътека на гларуси в синьото слиза
и трепти небосводът от жътвена мараня.
Няма път. Но по изгрева стъпвам и нося погача.
Ще те срещна в недрата на целия този простор.
Вечността е пред мен на трилиони несбъднати крачки.
А сърцето ми лодка е с мъничък птичи мотор.

ПОЕЗИЯ НА МАЛКИТЕ НЕЩА

В тази кратка минута някой някъде спира да диша.
Чупи сойката лешник, а той – хоризонта на две.
Аз опитвам да шия. И после започвам да пиша.
А навън закъснелият майстор вратите кове.

В тази кратка минута мирише на дом. И е сладко.
Дим от чубрица влиза във стаята с шепот на дух.
Някой маг спира своите точни звезди да отгатва
и светът за минута олеква съвсем като пух.

В тази кратка минута сред живите някой се ражда.
Идва циганско лято със шатри на ябълков стан.
Вечността утолява си с лъч мигновената жажда
и лъчът вдига арка от ден над минутния храм.

В тази кратка минута заспалият в ъгъла паяк
свива в шепа от сребърен въздух домашния герб.
Аз разделям на две мимолетния обеден залък
и за само минута усещам се вечна до теб.

ДО СЛЕДВАЩИЯ ДЪЖД

До следващия дъжд земята ще е станала безкрайна.
Щурците мързеливо ще подсвиркват в своя мащерков окоп.
Войната ще е свършила и думата във хляб ще е изтляла.
Червеният трендафил ще е цъфнал върху бабиния гроб.

До следващия дъжд поне една любов на сто ще е успяла.
Един живот, навярно от хиляда, ще е сигурно спасен.
Една звезда ще вкопчи пипалата си във млечна магистрала
и няма да се пусне в тъмнината на космическата тлен.

До следващия дъжд ще съм сменила белоцветната си кожа
със смуглия сусамов епидермис на любимия си плаж.
Поне веднъж касапинът проклятие ще хвърли върху ножа
и старият бездомник ще отплава в междузвезден екипаж.

До следващия дъжд ще съм те снимала поне веднъж с хвърчило
и два пъти – на гръб през вековете с неродения ни син.
Със маска на пчелари ще издирваме изгубеното пило
на всичките съзвездия. И няколко от тях ще съчиним.

До следващия дъжд неръкотворният всемир ще се е пръснал
и баба ще е идвала със меките си стъпки неведнъж.
Дано, докато сушата премине, сме успели да възкръснем
с надеждата и болката, и житото... до следващия дъжд.

Радка Атанасова-Топалова

ВИНО ОТ ЛЮБОВ

Напролет съм лозница.
Към слънцето ластуните протягам.
И се изправям. Ласкава и млада.
През лятото си – натежавам.
От гроздовия сок. И обичта.
Пращят във гроздове зърната.
И златна листвам в есента.
Опивам. Устни слепвам.
От страст. И винена роса.
Изпускам сладостна тъга.
Сгъстявам огнения сок.
И Боговете утолявам
със глътка вино от Любов.

НЕДОПЯТА ПЕСЕН

Аз съм твоето кротко обичане.
Предлавино мълчание.
Нежност в строфите сричана.
Тиха болка. Стрдание.

Ти си най-трудната есен,
дето носи след себе си вихъра
на онази – недопятата песен.
Предлавино притихнала.

РЕКА

Аз не зная била ли съм истинска
в оня свят, оживял помежду ни.
И дали съм ти бурята. Пристана.
И ръждясала котва. Красиво безумие.

Само знам – от стиха, в мене плиснал,
що е вяра, невяра, грях и причастие.
Тих си ромон, водите избистрил.
И река. Придошла като щастие.

НАД ПАРНАС

Натежала като лозата – със мъдрост.
Олекнала – от прекомерна разумност.
Тихо в тревите есенна стъпвам.
Разлюляна калина – по теб се увивам.
В рижия залез очите мълчат.
Хладни, потръпнали, пръстите,
букви смутени рисуват по масата.
И когато тръгнем в натежалия час,
тихо се ражда звезда... над Парнас.

СЪННА ЛУНА

Ухаят цветята, потрепват листата
и стъпки долитат на плаха сърна.
На ручеи чисти водите сребристи
проблясват с очите на сънна Луна.

А златна дантела с любов е изплела
звездица сияйна над твойта коса.
Краката ти боси вълшебство ги носи
по бисерна, тънка, кристална роса.

Поетът чаровник – южнякът гальовник –
в душата ми пее, събужда страстта.
Красива надежда към теб ме отвежда,
сърцето празнува, звъни любовта!...

Не мога да мигна! Не искам да мигна!
На рая блаженството искам да стигна!

ЗАСТРЕЛЯЙ МЕ!

Застреляй ме със погледа си влюбен –
в краката ти да падна онемял.

Не искам да се скитам сам, прокуден,
в очите ти надежда не видял.

Дъха ми спри с целувки разжарени,
а после дъх ми дай – да ме спасиш.

За обич сме със тебе сътворени,
желая с мене вечно да вървиш!

Под стъпките ни детелина росна
да расне и да пръска аромат!

А щом с ръце горещи те докосна,
небето да ни праща благодат!

ХУБАВА ЖЕНА

Когато срещна хубава жена,
обзема ме неземно, райско чувство!
И мисля си: небесна светлина
създаде е с любов това изкуство!

Започвам бавно да я съзерцавам,
да пия дивната ѝ красота,
на формите ѝ да се наслаждавам,
да търся в нея своята мечта.

Но красотата е така различна –
с нюансите на хиляди звезди!
И все пак, тя е много, много лична,
като сърцето в моите гърди.

Осанката, походката, бедрата,
на бюста тръпнещите чудеса,
лицето, после устните, косата,
мелодията звънка на гласа!

И всичко е достойно за художник!
И всичко е достойно за поет!
Дори и най-заклетият безбожник
поклон ще стори като грешник клет.

Но, ах, очите! Очите само как говорят!
Усмивват се и пеят, и звънят!
На просяк беден могат да те сторят
или в небето да те възвисят!

Очите казват всичко за жената.
Душата пее в нейните очи.
Погледай как пулсира красотата
и слушай музиката как звучи!

ЗВЕЗДНА ОМАЯ

Стъпките ми стъпките ти гонят,
тихо падат белите звезди,
в тишината като цвят се ронят
и покриват твоите гърди.

Пламнала от звездната омая,
като лунна фея грееш ти.
Аз те викам, искам да узная
има ли ме в твоите мечти!

Сън ли е това или наяве –
пита моето сърце света.
Тази приказка не се забравя –
може би това е любовта?

Стъпките ми стъпките ти гонят,
тихо падат белите звезди.
В тишината като цвят се ронят
най-прекрасните ми земни дни...

Розалия Лефеджийска

ЕТО – ПАК...

Добро утро, Любов...
Ето – пак ме изгряваш.
Пак ме хвърляш във бездни
и ме разпваш в мечти.
И дълбаеш в сърцето
пак надежди безбрежни,
при които от сладост...
чак до смърт се мълчи.
И личи ми, Любов,
как в мен вриш без остатък.
Все тъй хищно пълзиш
и разпалваш жарта.
И сълзиш като стих...
и дереш отпечатък.
...И от смисъл кървиш.
И твориш чудеса.
И си болка, която
до небето възнася.
И си тътен, пропъдил
от очите нощта.
На крилете ти в Рая
до без дъх се понасям...
...и се свличам във Ада
с изнурена душа.
И те искам, Любов,
даже тъй безнадеждна.
Безутешна... безбожна...
И напук на света.
Ненаситна... греховна...
безпощадна... и нежна.
Че без теб всеки път
е пустиня в нощта.

НЯМА КАК

Не успях да те спра, боже мой, не успях...
Как пируваш по моите вени...!
И възшебства твориш. И разпалваш жарта...
И в сегашно, и в бъдеще време.
Как дойде, не разбрах... как във мен приюти,
като в топла жадувана стая,
свойта нежна душа с толкоз мъжки черти
и постави Началото в Края.
Много дълго вървах... Много нощи и дни
се препъвах във вселени измамни.
В много клади горях... В пепелища и дим
се душеше сърцето ми жадно.
И не бях вече аз... и не раждах мечти,
бях потънала в бездна дълбока.
Без адрес и компас... Как така ме откри?!?
Как се сбъдна във тази Голгота?
Влезе тихо, без грим. Без игри. По душа.
Миг по миг размразява сърцето.
И ме скри в нежен стих... И света залюля...
и разцепи до дъно небето.
Там по тази бразда аз към теб полетях,
за следи ми посочи звездите.
Всяка клетка във мен вече знаеше как
искам с теб да си сбъдвам мечтите.
Не прощава страха. И крещи онзи ум,
дето вечно възпира сърцето.
Непрестанна борба между смисъл и шум,
но назаем животът ни взет е.

Няма как да избягаме с теб, няма как...
ще пребродим и Ада, и Рая,
щом в сърцата кърви онзи ангелски грях,
който пали любов до Безкрая.

ДВЕ ДУШИ

Бавно, бавно... с очи ме събличай
с поглед влажен, пиян от желание.
До полуда мечти да затичат...

...да препуска кръвта до забрава.
Бавно... бавно с очи ме обичай,
тихи бури във нас да вилнеят
и по вените сласт да се стича...

Цяла вечност за нея копнея!
Бавно, бавно с очи ме предричай.
Знам, във теб съм била жива рана.
И на Ад, и на Рай ми приличай...
с теб и ангел, и дявол ще стана.

А за дрехите... те сами ще се свличат,
с тях ще падат задръжки и норми...
Ще останем по голо обичане.
Аз и Ти – две души непокорни.

Аз и Ти – две Вселени безкрайни,
ще се свием до своята същност.
Ще потънем в първичните тайни.
Без багаж... и билет за завръщане.

В ТЕБ...

Ще пристъпвам – Магия на пръсти,
по пътеката с лава постлана.
Черен ангел над мен ще се кръсти
и ще моли за бяла премяна.
Мъртво тихо ще стене небето
като черна отворена рана.
Учестено ще диша морето
от вестта, че за теб съм избрана.
А когато до портите стигна,
снежнобяла, от Рая призвана,
ти не бързай с ръка да ме стигнеш...
...нека тъй се погледаме двама.
И когато по клетките жадно
се надигнат вълни от жарава
и кръвта закипи безпощадно...
и когато и дъх не остава...

Остави ме във теб да се гмурна.
Погълни ме във твоята бездна.
Удави ме във лавата чудна....

Искам сладко... във теб да изчезна.

СЮЖЕТ

Така е романтичен
и топъл твойт дом,
на разказ ми прилича,
написан мълчешком.

Сюжетните герои
чертаят маратон
и разказът отвори
роман – до трети том.

А после пети, седми,
така до сутринта
и някак извънредни
цъфтят, валят слова.

Сърцето ми капчук е –
безкраен божи дух,
не идва краят тука –
на времето напук.

Все тъй е романтичен
и наш е този дом,
защото се обичаме
във всеки следващ том.

ХАЙДЕ!

Хайде, разкажи ми как ще идваш
в она спомен, сбъркал времената,
аз дали ще бъда непозната,
или в дежà вю ще ме размиваш.

Хайде де, разказвай, че изтича
времето по лунното ни вино,
всичките, възможните картини
някой нарисува с песен птича...

Хайде, от смеха ни не остана
ни листо, разлитнахме ги всички,
думите ни свършиха безжични,
там, където бликна суха рана.

Може вятър жаден да окрàде
тайните ни – къщи без прозорци?
Как ще върнеш тези чудотворци!?
Знам, че имаш начин скътан, хайде!

ЖЕНАТА, КОЯТО ОБИЧАШ,

сутрин полива мушките
с една неизменна къдрица,
ронеща цветни молитви.

Жената, която обичаш,
светло деня ти подрежда
с дъха на узряло момиче
плясва и... идва надежда.

Пак тя преоблича със прошки
грешки и еди-какво си,
и може би, знаеш си още
как те щади от въпроси.

Жената, която обичаш –
весела, умна, красива,
през нощите в песен обримчва
ризата ти и каприза.

Целува ти всички забежки,
бди по вода и по огън,
от детските палави дрешки
изскубва всички тревоги.

Жената, която обичаш...
Има ли всъщност такава,
която да знае на срички
твоята мъжка държава?

Понякога в утро те впримчи
ужас, че съм е.
Проглеждаш –
отвън две къдрици обични
скриват мушките от скрежа.

ОТКЛОНЕНИЕ

Когато зеленото утро провеси дантели
и някак се случва
вълшебство, наречено ден,
а птица тригласно вести, че
човек е роден,
не е ли рисунка на Бог и на ангел,
не е ли?

Когато нощта заприпърхва с гримирани мигли
и звездно изтърси от роклята скитника сън,
а вятър с пристиснати устни валсира навън,
не е ли
покана за бал с разковани вериги?

Когато дъждовно се плисне последната песен
към храма,
наречен следа от човешкия дъх,
а тихо се люби с асфалта самотният мъх,
не е ли
за прошка от хляба, с три пръста омесен?

Не е ли...,
когато реки, от морета заченали
и дълго обръщали сол на вода и живот,
а някак в часовник-поет из космичния брод –
една резка бяла –
усмивката твоя – не е ли?

АЗ ИСКАХ ВИНАГИ ДА БЪДА С ТЕБ

Дори да бях безсмъртен като Феб,
не бих желал да се превърнеш в спомен.
Аз исках винаги да бъда с теб
във този свят потаен и огромен.

В албума гледам образа любим,
но знам, че вече няма да те има.
Освен... в един мираж недостижим
и в спомен за любов неповторима.

Миражът се разнася като дим
и само споменът при мен се връща,
че той остана цял и невредим
и вместо теб... отново ме прегръща.

ПРЕЧУПЕНИ КРИЛА

Разхождам се загледан във морето,
а то гъмжало е от цветове.
Далече нейде слива се с небето,
забравило за своите брегове.

Внезапно чувам „Индианско лято“
и спирам да послушам Жо Дасен.
А чувството ми... сякаш е разлято
отново върху есенен десен.

И времето, което всичко помни,
успя да върне образ избелял.
Като парченца от строшени стомни
се беше този спомен разпилял.

Започвам късчетата да събирам,
едно към друго нежно ги лепя.
И ето, вече чувствам и разбирам,
че образът отново оживя.

И споменът ми за едно момиче
с разрошени от вятъра коси,
където... нашто, „Циганското лято“,
разбунни чувства, трепети и плам.

Отново съм при заливчето скрито,
в което бяхме само аз и ти.
Но миналото е... почти изтрито –
Отдавна с младостта ми отлетя.

Аз слушам както някога вълните,
Поглеждам със очакване встрани.
Една камбана нейде във гърдите,
издайнически почва да звъни.

А после, сякаш че е пощуряла,
започва в странни ритми да трепти.
Навярно иска обич отлетяла,
отново нежни думи да шепти.

И капките големи и студени,
прорязват бързо тъжното лице.
Защо ли днес са толкова солени?
Защо треперят моите ръце?

А чайките кръжат със вик сподавен
и кацат на отсрещната скала.
Оттам ми маха споменът забравен,
но вече... със пречупени крила.

ПРИЗНАНИЕ

Не мога чудеса да подарявам,
ни слънчеви лъчи в коси да вплитам,
с гирлянди чувствата да украсявам,
в поля с мечти незрими да се скитам.

Не мога нежни стихове да пиша,
че лирата вълшебна на Ерато
в ръцете ми тъй нежно не въздиша.
Аз помня само оня миг, когато...

Не мога и с ръка си на сърцето
в любов със кухи клетви да се вричам,
молитви да отправям към небето,
но мога теб... до края да обичам!

ЛАСКАВИ ОЧИ

Две ласкави очи, две думи топли
и ледът в сърцето се стопява.
В душата ми пак лира зазвучава
и заглушава тъжните ѝ вопли.

Очите ми отново оживяват
и жадно търсят твоите очи.
Дали пък нещо те не притаяват?
Защо не струят прежните лъчи?

Но ето, като слънце заблестяват
и обгръщат като с ореол
сърцето ми щастливо. От лъчите
засява целият простор.

И гледам, упоена от любов,
най-скъпите, най-милите очи.
И лирата отново е готова
в душата ми с любов да зазвучи.

ГЛАС – МУЗИКА

От всички гласове, които чувам,
един, аз зная, че звучи за мен.
Гласът, на който мога да танцувам,
глас – музика, с най-нежния рефрен.

Как го разпознавам? – Щом го чуя,
сърцето ми запява в унисон.
Той единствен ми руши покоя,
него чувам аз дори насън.

А заедно със него във сънят ми
се явява ангел златоуст.
Тънкострунни, арфите звънят
и феите танцуват нежен блус.

От всички гласове, които чувам,
един, аз знам, ще ми звучи вовеки.
...Луната със лъчите си рисува
за влюбените сребърни пътеки.

КЛОНЧЕ ОТ ВИШНА

Бях петнадесетгодишна
и вървахме през полето.
Той със клонче бяла вишна
ме докосна по лицето
и за миг се разпиляха
бели цветове, рояк.
Аз наужким се разсърдих,
но разсмях се после пак.

И се породила любов,
като приказна балада.
Той за мене бе готов
да премине и през ада.

И сега, щом зърна вълн
в бяло цъфналата вишна,
все си спомням като в сън
за онази любов предишна.

НЕЖНА БАЛАДА

Шушнат листата... И спомням си аз
лунната нощ, серенадата,
топлите думи, тъжният глас
и онази тъй нежна балада.

Ах, вие листи, пролетно-свежи,
не зная какво си шептите,
но отново събудихте моите копнежи,
илюзиите ми, мечтите.

Пейте си, листи, своята балада,
ще слушам, ще гледам небето,
ще се връщам отново в моята младост,
с копнеж и с трепет в сърцето.

*Никога не казвай
обичам те*
(ПРОЗА)

ПРЕКЪРШЕНА СЕВДА

(по действителен случай)

Кой не иска да има севда? Ама не каква да е севда, а бендисана¹ първом в най-свидната ти пазва. Севда, лумнала додето очите още не са сколасали да се нагелят както трябва, а сърцето вече е казало тежката си дума...

На това викам аз севда. Севда, родена в сърце! Не от тежки момари². Вярно е, че и след сватовниците младите също се загалват, дори да не са се познавали преди туй, ама къде-къде по-хубаво е изпървом севда, сетне момари. Пò хваща място. И как няма да хваща място, когато ти е тъй леко на душата, че ти иде да се вдигнеш редом с птиците, макар да знаеш, че крилата ти не са баш като техните...

Не вярвам да има свестен челяк в царщината, дете не ще такава севда. Ако пък случайно се намери, хич не го питай нищо, а веднага го води на лекар...

За една родена и отгледана в две сърца севда ще ти разкажа тоя път³.

Павел и Карамфила се познаваха от училището на даскал Ванчо, но щом погледите им се срещнаха на седянката в Метряковица, бяха дотолкоз омаяни един от друг, та им се стори, че никога не са се виждали...

Което си бе и самата истина, защото тази вечер те се гледаха за първи път с други очи. С най-хубавите очи. Очите на галеници...

Макар момъкът да свири на гайда, а пък момата предеше вълна на стопаните, цяла вечер не обърнаха поглед към другиго, все едно в стаята нямаше никой. А какво си рекоха накрая в онази приказна нощ, когато той я съпроводи до тях, само те си знаят...

¹ бѐндисвам (тур.) - харесвам

² момари - сватовници

³ По Христо Калинов, краевед.

След тая небивала омая се виждаха винаги щом можеха. Не минаваше хоро в селото без тях двамата. И въпреки че бяха на различни места, тъй се изпиваха с очи, все едно мегданът бе празен...

Всеки петък пък се виждаха горе на черковната вода, сборището на всички галеници от Метряковската махала. Един сахат преди да дойде икиндия, Филка – както галено я наричаше Павел – макар да живееше в долната махала, нарамваше кобилищата и се качваше на чешмата. Там първом му даде закичената на ухото си китка, а скоро подир това и да ѝ напие водата...

Види се, че и терзията Тодор бе харесал нейния избраник, щото го пускаше под прозореца ѝ. Вярно е, че Павел и да искаше, не можеше да наближи либето си, тъй като помежду им бе градината на сайбията, но и двамата бяха блажени, понеже никой не им пречеше и можеха да си кажат приказката.

Виждаха се и на църковни празници и въпреки че не смееха да се погледнат, им беше хубаво, че са наедно.

Карамфила бе дотолкоз гиздава и стройна, че в Павелско нямаше момък, който да не въздиша по нея. В очите ѝ – два дълбоки сини кладенеца, можеха да се удавят не само тукашните ергени, но и на всички села от Ропката... Колкото бе издокарана отвънка, два пъти повече бе отвътре, та не си и помисляше да погледне друг, откакто сърцето ѝ направи своя избор.

Не по-малко напет бе и нейният избраник, който даваше мило и драго за нея. Макар и овчар, всеки път слизаше от кошарата си на Г̀ора натъкмен и спретнат. Как намираше колая да прави измет на триста брава, той си знаеше. Където и да идеше с овците, на рамото му висеше кожена торба с пискюли – окичена цялата с пъстри маниста. Когато се изкачеше на някое огледно място и извадеше гайдата, всичко наоколо замираше. Най обичаше ей тая:

*Горице, ситна, зелена,
я си та тебе верувах,*

*пък ти излезе неверна.
В тебе ма, горо, хванаха,
назад ми ръки вързаха,
напреж ми пътен казаха.*

Павел се научи да свири на гайда от дядо си. От него наследи и бюлюка¹, щото беше на година, когато баща му си отиде млад и зелен...

За разлика от своя стопанин, който правеше път и на мравката, трите каракачанки, дето пазеха стадото му, бяха бетер зверове и никой не можеше да припари до овците, затуй когато трябваше да преспи в селото, Павел никак не се кахъреше, че ще се случи нещо.

Като отмахнем агаларите², дето бяха по-урсуз, по това време нямаше други айдуци, които посягат на чуждото. Как да има, когато веднъж някакъв турчин се опита да му направи беля, че като рипнаха кучетата му, за малко да го затрият, ако не беше ги спрял. И той – какъвто си е добряк – не само го качи на мулето си и го откара до Павелско да го закърпят, ами му хариза и ярето, дето онзи се канеше да му краде...

Ей такъв бе Павел. Челяк и половина! Затуй и Карамфила го залюби онази вечер на седянката.

Двамата галеници дотолкоз се галеха един-друг, че всички в селото виждаха, че вървят към венчило, но не щеш ли, всичко се обърка...

Дали някой ги прокле или чародей се намеси, но стана тъй, че не мина и година, откакто се загалиха, и на лявата гръд на Карамфила все едно змия се сви.

„Лоша работа“ – рече си станимашкият хеким³ подир прегледа, но за да ги поуспокои малко, им даде някакви илаци.

Да, ама – както и очакваше – не помогнаха. И от ден на ден момата взе да вехне, а болката ѝ ставаше все по-силна. Тогава родителите се видяха в чудо и взеха да я водят по какви ли не врачки и знахари, един от които им

¹ бюлюк (тур.) – стадо

² агалар (тур.) – господари турци

³ хеким (тур.) – лекар

даде някакво „парило“, което уж щяло да изгори болезката ѝ. Ама изгоря тя, горката...

И на другия ден шест нейни дружки – потънали целите в скръб – понесоха ковчега ѝ към Великденица. Даже турците дойдоха да изпратят Карамфила, толкоз народ се стече. И всички до един се питаха къде ли е Павел...

А завалията нямаше как да дойде, че откакто му пушнаха хабер какво е станало, краката му изтръпнаха и не можеше да ги помръдне, а наоколо нямаше никой, та да се обади...

Добре че надвечер след погребението Господ се смили над него, та нозете му се поотпуснаха малко...

Криво-ляво се качи на мулето и около полунощ бе на гроба на Карамфила, сетне едвам-едвам слезе от добичето. Още не бе подвил нозе и сълзите му се юрнаха...

Колко време я оплаква, единствен Господ знае, ала когато пропяха първи петли, извади гайдата и запя жаловито:

*Край Дунава росна трява расте,
на тревана има жълта пеперуда
на крилца ѝ жално-милно пише,
че ще Филка млада да си иде.*

*В петък се Филка разболя,
в събота е Филка прилежала,
в неделя е Филка Богу душа дала...*

*Филкината милна стара майка,
тя на Филка тихо говори.*

*— Стани, Филке, стани, дъще свидна,
че ей дошло е твойто първо либе,
да те води, Филке, на расотка¹,
на расотка, Филке, на венчило...*

Подир тая песен Павел сви гайдата и си тръгна съкрушен...

Сабахлен го намериха в кошарата издъхнал в съня си, а на лицето му грееше усмивка. Затуй всички си рекоха, че горе са се сбрали с изгората си...

¹ расотка (диал.) – разходка

ОТМЪЩЕНИЕ

Че не бе от най-силните ученици на даскал Ванчо, не бе, ала баща му Игнат – патил и препатил кираджия – не искаше от него да раздава ум и разум, а да вземе в ръцете си какъвто и да е занаят. И Петко – двадесетгодишен левент – се съгласи, щото виждаше как се мъчи той – ако чат-пат се опазеше от айдуци, студът и влагата никога не му прощаваха...

Затуй един ден двамата слязоха в Станимака¹ и взеха да обикалят дюкяни, работилници и други места, които наемаха чираци. Додето ходеха насам-натам из чаршията, се озоваха край една ковачница, пред която се кипреше гиздаво изписана с какви ли не шарки и плетеници каруца – издокарана като великденско яйце.

— Каква хубост... – промълви смаян момъкът.

— Харесва ли ти? – попита го Игнат.

— Дума да няма! – отвърна синът му, но веднага въздъхна със съжаление: – Ама ми куца рисуването...

— Колагере, майсторе! – поздрави баща му един едър човек, навлякъл на голо дълга кожена престилка, който излезе от ковачницата да види какво става.

— Дал ти Бог добро, другоселецо! – отвърна той, сетне попита: – Искаш да я купиш ли?

— Не ща, майсторе. Заради него обикалям, чирак ще го давам.

— Като го гледам, здрав е. Може и при мене да го дадеш, но догодина – сега имам петима чираци. Бива ли?

— Бива, майсторе, как няма да бива, ама Петко е скаран с рисуването.

— Да докара чиракуването до изписване, нататък ще си купи теркове за рисуване и работата е готова. А освен туй правим не само каруци, а рала, палешници, мотики и една камара други работи. Като гледам боя му, ще върти чука както си иска – завърши през смях ковачът.

¹ Станимака – старото име на Асеновград.

— Прав си, ама дали ще научи занаята?

— Тапията си залагам, ако не го науча! – отвърна му уверено ковачът, сетне попита: – Откъде сте?

— От Павелско.

— Голямо село е, минавал съм оттам. Ако решиш да го доведеш догодина, обади си до месец-два да се разбере. Хайде, останете си със здраве!

— И ти да си жив и здрав, майсторе! – каза баща му и наново тръгна из чаршията, последван от сина си.

Като отминаха стотина крачки надолу, се спряха пред една грънчарница, пред която имаше какви ли не глинени съдини – гърнета, паници, делви, нашарени от горе до долу.

— Като гледам как майсторът играе с четката по паницата, тука теркове не вървят, а? – рече баща му.

— Не вървят – отвърна Петко.

В тоя миг грънчарят ги видя и понечи да излезе при тях, но Игнат му махна с ръка и побутна момъка да продължат пътя си.

След малко двамата павелци наново се спряха, тоя път до самарджийница. На отворените дървени кепенци висяха самари като на панаир. Конските бяха от дебела кожа, окичена с ресни, пискюли и каишки и какви ли не жезла, разноцветни зърна и мъниста. А до тях – нарочно сторени за тежки товари – дървените самари на мулета, катъри, магарета, изглеждаха някак груби, но също хващаха окото, защото бяха здрави и нови-новенички. На показ висяха барем дузина поводи и гиздави юзди, а също и ремъци и каиши за впрягане на всякакъв добитък.

— К'во ще кажеш, а? – попита го баща му, който се уповаваше Петко да избере самарджийството, та да има кой да му кърпи самарите, но за да не го обърка, нарочно го прекара и през други дюкяни.

— Бива, тука бива – отвърна Петко, загледал се в някакъв чирак, който нижеше шарен гердан и гледаше към тях с нескрито любопитство.

— Добре дошли! – появи се и баш самарджията.

— Добре заварили!

— Какво ви води насам? Искате нещо да купите?

— Дириш ли чираци, майсторе? – попита направо бащата и кимна към сина си.

Онзи се извърна да го погледне, сетне се засмя:

— Както се е източил, ще може да вземе мяра и на слон.

Всички прихнаха да се смеят, а майсторът рече:

— Да знаеш, че синът ти е роден с късмет. Днес трябваше да почне едно момче от Арапово¹, но взело, че се разболяло и няма да дойде.

— Щеш ли да станеш самарджия? – попита Игнат.

— Ща! – рече уверено Петко, а кираджията шумно въздъхна и го потупа одобрително по гърба.

Сетне двамата възрастни се разбраха колко ще чини чиракуването, подир което бащата даде на сина си бохча с дрехи и малко ядене и му каза:

— Оттук нататък всичко зависи само от тебе. Ако слушаш майстора и го гледаш какво прави, ще станеш самарджия – даде му акъл той, после размени няколко думи с баш майстора и хвана пътя за планината.

Щом снагата му се изгуби надолу из чаршията, Петковите очи се навлажниха...

Че как няма да се навлажнят, когато завалията не само че за първи път оставаше сам-самичък, ами и за сефте напущаше Павелско...

И тъй почна чиракуването му при бай Серафим – най-прочутият с усталъка² си самарджия в Станимака по онова време.

Майсторът веднага хареса Петко, щото момъкът се стараеше и правеше всичко както той иска. Вярно че му даваше все прости неща, ама нашенецът ги правеше най-добре от всички чираци. Затова подир месец почна да му заръчва разни изкусурявания, дето изпотпяваха даже и калфата – един пъпчив и тантурест двайсет и пет-шест-годишен турчин. Заради всичко туй онзи взе да го гледа накриво и не мина много време и си показа рогата...

¹ Арапово – днешното село Златовръх, Асеновградско

² усталък (нар.) - майсторство

Един ден пред дюкяна спря някакъв кираджия с десетина животни, между които водеше едно, все още не носило самар. Изглежда се познаваха с майстора, щото се здрависаха свойски, сетне размениха някоя и друга приказка, подир която самарджията викна Петко и калфата отвън. Показа им с поглед младото животно и ги попита:

— Какво е туй, катър или муле...

— Катър – не го изчака да свърши калфата.

Бай Серафим погледна към чирака и повдигна въпросително гъстите си вежди.

— Муле на около година – отвърна нашенецът.

— Вярно е, а от какво се е пръкнало?

— От магаре и кобила – намеси се наново Петко, като видя, че калфата мълчи.

— Ашколсун! – каза му майсторът и продължи да ги разпитва: – Кое е по-сгодно за носене на товари по стръмните пътища на планината – конят или мулето?

— Конят – без да се замисли отвърна пъпчивият и погледна към самарджията, но не получи похвала.

— Мулето е по-сгодно, щото има силата на коня и издръжливостта на магарето – каза след него Петко.

— Аферим¹! – не се сдържа тоя път кираджията и като се засмя, добави: – Ако конят бе по-сгоден, никога нямаше да имам свой керван.

— Конят струва повече от мулето, а работата му – наполовина на мулешката – поясни майсторът, сетне каза: – А сега да вземем мярка на мулето, та Каньо да върви на панаира в Узунджа², а додето се върне, ние да му сторим самара.

Самарджията извади от пояса си някакво въже с възли и като го опъна наполовина, рече:

— Един аршин³ – подир което почна да хваща все поблизки възли: – Половин аршин, четвърт, осмина...

1 аферим (пер.-тур.) – Браво! Отлично!

2 Узунджа – днешното с.Узунджово, Хасковско, където до Освобождението се е провеждал най-големият панаир по българските земи.

3 аршин – стара мярка за дължина, равна на 68 см.

Чиракът си беше отворил очите на четири, затуй когато майсторът разпъна въжето за крайните възли и попита:

— Колко аршина е цялото мерило?

Той пръв отвърна:

— Два.

Пъпчивият почервеня целия и тъй се наежи, все едно ще се пръсне на парченца. И се пръсна, ама друг пострада...

Бай Серафим обясни надълго и нашироко от кой до кой прешлен се взима дължината на самара, сетне като премери по гръбнака на животното, каза:

— Аршин и четвърт – и взе да пише в тефтера си.

В тоя миг калфата издебна, че Петко е точно зад мулето, извади губерката си и я заби с все сила в бута на животното.

Ритникът бе толкоз силен, че чиракът изхвърча три крачки назад и изпадна в несвяст...

Свести се на миндера в стаичката зад дюкяна, дето поминуваше откакто почна да чиракува. Още като отвори очи и срещна състрадателния поглед на бай Серафим.

— Ей, разгеле! – въздъхна тежко той. – Много ме притесни бе, Петко...

— Ох! – изохка пострадалият, когато се опита да стане.

— Не ставай, пòлежи си. Додето беше в несвяст, викиха хекимина¹. Извадил си късмет – гърдите ти са насинени и подути, но строшено няма! Ще минеш само с мазилото, дето остави.

— Не мога да ти се отплатя, бай Серафиме.

— Нищо няма да плащаш! – успокои го майстора, сетне като се почеса по главата, неочаквано рече – А калфата го изпъдих...

— Че защо? – истински се изненада Петко, макар вътрешно да ликуваше от станалото.

— Че как защо? Нали мулето те хакна, щото онзи го бодна с губерката си... – учуди се самарджията и му разказа какво е станало.

— А аз се чудех откъде дойде тоя ритник, когато му-

¹ хеким (тур.) - доктор

лето бе от кротко по-кротко... – плесна се по челото пострадалият.

— Няма самарджия, който да не е ритан. И аз съм ритан не един и два пъти, тъй че тури пепел на тая случка.

Петко послуша майстора си и още щом болките му отминаха, забрави за случилото се. Да, ама сетне стана ясно, че пъпчивият нищо не е забравил...

Вече бе изцерил раните си нацяло и не щеш ли, баща му докара чорбаджийска стока от Беломорието. Откак Петко взе да чиракува, Игнат идва няколко пъти в града, но не му се обаждаше. Тоя път обаче нарочно намина през дюкяна на Серафим, който му бе пуснал хабер за случката с мулето. Като видя Петко оздравял и засмян, той се успокои и не отвори дума за ритането, а го попита:

— Ходи ли ти се до село?

— Има си хас! – скочи веднага синът.

И как няма да скочи, когато преди да дойде тук, на една седянка в Метряковската махала се загалиха с една осемнадесетгодишна мома, с която се срещаха и в празник, и в делник. Додето чиракуваше, ни веднъж не беше я виждал, но веднъж успя да ѝ прати скришом армаган.

Петко отиде да каже на майстора, че ще иде за ден-два до Павелско, сетне двамата хванаха боаза.

Подир четири сахата минаха по римския мост и се озоваха в павелското землище. Види се, че Петко не на шега се бе затыжил, щото поспря мулето, рипна на земята и аха да падне на колене, но осъзнал се овреме, закрачи с все сила по стръмнината нагоре.

— Къде се разбърза? – рече баща му и досетил се какво му е на душата, притури по-меко: – Хваня пътя за Гигяра, та да видим дали нивата е за жънене.

— Добре – отвърна зарадван синът и запраши с все сила по нанагорнището.

— Чакай ме на нашия харман – викна подире му Игнат.

Когато Петко изкачи последното било, погледът му трескаво зашари из селските каменни покриви, сетне спря на къщата на галеницата му... Колко стоя безмълвен,

тъй и не разбра, но по някое време се сети нещо и се затърча към нивата в Иверце.

Да, ама не отиде на нея, ами взе, че я подмина. Че как няма да я подмине, когато през два синора чу жетварска гълчава, която идеше от нивата на Мария – момата, която му бе легнала на сърцето...

Затуй се запровира дебнешком, белким я зърне там. Вече бе наближил нивата, когато оттам захванаха жетварски напев:

*Дане ли, твоине очи шарени,
а мойсе са черни череши.
Айде ги, Дане, сбереме,
в кърпа да ги вържеме,
на Бога да ги пратиме,
Да ги види Господ, да знае.
каква сме лика-прилика
като два стръка иглика.
Дай ми я, Боже, на мене
първо венчило, последно,
да ми е булка засмяна,
на мама свидна отмяна.*

Разделени на две, жетварките тъй чудно нижеха пещента, че още едните си пееха, другите повтаряха с тях последната им дума, а нататък си караха своето, подир което пък се намесваха първите. И тъй като се редуваха, накрая гласовете им се извисиха в небивал павелски двуглас...

Петко още си беше под омаята на тая жетварска магия, когато зад гърба му някой попита плахо:

— Върнал си се?

Чул гласа на галеницата си, дъхът му спря... Силом изправи снага, обърна се и почервенял от горе до долу, смутено си призна:

— Затъжих се... – сетне видял пълния бъкел в ръцете ѝ, на свой ред попита: – На извора ли ходи?

Отпървом Мария се замисли, сетне неочаквано протегна бъкела към него и рече:

— Искаш ли вода? – при което бузите ѝ мигом се обагриха.

— Знаеш ли к'во правиш? – загуби и ума и дума Петко.

И как няма да загуби, когато според тогавашния адет, ако ерген напие първи водата на мома, все едно двамата се вричат да делят софра и креват додето са живи...

Красавицата сведе очи и кимна утвърдително, а момъкът не чака повече да го калесват, ами навдигна бъке-ла и жадно-жадно пи...

В това време Игнат, който вече беше дошъл на нивата и се радваше на хубавия берекет, ги видя и се усмихна. „Ей къде го стягал цървулът нашия!“, рече си той, сетне подви колене на хармана да не им пречи...

В главата му запрепусаха какви ли не радостни мисли, щото Петковата галеница бе хем каматна, хем и работна. Завладян от споходилата ги сполука, той притвори доволно очи.

В тоя миг гръмна пушка...

Игнат подскочи като ужилен и затърси тревожно младите.

Когато ги видя, се успокои. Нямаше по-честити люде от тях на земята. Изпиваха се с очи и се тъкмяха да се целунат. За първом...

Миг преди да докосне изваяните ѝ устни, Петко усети силна болка откъм гърба и изохка. Види се, че страданието му се пресели у Мария, защото тя отвори болезнено уста. Очите им се срещнаха. Какво си казаха накрая, един Господ знае. Сетне двамата се олюляха напред-назад, подир което се сгромолясаха прегърнати в избуялото жито...

Втрещен от станалото, Игнат отпървом протри невярващо очи, подир което застрашително се огледа наоколо.

Тогава видя убиеца. Двайсет и пет-шестгодишен турчин, който беше на петдесетина крачки от него и се измъкваше с бързи крачки към Гигяра. „Не е тукашен“, мина през главата му, сетне ревна с колкото му глас държи:

— Твойта мама агарянска! – и се юрна подире му с всичка сила.

Джелатинът се обърна да види кой го заплашва и си плю на петите. Обаче колкото и да бягаше, Игнат го настигаше все повече и повече...

И как няма да го настигне, когато негодникът бе дебел и непохватен. Като видя, че няма как да избяга на преследвача, се огледа тревожно наоколо, сетне се спря и понечи да вдигне оръжието...

Да, ама пушката му стърчеше над боя и додето я на-тамани, кираджията я изтръгна от ръцете му и я запокити в дерето.

— Ти ли ма почерни, бе? – смая се осиротелият баща когато го позна, сетне рипна отгоре му и го сграбчи за шията: – Защо, бе? Защооо?

След малко като екнаха писъците на жетварите, Игнат остави безжизненото тяло на калфата и горчиво заплака...

Иваничка Колева

НЕВЯСТА

В края на тясната калдъръмена уличка, дето водеше към черквата, имаше голяма липа. Около дънера ѝ се събираха жените от цялата махала, кога се разцъфареше, да берат цвят и да си поприказват. С тях идеше и Вачка, дъщерята на селския глашатай Колчо. Тя беше младо момиче, но малко дрипаво и неугледно. Майка си не помнеше, че рано се беше споминала от лоша болест. До някое време я гледа баба ѝ, майката на Колчо, но сега си бяха само двамата с тейко си и живееха в безпорядък и немотия. Заради своята затвореност Вачка си нямаше другарки и често се принаждаше към женските сбирки ту край чешмата, ту на мегдана, а ходеше и на служба в църквата всяка неделя.

Нищо не му прилягаше на Колчо да подхване като работа или занаят, само дето беше бърлив като воденично колело и гръмогласен, колкото щеш, та за това му беше такава и службата – глашатай. Ходеше с един голям барабан, праметнат напреки през гърдите му с кожен каиш, удряше го силно и съобщаваше на населението всички новини, що се бяха случили за деня или в последно време, както и всички заповеди и разпоредби на местната власт. През другото време, когато не обикаляше из село, Колчо седеше на един голям одялан камък пред кметството и бърбеше с минувачите. Вачка не беше много словоохотлива, даже всички я смятаха за прекалено мълчалива и неприветлива. Вървеше все покрай дуварите и все надолу гледаше, сакън да не я заприказва някой. Докато ходеше на училище до трето отделение, дружки пак си нямаше, заради тази си мълчаливост, а момчетите все я подкачаха. Ту ще ѝ дръпнат широката нанизана на ластик черна пола, ту ще залепят репей на елечето и та да се дърпа после да го скубе и чисти. Само Анчо, синът

на Димо воденичаря, не ѝ се подиграваше, ами от време на време ще ѝ застъпе уж без да иска калеврата и тя като се обърне, та посегне да го удари, той ще ѝ подвикне – „Вачка квачка, Вачка квачка“ – и ще побегне. Тези му за- качки обаче, личеше си, бяха по-скоро от халосия по нея, отколкото от лошотия.

Като големи вече мома и ерген, колкото пъти се срещнеха, все се споглеждаха с лека загадъчна усмивка, па се разминаваха без да се заговорят. Анчовата май- ка беше слабичка женица, с тънки ръце и малко светло лице. Много ѝ беше работата и в домакинството и във во- деницата и току подхвърляше на Анчо, че му е време да ѝ доведе отмяна. Каза ѝ той веднъж за мерака си по Вачка и Димовица сякаш това чакаше. Скромна жена беше тя и не и се искаше с „големи“ хора да се засвати, та да се чуди как да им стъпи на мурафета. За това от първа дума му даде воля, да иде да я поиска. На следващата неделя след службата в църквата Анчо пресрещна Вачка в уличката до голямата липа, от където и беше пътя и я спря.

— Дал ти Бог добро и добър ти ден.

— Помага Бог и на тебе - отвърна момичето и рече да отминем.

— Чакай Вачке, спри се. Нещо имам да ти казвам.

— Думай де.

— Ами такава, ...голяма си вече, пък и аз не съм ма- лък и...

— Аха, Вачка квачка нали, ...? Пък сега „Голяма си...“ – отсече неочаквано Вачка, въртейки заканително глава, като го гледаше ядосано.

— Абе детска ми работа беше то това, ами я що не я взема аз тая квачка у дома да кондиса, пък ако е рекъл Господ полог да напълни и челяд да ми излюпи?

— Бре ти какви ги хортуваш? Кой ще ме посрещне мене в къщата си? Нищо си нямам, ни рода, ни чеиз. Ни- щичко.

— Чакай, не е тъй, да знаеш. Мама и тате са готови. Още утре да те заведе, приета ще си. Оприказвали сме се.

Момичето замълча, стисна устни, зачерви се, обърна се гърбом и побягна.

На сутринта под голямата липа жените точно за това приказваха. Как се свила привечер Вачка до големия бунар в двора, плакала и на глас нареждала, че нищичко си няма и с какви очи да отиде в чуждата къща, като нищо в ръце не може да внесе. Затова този път я нямаше с тях липа да бере и кротко да се усмихва на шегите им. Вярно, че ходеше неугледна и изсулена, ама то от пустата немотия беше, иначе добра душа носеше и беше пъргаво момиче.

Жената на бакалина стрина Гана взе думата:

— Я слушайте мъри. Всяка да си претръска още тая вечер раклите, да си огледа тъканото, плетеното и покъщнината. До неделя от всяка по една дреха да съберем, ще натъквим чеиза. Още в събота ще идем у Колчови, двора ще преметем, къщето ще постелим с това-онова, на коя каквото и хартисва. Кенарено платно ще дам два лакътя, за двете пенджерчета и в неделя ще сме готови да изведем булката.

Усмивки грейнаха по лицата на жените. Всичките бяха толкова доволни от реченото, че се спогледаха въодушевено и всяка тръгна бързешком в своята си посока.

Шетня кипеше цялата събота в малката къщица на Колчо. Ниската дървена портичка се видя накичена с бял зюмбюл и червено лале. Цялото село сякаш шумолеше от сноването на жените насам-натам. До вечерта стъкмиха и наредбата на къщата, и булчината премяна и чеиза. Всяка намери какво да даде. Не беше много, колкото да го натовариш на едно магаре, ама хубав беше и потребен. Имаше и черги, и постелки, и тъкано бяло платно и плетено мильо. Даже и две шити възглавки с по две пиленца на тях.

В неделя вдигнаха сватбата. Попа и попадията, доволни и предоволни от момичето, че бая им беше в помощ кога най-имаха нужда, се врекоха да платят и музиката, отделно поп Ставри направи венчавката, както си му е

редът. Изви се голямо шарено хоро насред село. Посрещнаха Анчовите родители момичето, па като своя дъщеря я приеха, а тя свела глава, поруменяла, с една лека усмивка и едни големи влажни очи, сякаш в някакъв чуден сън се намира, от който не може да се събуди. Една топлина е напълнила душата ѝ, та чак прелива. Стои до Анчо като гълъбица, кротка и чиста. Да мечтае ли за друго, или на това що ѝ се случва сега, в този миг да се зарадва, сама не знае.

Колчо се беше отдавна просълзил от умиление и кръстейки се повече по навик, отколкото от задължение, повтаряше под мустак, застанал до чедото си:

— Бог да благослови. Бог да благослови.

МИС „А“

Голямата стъклена витрина на малката сладкарничка, привличаше погледите на минувачите с разнообразието на сладки изкушения, подредени в красиви блюда, с разноцветните отблясъци на лъскави бонбонени опаковки и с красивата си аранжировка от малки и по-големи светло зелени листенца, обрамчили я от четирите ѝ страни и приличащи на изящна дантела. Даниел всеки ден минаваше оттам на път за автосервиза, в който работеше от една година. Беше дошъл от малко провинциално градче в областния град, за да търси работа. И я намери – автомотор. Не беше много атрактивна, но му осигуряваше долу-горе приличен доход, с който успяваше да покрие разходите за квартира, да плати сметките за ток, вода и телефон и да си позволи в края на седмицата да се прибере в къщи при родителите си за ден-два. Караше малка японска кола – Хонда Сивик, която беше доста удобна и икономична, но тъй като живееше недалеч от работното си място, предпочиташе да минава по пешеходната зона на града, за да отиде на работа, пък и се случваше след смяна да се отбият с колеги на по бира в някое заведение, затова в повечето случаи се придвижваше пеша. Сутрин по навик си взимаше кафе от кафе-автомат, но понякога се отбиваше в малката лъскава и дружелюбна сладкарничка. Дружелюбна, защото момичетата, които работеха там, бяха усмихнати и дружелюбни. Анета, Антония и Александрина бяха съдружнички в този вкусен сладкарски бизнес. Заради еднаквите букви на имената им сладкарницата носеше името „Мис А“. Кратките обръщения към тях бяха съответно Ани, Тони и Алекс. И трите бяха симпатични, усмихнати, стройни и прекрасно изглеждащи млади жени на около 25-годишна възраст, приятелки от училище, необвързани, пъргави веселячки с чувство за хумор. Сладкарницата беше любимо място за хората от града. В нея се случваха куп интересни и забавни неща.

Освен отбелязването на детски рождени дни с шумни забавления, там често се организираха кафе или чаени партита, на които се предлагаше безплатна дегустация на различни видове кафе и чай. Това традиционно се обявяваше на витрината или на малка стояща табела пред сладкарницата с красив цветен афиш. Този път обаче „Мис А“ веселячките бяха решили да разнообразят инициативата и тъй като беше в навечерието на Коледните празници, те се нагиздиха като коледни елфи. Облечени в червени къси поли, бели къси кожухчета с пухчета на яката и ниски червени боти, нахлупили островърхи червени шапчици, хванали по едно малко звънче в ръка, те се редуваха да излизат пред сладкарницата и да приканват минувачите на поредната топла и сладка кафетерия. Даниел също не беше подминат на връщане от работа. След тежката смяна в автосервиза, той вървеше бавно и разсеяно и изведнъж до него с лек пъргав подскок притича Ани. Звънливото ѝ гласче сякаш го извади от умората и в следващите няколко секунди той успя да чуе, но не и да запомни нейната покана. Любезно благодари и отмина, но през целият път до квартирата си мислеше, че не е запомнил нищо от казаното и това го караше неволно да се усмихва. На другата сутрин стана рано и се отби на кафе в сладкарницата. Съдбата беше благосклонна и ги срещна отново, така че той без много да му мисли, реши да навакса вчерашния си пропуск и след като си поръча кафето, веднага заговори продавачката.

— Здравей. Аз съм Даниел.

— Ани – отвърна с усмивка тя.

— Мисля, че ти ме покани вчера на някакво парти!?

Каж ми пак, моля те, за какво става дума, че хич не запомних.

— Много си разсеян – усмихнато отвърна тя.

— Може би. А и доста уморен, но...

И тя му повтори набързо деня и часа на предстоящото събитие. Той отново благодари и излезе. През целия ден си мислеше за първата случайна среща с нея и как

приказно изглеждаше тя. Беше решил, че ще отиде на партито.

Денят беше събота и той се обади на майка си, че тази седмица няма да си иде поради възникнал ангажимент. Кафетерията не го впечатли особено с презентацията и с дегустацията, тъй като не беше нито голям познавач, нито кой знае колко капризен в избора на кафе, но му донесе много топло преживяване. Ани и приятелките ѝ щъкаха насам-натам като истински работливи джуджета и разнасяха с големи кръгли подноси малки димящи чашки с кафе и чай и ароматни бисквити. Другите две момичета не привличаха погледа му, макар че също бяха много красиви и любезни. Интересът му беше към Ани. Понякога така я зяпаше, без да може да свали поглед от нея, че се усещаше нахален и обръщаше глава към витрината. Тя също честичко поглеждаше към него. Когато той си тръгна, тя мина на пръсти между масите и столовете, приближи се до неговата маса, дръпна назад стола, от който той току-що беше станал, за да му осигури пространство, и го попита:

— Хареса ли ти?

— Ами, да, чудесно беше. Благодаря.

— Кое от кафетата ти допадна най-много?

Тук го хвана неподготвен и той след няколко секунди пауза изтръска:

— Всичките.

След който неловък отговор и двамата се разсмяха на глас.

От тази събота насетне, въпреки че не винаги Ани беше на смяна, той всяка сутрин се отбиваше за сутрешното си кафе в сладкарницата. Интересът му към нея растеше. Беше повече от ясно, че е влюбен. Досега не му се беше случвало да се влюби от пръв поглед, не знаеше нищо за нея, нито коя е, нито откъде е, само едно име Ани. Това подхранваше любопитството му и той обмисляше поведението си в бъдеще. Беше на тридесет и вече убеден, че е време да намери жената до себе си, реши да

предприеме по-сериозна стъпка. Покани я на вечеря. Тя прие. Отидоха в една от битовите механи на града, разговаряха за какво ли не и когато трябваше да се разделят, тя не пожела той да я изпрати, а си поръча такси. Къщата, в която живееше, беше в един от крайните квартали на града, голяма и луксозно обзаведена. Заслуга на баща ѝ, който беше експерт в областта на изграждането на иновативни технологии за производство на шоколадови и захарни изделия. След трагичната му смърт при автомобилна катастрофа, майка и започна да злоупотребява с алкохола. Не след дълго, след запознанството си с някакъв малтиец, тя заминала с него в Малта и от няколко години не се бе обаждала. Ани живееше сред разкош и самота, която тровеше живота ѝ. Често потъваше в дълбоки размисли, обземаше я и тъга и гняв, а понякога дори страх от бъдещето. От тези и състояния я спасяваше само сладката ѝ работа, която тя приемаше като призвание. Интересата към кулинарния дизайн беше наследила от баща си и в създаването на нови и интересни видове сладкиши беше ненадмината.

Около празниците по Коледа и Нова година сладкарницата нямаше почивен ден, тъй като точно тогава паричните потоци бяха най-благоприятни. Работата също не беше малко и Ани нямаше много време за личен живот. Излязоха с Даниел на още една вечеря малко преди Нова година и след това цял месец не се видяха. Той си отиде за празниците в къщи при роднините, тя също си взе няколко почивни дни през януари и чак към края на първия месец от годината успяха да се видят. Той се отби в сладкарницата, а тя беше на смяна. Потокът от клиенти не беше чак толкова интензивен и двамата имаха възможност да изпият по едно кафе заедно. Той ѝ предложи да я заведе на кратка екскурзия до любим малък курортен град, където ще отседнат в къща за гости само двамата. След няколкодневни уговорки Ани се съгласи. Даниел едва дочака края на седмицата. Още в петък вечер двамата вече пътуваха към мястото.

Сред прекрасна природа в местност с високи отрупани със сняг борове, между които се вият като гайтани тесни отъпкани пътечки, се намираше къщата, в която отседнаха. В широката битова всекидневна с голяма камина беше топло и уютно. Дървените стени, таван и мебели внасяха допълнителна топлина и предразполагаха към спокойствие и комфорт. Широкото легло от масивно дърво, заслано с дълговлакнест бял китеник още първата нощ ги потопи в страст и любовни трепети. Под меките, ухаещи на чистота завивки Даниел се наслади на копиринената мекота на една млада плът, която му се отдаде цялата без остатък.

— Обичам те, Дани – шепнеха устните ѝ, когато оставаха за секунди свободни от страстните му целувки.

— Обичам те, малкото ми елфче. Обичам те – шепнеше и той.

Първата нощ, в която можеха да са заедно, да се почувстват, да отпушат бурята от желаня и емоции беше факт. Дълго чаканата, мечтаната, желаната нощ, ги потопи в любовната си омая. Следващата също не беше по-малко страстна и емоционална.

Три дни и две приказни нощи, които и двамата няма да забравят до края на живота си.

Една цяла година измина, докато напълно осъзнаят, че са си съдба. Отново беше Коледа и отново по главната търговска улица замириса на кафе и ванилови сладки. Даниел покани родителите си на гости в големия град и в ранния следобед ги заведе на сладкарница. Преди това обаче беше подготвил сценарий. Те познаваха Ани и тя ги познаваше, защото беше им гостувала, но за нищо сериозно не беше ставало дума. Тази събота преди Коледа в сладкарницата цареше обичайната шумотевица. По средата обаче имаше запазена маса с три стола. Даниел се настани там с родителите си. След малко пристигна едно от момичетата и взе поръчката. Не след дълго всичко беше сервирано и в момента, в който се канеха да се насладят на захарните изкушения, той подвикна отново за

сервитьор. Тогава към масата се приближи Ани, по-красива от всякога, сияеща в бледолилава рокля с плисирана пола и бяла пухена пелерина върху раменете. Приличаше на същински ангел. Той стана и ѝ предложи мястото си да седне, след минута беше вече коленичил пред нея и с пръстен в ръка я попита:

— Ще се омъжиш ли за мен?

— Да – каза тя, гледайки го в очите.

Родителите му, които вече бяха дали благословията си, но не знаеха кога ще е щастливият момент, бяха толкова изненадани, че просто стояха без да помръднат. Дотичаха Тони и Алекс. Едната носеше голяма кошница с бонбони и започна да черпи всички хора в сладкарницата за здравето на влюбените. Другата, след като прегърна Ани и Дани, подаде ръка за поздрав и на родителите му. Чак тогава те се осъзнаха, благодариха и запрегръщаха на свой ред ту сина си, ту красивата Ани. Майката на Даниел се беше просълзила от умиление. Точно в този момент, като по поръчка от пеещия часовник на стената засвири ефирна коледна мелодия. Някой изръкопляска и всички го последваха. Малката сладкарничка заприлича на приказна къщичка, в която се случват чудеса, а хората вътре всичките до един бяха весели и усмихнати, като в една наистина добра приказка с щастлив край.

Йоанна Димитрова

БУРИ

Приближава буря и тя отново има онзи блясък в очите си. Познаваш този поглед. Знаеш какво предвещава.

За първи път го видя късно една нощ, когато се събуди и нея я нямаше. Откри я на терасата, притисната в перваза, докато навън се сипеше дъжд. Не носеше нищо. Просто се вираше в далечината, сякаш можеше да прониже мрака и да види нещо напълно неизвестно за теб.

Попита я дали е добре и тя едва тогава осъзна, че я наблюдаваш. Обърна се с широка усмивка на лице. Увери те, че всичко е наред, докато те придърпваше към себе си. В полумрака тя изглеждаше толкова различна. Спокойствието, което обикновено излъчва, бе заменено от енергията, която сякаш се натрупваше в нея и чакаше своя момент да избухне.

Когато най-сетне я убеди да влезете вътре, тя остави вратата широко отворена и се разположи на широката спалня. Умората ти бързо беше заменена от вълнение. Тя се погрижи за това. Но този път беше различна. Имаше нещо мрачно в начина, по който сякаш си играеше с теб.

На сутринта се беше сгушила в теб и единственото доказателство за случилото се беше ароматът на дъжд във въздуха и щастливата усмивка, която тя носеше цял ден. Това и болката в устните ти.

Мислеше си, че е еднократен инцидент, породен от емоцията на момента. Все пак, настроенията ѝ се менят толкова бързо понякога. Може би дори щеше да забравиш, че се е случило... Ако не беше онзи ден в града.

Беше топло и слънчево и вие толкова се забавлявахте, докато вървахте заедно по улиците, изпълнени с хора. Дори решихте да се приберете пеша. За теб дъждът връхлетя неочаквано. В един момент беше горещо, твърде горещо... А после облаците натежаха. Появиха се

и светкавиците, разцепващи небето. Бурята беше точно над вас. Ти нямаше представа. Но тя го усещаше. Нещо в нея винаги ѝ нашепва за прииждащия порой.

Искаше ти се да побързате, но нямаше как да избягате. Не и когато в очите ѝ блестеше пак онзи поглед.

Гръмотевиците сякаш тресяха земята под краката ви, създавайки усещането, че целият град ще се срине. Бяхте подгизнали до кости... А тя изглеждаше по-щастлива от всякога. Хаосът на стихията пробуждаше нещо първично в нея. Беше почти плашещо, колко много ѝ харесваше това, но щом тя те придърпа към себе си, целувайки те отново и отново, почти можеше да ѝ го простиш.

— Нямам търпение да се приберем – прошепва го на сантиметри от устните ти. Чувствено и нежно и изпълнено с толкова желание.

Тя винаги знае как да те разтопи.

Въпреки това не бърза. Като безгрижно дете, тя танцува под дъжда, сякаш чува музика, за която целия свят около нея е глух. Подскача в локви, успявайки да опръска и теб, а ти не можеш да спреш да мислиш, че е напълно луда. Но целувките ѝ са по-пламенни от всякога и част от теб започва да вижда чара във всичко това. Почти.

Щом най-после сте си вкъщи, тя се вмъква в банята, подканвайки те да се присъединиш към нея. Горещата вода отпуска мускулите ти, връща чувствителността в замръзналите ти крайници и ти вдъхва нова енергия. А това е само началото.

Тя увива мека хавлия около теб, внимателно. Твърде внимателно. Сякаш си от стъкло. Сякаш може да те чупи. А после те води в спалнята. Да отвори вратата на терасата е първото нещо, което прави. Второто е да покрие тялото ти с целувки. Шумът на гръмотевиците и капките, които барабанят срещу стъклата на прозорците, се размива с удоволствието и скоро забравяш за всичко, освен нея.

Този път усещането е различно. Никой не те е карал да се чувстваш така преди. В момент на прозрение осъзнаваш, че може би никой няма да го направи отново.

Дори и тя самата. Затова се отдаваш на момента. А това е всичко, което ѝ е нужно.

Следващият път поне ти дава предупреждение. Събужда се с усмивка и излиза да изпие кафето си навън, макар да е прохладен есенен ден. Заглежда се в далечината, макар, че няма нищо специално навън. Само необятното синьо небе.

— Днес ще е хубав ден. – Казва го сякаш повече на себе си, отколкото на теб и най-после се прибира вътре.

— Защо? – Чудиш се какво я кара да е в добро настроение рано сутринта. Тя мрази сутрините.

— Идва буря – отговаря ти протичко.

Някак си не ти се вярва. Слънцето изгрява бавно и няма и следа от облаци. Прогнозата за деня потвърждава мнението ти. Тя дори не се опитва да спори. Само се усмихва.

Оказва се, че е права. Следобедът носи ветрове и тъмни облаци, които помрачават деня, а тя някак си успява да се прибере по-рано от очакваното. Точно преди да завали. И отново те обсипва с целувки, от които боли.

С времето се научаваш да ѝ вярваш. Кажеш ли, че приближава буря, или стихията ще те помете, или тя ще го направи. Нейният начин ти харесва повече.

Спираш да се опитваш и да я задържиш. Нещо в това време я привлича, като сирена омагьосва съзнанието ѝ, вдъхва ѝ нов живот. Или просто я кара да се чувства жива. Не знаеш. Но понякога тя има нужда от бурите. Честно казано, и ти започваш да ги харесваш.

Когато отново виждаш онзи поглед в очите ѝ, вече знаеш какво предстои. И все пак я питаш какво я кара да обича това време толкова. Тя просто се усмихва. Тихо и мистериозно и поглежда навън. Чува се лек гръм, някъде в далечината, но дъжд вече се сипе навън.

— Ще ти покажа.

Този път не е терасата. Извежда те от апартамента, нагоре по стълбите, чак до покрива. Дори не знаеш, че може да се излиза, но тя е била тук и преди.

Височините те плашат, а вятъра духа по-силно тук... А задаващата се буря изглежда могъща. Светкавиците ти се струват достатъчно близо, че ако се протегнеш, можеш да ги докоснеш. Страхуваш се от възможността за това. Но тя те придърпва близо до себе си, а ръцете ѝ са необичайно топли. Имаш чувството, че цялото ѝ тяло вибрира с енергията на това, което предстои.

Когато поредна светкавица проблясва в небето, тя те целува. Струва ти се, че никога не е била по-красива. Можеш да разчетеш всяка нейна емоция, всяка мисъл. А те всички са насочени към теб.

Страхът ти се слива с нейната страст и щом гръмотевицата разтриса въздуха около вас, тя вече е намерила своя път под дрехите ти.

Има нещо крайно опияняващо в това и само мисълта те кара да настръхнеш. Щом обаче се опитва да те съблече, съмнението неизменно се прокрадва в ума ти.

— Може би е време да се приберем. – Гласът ти е подрезгав отколкото очакваш.

— Довери ми се.

Прошепва думите в ухото ти и се притиска дори плътно в теб. Можеш да усетиш нуждата в гласа ѝ, онази, която асоциираш с дни като този... И миризмата на дъжд.

За нея е първично. Няма да спре, докато не изцеди всяка капка удоволствие, която тялото ти може да предложи.

Следваща светкавица проблясва. Близо. А тя захапва врата ти в унисон с гърмежа, който се носи след нея.

Всяка целувка, всяко ухапване или докосване превръща страха ти във възбуда и ти почти забравяш колко опасно е това.

Водата отдавна се е просмукала през дрехите ви и тя ги захвърля нехайно. Позволяваш ѝ го. Не очакваш, че може да е толкова хубаво, а всъщност си на ръба на екстаз.

Едва тогава тя спира. Думите ѝ достигат до теб като ехо, далечни и изпълнени със сила, която те приковава. Кънтят в ума ти като древна магия, а ти се вкопчваш във всяка дума. - Усещаш ли мощта ѝ? Как нажежава въздуха? Няма нищо по-велико от стихииите на природата. Виж цветовете, усети аромата... – Пореден гръм разцепва въздуха около вас и тя те хваща дори по-силно от преди. – Не се страхувай. Отдай ѝ се. Тялото ти, ума ти... Душата ти. Позволи ѝ да отмие болката, гнева... Дори греховете ти. Позволи ѝ да те пречисти... Да ти даде нов живот. Позволи ѝ да те освободи.

Думите ѝ са подчертани от докосванията ѝ и нещо в теб наистина се отдава. Но не на природата, не на момента. На нея.

Има нещо неустоимо, нещо пристрастяващо в това, което прави, и осъзнаваш, че никога няма да можеш да прекараш друг дъждовен ден без нея. Но сега не можеш да мислиш за това. Тя превзема сетивата ти, едно по едно, докато не се превърне в единственото, което усещаш.

Когато най-сетне се прибирате, сваляш мокрите дрехи от нея с припряност, която не очакваш. Спираш за миг и видиш-ваш аромата на кожата ѝ, прокарваш пръсти през мократа ѝ коса. Неустоима е. И когато я оставяш да легне сред морето от чаршафи, не можеш да скриеш усмивката си.

Ще излъжеш, ако кажеш, че тези дни не са специални. Може би не по начина, по който са за нея, може би никога няма да усетиш това, което тя изпитва. Но е близо.

Тя ти отвръща с нежна усмивка. Знаеш, че зад нея се крие толкова много. Цяла вселена. И няма нищо, което да искаш повече от това да се изгубиш в нея.

Задава се буря. Вече познаваш знаците. А тя отново има онзи поглед. Опасен. Предизвикателен. Щастлив. А в ума ти има само една мисъл. „Днес ще е хубав ден.“

РАЗНОЦВЕТНОСТ И РОМАНТИЧНА ВЕДРИНА

Неоспорима закономерност е, че природата е надарена с броеница от дивни чудеса, сред които безспорно са цветята. Тяхната пленителност е явна, но само чистосърдечните хора са способни да оценят великолепието им, тъй като наистина го съзират, докато за егоцентриците то очевидно е невидимо. В тази връзка безусловна поклонница на следните възхитителни феномени беше младата Цветелия. В двора на къщата си тя отглеждаше най-разнообразни по вид прекрасни цветя, за които се грижеше всеотдайно. На практика ги обожаваше, възвеличавайки ги като рожби на проникновен създател с колоритен и животворен похват, докато за други представляваха единствено красиви растения. Девојката се огорчаваше, когато някой престорено изразяваше удивлението си относно хубостта на разцъфтелите с помощта на голямото ѝ усърдие цветове. В същото време той се оказваше поредният себелюбив и арогантен циник с егоистични потребности и възжеления, а реално му липсваха потенциал, възможности и налични средства, за да ги постигне. Следните самонадеяни субекти момичето определяше като нарциси, въпреки че ги разграничаваше от растителните, които се открояваха с ярко очарование. Пример за подобен себичен екземпляр беше един електротехник, с когото излизаше от известно време. Възнамерявайки да я впечатли, той ѝ предложи да инсталира с нейна инвестиция светлинни ефекти в градината ѝ, за да придаде допълнителен блясък на изумителната гледка. Постигна желанния ефект. За жалост, докато изграждаше конструкцията, без да я уведоми, по свое усмотрение изтръгна част от насажденията, като накрая от оскубаните

цветя направи букет, който любезно ѝ подари. Поведението му я обиди, тъй като с постъпката си доказваше наглост и скъперничество. Освен това предпочиташе да вечерят в нейния дом, заблуждавайки я, че желае да се наслаждава на вълшебната композиция, подценявайки личния ѝ принос. Подобно пренебрежение от негова страна я оскърбяваше. Основно се ядосваше, когато уж всеотдайният ласкател я посещаваше винаги с ръце в джобове и докато поглъщаше вкусните ѝ деликатеси, той постоянно коментираше, как пестеливостта е задължителна. Същевременно измерваше всеки детайл в съответната стойност, разсъждавайки, ако е за негова сметка, да я понижи и в случай на печалба пресмяташе, как да я увеличи. Цветелия осъзна, че подобен сметкаджия не е подходящ партньор за романтичка като нея и прекрати отношенията им. На практика го отпрати по същия некоректен начин, по който той се отнасяше към нея. Остави го изцяло с празни шепа, като действително не му дължеше нищо, понеже си беше платила в излишък всички задължения за майсторлъка му.

Не след дълго срещна следващия уникат. Реши, че щом е човек на изкуството, ще се окаже сполучливият избор. Сгреши, понеже уж знаменитият тромпетист се суетеше единствено около собствената си особа и изобщо не удостояваше партньорката си с необходимото внимание. Ни най-малко не се впечатляваше от блясъка на пленителната ѝ градина и съвсем не се интересуваше от дългото време, което ѝ отнемаше, за да я поддържа. Главно беше зает гръмка да тръби на инструмента си, нарушавайки спокойствието на съседите. Вследствие на шумната му връява те започнаха яростно да негодуват и от сутрин до вечер да порицават Цветелия:

— Нима не проумявате, че това е изкуство?! – защитаваше го тя. - Проявете разбиране!

В следващия момент осъзна и подкрепи възмущението им, тъй като самата тя се превърна в жертва на този горделив и високомерен мъж. На практика той вла-

дееше перфектно спецификата на тропета и свиреше превъзходно, само че за разлика от повечето музиканти, които изпълняваха прочутите творби на всеизвестните класици, този също като безсмъртните композитори бленуваше да е неповторим. Възприемаше се като гений и съчиняваше мелодии, наблягайки повече на минорните тоналности. По този начин инспирираше с мрачни нюанси произведенията си, като същевременно с крещящо реване гарнираше тягостната гротеска посредством някой и друг фалшив тон, смятайки се за нестандартен. По отношение на динамиката пък тормозеше слушателите, варирайки с прекалено възторжен кънтеж между характерните антиподи диминуендо и крещендо. Така вместо да създаде вълнуваща хармония, накрая реално произвеждаше същинско садистично скрибуцане. За жалост абсолютният по отношение на музиката профан вярваше категорично, че притежава необикновена заложба и никой не можеше да обори убеждението му. Слушайки го, Цветелия се чувстваше като мъченица и наистина пострада предвид прекомерното му тщеславие. Ставаше дума за предстоящ концерт с негово участие, по време на който предполагаемо даровитият музикант щеше да дебютира с личните си композиции. За беда в навечерието на спектакъла девойката се разболя и лекарят ѝ препоръча да си остане вкъщи, на топло, защото навън беше студено. Събитието се провеждаше на площада, така че за Цветелия съществуваха неминуема опасност здравето ѝ да се влоши, ако отиде. От своя страна студенокръвният ѝ възлюбен въобще не се обезпокои от неразположението ѝ и безсъвестно я принуди да присъства, за да го аплодира. Обвини я, че си измисля неоснователни извинения, надявайки се, че не са продиктувани от завист към таланта му, при което момичето се наложи да го придружи. Потисна отпадналостта си и замина. За нещастие вследствие на влажното време, непоносимото бучене на тропета, което вместо да я ободри, по-скоро задълбочи главоболието ѝ и покосилата я треска изстина и раз-

ви остър бронхит. За пореден път любимият ѝ ни най-малко не се притесни от страданието ѝ и изобщо не се почувства виновен за влошеното ѝ състояние. Всъщност от позицията на безподобен егоист се ядосваше заради краха си. Публиката не се впечатли от уж оригиналните му благозвучия. Той съвсем не постигна очаквания триумф, а изпълнението му зрителите оприличиха на ужасна тупурдия. Грандоманът се престори, че не е засегнат от преценката им, оправдавайки се, че е породено вследствие на невежеството и липсата им на усет към особените вариации, но осъзнавайки все пак, че се е провалил безвъзвратно, реши да се избави от срама, като изчезне. С цел да си спести излишни и неловки обяснения, без капка свян се обади по телефона на болната Цветелия, избягвайки умишлено прекия контакт с нея и я уведоми, че заминава за неопределено време, като не знае, кога ще е свободен, за да се чуят. Действително с обяснението си ѝ изясни положението, че се разделят. Реално съвсем безсъвестно ѝ обърна гръб, оставяйки я съвсем беззащитна, без да го вълнува здравето ѝ, доказвайки ѝ, че е типичният самовлюбен фанфарон, чието дарование е представлявало заблуда и болна амбиция да се прочуе. За разлика от неговата посредственост пъстрите цветя в градината на девойката с всеки изминал ден ставаха все по-живописни и въодушевявайки я с изяществото и свежестта си, я вдигнаха скоро на крака.

Предвид миналата несполука с безуспешния музикант Цветелия не остана изцяло негативна към всички мъже на изкуството. Скоро съдбата я срещна с един обещаващ художник, който я впечатли и тя се прехласна по него. Главно се трогна от интереса му към омайните ѝ цветя и намерението му да ги претвори в картина. Благодарение на способностите му възхитителните творения на природата обогриха бялото платно. За жалост той не постигна желания ефект, понеже използваше студени цветове, при което изображенията изглеждаха злокобно, а Цветелия не ги виждаше в тази светлина:

— Липсва ти въображение, любима! – убеждаваше я пламенно живописецът. – Сенчестите тонове предполагат загадъчност, като провокират ума и привличат сестивата да я разбулят. Освен това погледни от друг ъгъл. Общоприето разбиране е, че светлите ириса са типични за коравосърдечните хора, докато тъмните очи са топли.

Мирогледът му я озадачи. По принцип възгледите му звучаха нелепо, но тъй като съществуваше схващането, че хората на изкуството са странни и мнозинството трудно проумява нетрадиционното им виждане за света, девойката реши, че приятелят ѝ е особняк, защото е талантлив и явно реализираше нов тип модернизъм. По тази причина тя за известно време окуражаваше ентузиазма му, но не след дълго поведението му започна да я смущава. На практика не продаваше картините си и също така не упражняваше никаква друга дейност. В тази връзка Цветелия започна да се усъмнява, как всъщност се издържа. Нейната професия в случая съответстваше на хобито ѝ. Занимаваше се с дизайн на букети към една сватбена агенция. В отговор на въпроса ѝ за източника на доходите му ѝ обясни, че родителите му работят в чужбина и го подпомагат финансово. Оценявайки потенциала му, го насърчавали да твори, тъй като трудейки се за чужд работодател, щяло да му липсва време да се развива и един ден, в необозримото бъдеще да се изяви. За пореден път девойката го подкрепи, но тепърва той отново я разочарова, подарявайки ѝ за рождения ден картината с цветната ѝ градина, която бе нарисувал. Вече знаеше, че мъгливите шарки я потискат и все пак ѝ връчи творбата, като го направи в специален за нея момент, без да се влага излишно с пари. Тогава тя пак усети известна доза свидливост, но заблуждавайки се с цел да го оневини, реши, че пести от субсидиите на семейството си, за да разполага със средства, да се снабдява с необходимите материали. Също така се залъга, че някога може би произведението му ще се превърне в шедьовър и тя ще се похвали, че е сътворено в нейна чест. Сбърка, тъй като от доверени

хора научи, че привидно скромният младеж всъщност е доста покварен. Немалко са опознали позорната му слава на комарджия, прахосник и почитател на жени. Цветелия се убеди в твърденията на доброжелателите, щом го изненада в ателието му, където съзнателно не я канеше уж от уважение към нея, за да не я компрометира. Нямаше значение, че в онзи момент го завари сам. Основно видя празната бутилка от марково уиски, пълния с изгорели фасове пепелник и разпилените навред портрети на множество оскъдно облечени момичета. За нейно смайване всички до една бяха изрисувани в ярки нюанси, като същевременно се подразбираше, че физиономиите им не са плод на въображението на създателя им, а са реални образи. Освен това от позите им изрично личеше, че не само са му позирали:

— Вече ми стана ясно защо искаше да се уединяваме, убеждавайки ме, че избягваш навалиците, за да се избавиш от безсмислени разговори с посредствени особи и главно предпочиташ единствено мен! Всъщност се вижда, че обичаш гуляите, но лицемерно си се преструвал на моралист! Основно не разбирам, щом имаш порочни потребности, защо изобщо ми губеше времето?! Изглежда, че безсрамните ти себеподобни не се вълнуват от уж възхитителните ти образци, та намери една наивница да ти се възхищава и да повдига бездарното ти самочувствие – укори го възмутена Цветелия. – Ако притежаваше стил, изхождайки от упадъчните ти предпочитания, критиците щяха да те определят като бохем, само че в случая ти си просто един безнравствен неудачник, който във всяко отношение за нищо не струва наред с проядения ти от несъвършенство потенциал!

Тогава тя напусна долнопробната му и воняща на похот бърлога и забрави за съществуването му завинаги. Между другото се замисли над историята и си даде сметка, че множеството интелектуалци са били вятърничаво налудничави, психически неуравновесени и често са заменяли музата си с друга, която ги е трогвала повече от

предишната. На практика Цветелия се дистанцира от подобен род индивиди, само че съдбата замисляше за пореден път да ѝ даде урок, доказвайки ѝ колко доверчива е. Всъщност девойката не беше чак толкова придиричива. Можеше да прави компромиси в името на разбирателството, но безчестието нямаше начин да бъде преглътнато. В даден момент дори се отчая, стигайки до заключението, че е орисана на непрестанни провали, когато пътят ѝ се пресече с този на един обаятелен поет. Всъщност младежът работеше като дистрибутор на маратонки, но претендирайки, че е емоционална натура и обожава лириката, написа стих и ѝ го посвети: Посланието звучеше по следния начин:

*Пред твоята неоскверненост, дивно и прекрасно цвете,
аз, поклонникът ти верен, коленича и глава прекланям.
За мен ти планина си, на която са стръмни върховете,
но стремглаво ще ги изкача и изцяло ще те притежавам.*

*Никаква прокоба или тък стихия способни са да ме възпрат.
За светица като теб копнеят даже страшилищата клетки,
но като храбър рицар на честта дори сенки да ме обкръжат,
целомъдрието и достойнството ти ценни ще браня аз навеки.*

Прочитайки куплетите, Цветелия тотално онемя. За жалост изумлението ѝ съвсем не се оказа положително. Римите несъмнено отекваха благозвучно, само че смисълът им изобщо не я вдъхнови. По принцип се предполагаше да се развълнува, че поетът я възхваляваше, уподобявайки я на чудесните ѝ цветя, само че намерението му да разполага с нея и че всъщност я боготвори заради непоқвареността ѝ, я оскърби. Действително поради липсата на съпруг околните я определяха като мома, но тя отдавна вече не беше такава и изобщо не се срамуваше. Считаше се за съвсем достойна жена и ни най-малко не съжеляваше за постъпката си. През последната година в гимназията си намери приятел, с когото станаха интимни,

но тъй като плановете им за бъдещето се разминаваха, поеха в различни посоки. Естествено, че всяка раздяла е повод за тъга и след нея се усеща празнота, само че тази не се оказа крайно травмираща. За жалост настоящият ѝ претендент търсеше невинност в нейно лице, която тя вече не притежаваше и положението се усложняваше. До известна степен се възмути от фанатизма и предразсъдъците му. Безсъмнено неговата примитивност я обиждаше, защото накърняваше нравствеността ѝ. Все пак този не беше първият мъж, когото срещаше в живота си, и той нямаше право да ѝ държи сметка за миналите ѝ връзки, след като тя самата не го разпитваше за предишните му увлечения, за които изобщо не се съмняваше, че са представлявали спонтанни флиртове и мимолетни авантюри. Явно на този етап вече придиричивият и самозван праведник търсеше безупречна партньорка да го представя пред обществеността и по този начин да демонстрира своята еснафщина, лансирайки я като престиж. Цветелия вече беше твърде прозорлива, за да осъзнае, що за сноб стои насреща ѝ и трябваше да го отстрани, преди да е засегнал честта ѝ. Реално тя се нуждаеше от културен и свободомислещ мъж, за какъвто този назадничав въздухар не можеше да бъде сметен. От друга страна се очакваше двамата да са заедно, а тя не желаше да потиска усещанията и да прикрива чувствата си към него, за да угоди на първобитните му възжелания за моминската свенливост. В тази връзка си спомни за редица свои приятелки, които с неимоверни усилия сполучиха да запазят своето целомъдрие с цел да се омъжат, докато душите и съзнанието им бяха прогнили от похот. За нещастие съпрузите не познаваха умственото разложение на своите уж стеснителни половинки и в първия момент останаха доволни от осезаемата им чистота. Не след дълго прогледнаха. По този начин се стигаше до извода, че плътската непорочност е до време и са важни вечните добродетели като обич, отдаденост, вярност и уважение.

Разочарована от поредния комплексиран мечтател,

когото фиксира в лицето на старомодния поет, Цветелия изцяло се посвети на грижите за цветята си.

Веднъж, докато плевеше градината, покрай оградата премина случаен младеж. Той погледна цветята и тъй като остана възхитен от хубостта им, се спря, казвайки добронамерено:

— Впечатлен съм от очарованието на тези живописни творения! Сутринта слушах прогнозата за времето и разбрах, че утре се очаква да падне слана. Покрийте цветята, за да не бъдат попарени.

Цветелия се изненада от вниманието на непознатия, тъй като приятелският ѝ кръг считаше заниманието ѝ за маловажно и се вслуша в съвета му. От своя страна вместо да си тръгне, младежът остана и отзивчиво предложи да ѝ помогне. Девојката прие безкористното му съдействие и двамата се погрижиха за цветята, при което те оцеляха, продължавайки да вдъхновяват с изяществото си. От тях Цветелия си сплете приказен венец, който обожателят ѝ постави върху лъскавите ѝ коси. Тя го погледна сърдечно. Същевременно го заслепи с радостната си усмивка, уверявайки го, че с искрената си всеотдайност е спечелил любовта ѝ, за която копнееше, защото я одухотвори с романтична ведрина.

Мари-Мари Марина

ЛЮБОВНИ КОПНЕЖИ

Положи ме като печат на сърцето си, като пръстен на ръката си, защото Любовта е силна като Смърт...

(Из „Песен на Песните“ 8:6-7)

Подкрепете ме с вино, освежете ме с ябълки, защото изнемогавам от любов...

(Из „Песен на Песните“, от Соломона, 2:5)

Пристигнах в моя любим град – Градът на тепетата, към обед, в края на лятото, когато есента беше готова отново да украси с кехлибарените си багри всичко наоколо. Все още беше топло, дори задушно, вятърът се беше спотаил в короните на дърветата и придремваше в очакване на приближаващия сезон. Слънцето се беше възкачило високо на синеокия хоризонт, по който не пробягваше нито едно облаче и раздаваше огън и жар, без да се интересува от сезоните. На Главната улица беше мъртвило и само понякога прибягваше по някой минавач, търсейки сенчесто място, барче или сладкарничка, за да се разхлади с домашна лимонада и да изяде вкусен сладолед. Или присядайки на любимото място не само да се разхлади, а и да си побъбри с добър приятел или приятелка и може би да се завърне назад в спомените, припомняйки си младостта или някоя любовна авантюра, която може би някога е изгорила сърцето му и оттогава раната не загасва, а продължава да тлее като жарава, която ту гасне, ту се разгаря от невидима сила, защото тя беше винаги дълбоко в него и може би защото авантурата се беше превърнала в изгарящ копнеж по нещо неуловимо и недостижимо... О, какво е копнежът, наистина ли е неуловим, това мечта ли е и то несбъдната или до теб се е докоснала любовта, за миг се е прислонила нежно, а после е отлетяла, защото не си откликнал бързо и емоционално

или защото в момента не си бил сигурен в себе си, не си разбрал повика на едно чисто сърце и всичко това е отпратило най-нежното чувство, „Любовта“, надалеч..., а после не си направил нищо, за да я върнеш...

Отдавна не бях идвала в моя любим град. Градът на моята младост и моята неизживяна любов. Стъпвах по калдъръмените улички и спомените се възвръщаха бързо и неудържимо. Те напиреха все повече и повече, напомняйки за миг за моята младост, за моите лудешки преживявания, както и най-сладостните моменти от всичко това, което беше преминало през сърцето ми и оставило отпечатък завинаги...

Да се чувстваш млад е велико чувство. Когато си млад, светът е различен, може би, защото си здрав и изпълнен с невероятни мечти за нещо причудливо случващо се, небето дори да не е синьо, то в душата ти пърха едно синьо облаче, което ти дава енергия и вдъхновение. Всичко наоколо ти изглежда невероятно пъстро, дори сезонът да е мрачен. И докато си млад, стига да имаш желание за успехи, то това се случва по-лесно, което пък дава тласък за още повече действия и мечти. Така че младостта е наистина нещо прекрасно и велико. Дишах с пълни гърди и бавно се движех по опустялата улица, не усещах горещия въздух, а погледът ми се плъзгаше по обновената Главна и по пъстрите витрини. Тук-там продавачки бяха излезли от магазините, отегчени от голямото затишие и безлюдие. Наистина тишината беше взела временно превес до късния следобед, когато улицата отново щеше да оживее. По нея щяха да се чуват разгорещени разговори, весел младежки смях, а други щяха да вървят напред-назад със силното желание да срещнат дълго чакани любими хора, а някои с надеждата да намерят „добра партия“. Тук, на Главната улица се разиграваха случки и събития, откакто съществуваше... Неслучайно я наричаха „Стъргалото“, любимо място за всички възрасти. Тя знаеше всичко, наблюдаваше всичко и спотайваше всичко дълбоко в себе си. Улицата беше тайнствена, но и много кокетна

с разноцветните си старинни къщи, които навяваха мъдрост, но и даряваха настроение и душевно спокойствие. Тази атмосфера беше изключителна и незабравима, оставяйки трайни следи в нашите преживявания. Вървах по притихналата улица, небето синееше, а слънцето жареше неумолимо. Така стигнах до нашата сладкарничка, така я наричахме ние двамата, аз, Мира, и Владо, мъжът, когото обичах безумно. Бавно се изкачих по стръмните стълби, после се спрях на площадката и обгърнах с погледа си голямото помещение, в което бяха наредени доста маси, които очакваха своите посетители смиренно. Вратата на терасата беше отворена и през нея се виждаха отново незаетите маси, които също тръпнеха в очакване... В салона беше прохладно, тихо и приглушено. Само в дъното една възрастна двойка тихо си говореше. Климатичите тихо бръмчаха, също като пчели, а младите сервитьори бяха в очакване на следобедната клиентела. Тръгнах към терасата и отдалеч си харесах една крайна маса за двама. Тя беше отдалечена от другите и доста удобна за разговори. Приседнах уморено в ъгъла, оставих пътната чанта до мен, още не бях ходила в хотела, въпреки че имах резервация, защото бързах да достигна до моите спомени, както и с надеждата, че по-бързо щях да видя човека, когото очаквах. Мислите ми бяха разбъркани, душата ми трептеше от вълнение, а сърцето танцуваше в гърдата ми. Лек ветрец раздвижи къдриците ми, погали ме по лицето и отново се завря в косите ми. Приятната хладина охлади разума ми, което ме накара да се „свестя“ от емоционалните си преживявания и най-вече да дойда на себе си. Не бива да се вълнувам. Та аз съм вече на години... Огледах се... По старинната улицата все още нямаше хора, а аз прехвърлих на парапета на терасата връхната си дреха и тихо въздъхнах... Имах някакво лошо предчувствие... В това време до мен застана млад сервитьор, приятно усмихнат и твърде много любезен. Усмихнах се и аз и без да поглеждам подаденото ми меню, поръчах домашна лимонада и сладолед, състоящ се от три топки – бадемов,

ванилов и орехов и всичко това посипано с много орехови ядки. Сервитьорът се оттегли, за да изпълни поръчката, а аз погалена отново от прохладния ветреца, потънах в спомените си...

С Владо се видяхме съвсем случайно, на един младежки „купон“. Той стоеше смирено в единия ъгъл на салона, а погледът му сякаш блуждаеше около танцуващите двойки. По всичко личеше, че нещо го мъчи и самият той не се чувстваше добре всред тази весела и пощуряла младежка група. Не си спомням как го забелязах, защото обичах да танцувам и да се веселя. Но впечатляващо той се открояваше от всички останали, а аз дори си помислих, че на този тъжен младеж мястото му не е тук... Тогава все още няхах приятел, но ние бяхме една компания, която навсякъде ходеше вкупом, било по забави или на кино, на театър или други събития, които ни допадаха. Сега, не знам защо, погледът ми се спря на него и сякаш ме привлече към себе си с бързината на някаква невидима сила. „Вече не ми се танцува, помислих си аз.“ Помолих Гого, един от моите приятели, да ме запознае с него.

— Не е за теб – каза той. – ЪБеше женен. Жена му скоро почина от лоша болест. Остана сам, с едно малко момиченце. Аз го доведох, за да се разсее малко, но не се получава. Определено считам, че не е подходящ за теб. Твърде обременен е. Остави... Има толкова млади мъже, които те харесват, имаш голям избор... Забрави...

И аз забравих. Включих целия си потенциал, за да довърша следването си, а след това заминах на специализация в Германия. Там се срещнах и с моя бъдещ съпруг, който също беше лекар като мен. Всичко се разви бързо, харесахме се, може би и общите интереси ни сблизиха още повече. Така създадохме семейство. Родих ни син, а после увлечени от работата си, някак започнахме да се отдалечаваме един от друг. Появиха се първите пукнатини в семейните ни отношения. Той искаше да заминем за Америка, защото смяташе, че там ще има по-голяма възможност за реализация, а аз имах предложение за работа

във Франция. И двамата бяхме амбициозни и всеки един от нас искаше изява. Накрая решихме всеки да поеме по своя път временно и ако един от нас не е удовлетворен, тогава да се съберем отново. Така се разделихме, без да знаем, че това е нашата първа и последна раздяла. Няколко месеца по-късно съпругът ми загина при катастрофа при неизяснени обстоятелства... Загубата ме извади от строя, измъчвах се, съжالياвах, че не тръгнах с него. Разбрах, че амбициите са нищо пред човешкия живот и пред радостта другия да е до теб. Чувствах се виновна, душата ми беше празна, а сърцето ми ронеше сълзи непрестанно. Бях самотна и безкрайно тъжна. Така оставих Франция, кариерата и заедно с моя син се върнахме в Града на тепетата, където започнах живота си отначало.

Разбира се, да започна всичко отначало никак не беше лесно, ама никак. Първо трябваше да ремонтирам запуснатия ни апартамент. Колкото и да се справях сама с някои проблеми, оказа се, че с ремонта на жилището нещата не вървят. Работниците, които наех, не бяха от добрите. Наложих се да ги изгоня. Апартаментът, вместо да се възстанови, изглеждаше в още по-отчаяно състояние. Повече от ясно беше, че трябваше да потърся мъжко съдействие и тогава се сетих за Гого, моят добър приятел от студентските години. Позвъних му по мобилния телефон и ето, оказа се, че той никъде не беше ходил, работеше в една болница, не се беше оженил и искрено се зарадва на моето завръщане. Разбира се, когато се видяхме, първо се прегърнахме с радост, а после Гого реши, че не може да не полеем срещата и ме завлече в старинната част на града, в малка кръчма, където се събираха хора-интелектуалци, но и бохеми по душа. Та в тази кръчма беше задимено, облаци цигарен дим се виеше към тавана, имаше хора от най-различни среди – от известните за своето време художници, поети и писатели, а в единия ъгъл се беше завряла групата на медиците. Странно, много странно, помислих си аз, каква смесица от хора и то все интересни. Гого ме повлече към групата на медиците.

Веднага ми се мярнаха познати лица и изведнъж видях неговото лице, което ме впечатли със силно изразителните си кафяви очи, а лицето му имаше някакво особено излъчване. Аз го гледах с изумление и не можех да откъсна очи от него. Усетих някакво невероятно привличане, което ме влечеше като магнит към него... Ами да, това беше Владо, който ме беше впечатлил някога на „онзи младежки купон“... Не знам защо, но понякога съдбата е странна. Случайно или не, отново виждах този човек. В това време Гого побърза да ни запознае, както и поръча по чаша вино с мезета. Така стана, че изведнъж се намерих между двамата, а моят добър приятел започна веднага да ми задава въпроси, които бяха безкрайни, а той искаше изчерпателни отговори, а това правеше, за да ми помогне, както и веднага да се впиша в редиците на работещите. И ето че в края на вечерта вече имах не един помагач, а двама, заедно с Владо, който също беше лекар и началник на болница. Оказа се, че при него има свободно място за хирург, а Гого обеща съвестни работници за ремонта. За моя радост разбрах, че имам истински съпричастни помагачи. Тръгнахме си късно вечерта с приповдигнато настроение, но най-вече аз бях с успокоена душевност.

Изминаха повече от няколко години. Времето неусетно се беше изтърколило, а и продължаваше да се търкаля неумолимо напред и възвращаемост нямаше. Отново беше лято, отново слънцето жареше, синът ми вече беше завършил гимназиалното си образование и се готвеше за приемни изпити, а аз работех в болницата на Владо. Понякога Гого и ние двамата посещавахме нашата кръчма за разтуха в късните вечери. Владо винаги идваше сам, без новата си съпруга, от която имаше още едно детенце. В началото двамата работехме в екип и работата вървеше успешно. Но после между нас започнаха да припламват искри и без много приказки решихме да се разделим и всеки един от нас да работи със свои сътрудници. Така малко се отдалечихме един от друг, а и аз не исках да развалям семейството му. Разбира се, не желаех нищо лошо

да се случи на този толкова изстрадал мъж. Но вътре в мен се водеше истинска борба за надмощие над любовните трепети, които бушуваха в душата ми. Усещах, че и с него се случва нещо, което той едва успяваше да потуши. Понякога си звъняхме по телефоните и слушахме безмълвната тишина, която обгръщаше и двамата. Усещах, че и той, и аз изпитвахме невероятни чувства един към друг, силното привличане ни изгаряше, любовта, която ни беше завладяла, беше неописуема. Любов отдалеч, а преплитащите се погледи, с които изразявахме чувствата си, ни носеха болка. Нима има любов, от която не боли, има ли любов, която да не руши и има ли любов, която да не предизвиква сълзи...

Разказват, че когато „Любовта ви вика, то тогава трябва да я последваме, макар, че пътеките може да са стръмни и сурови... И когато нейните криле се разперят над нас, отдайте ѝ се, макар мечът, скрит в перата ѝ, да ви ранява...

И когато тя ви проговори, повярвайте ѝ, макар нейният глас да руши мечтите ви, тъй както севернякът градините попарва... Защото Любовта, както е Корона, тъй е и тежък Кръст... Любовта може да ви стори всичко..., но чрез нея ще познаете тайните на сърцето си и в познанието си ще станете частица от сърцевината на Живота...”

Мисля си какво ни дава Любовта?... „Нищо, освен себе си... Тя не обсебва, но и не иска да я обсебват... Когато обичаме, не трябва да казваме: „Бог е в моето сърце“, а по-скоро: „Аз съм в сърцето на Бог.“. И не трябва да мислим, че ние сочим пътя на Любовта, защото, ако тя, Любовта, ни намери за достойни, тогава тя ще ни посочи пътя, по който да вървим...”

И ние тръгнахме по пътя на Любовта... В една късна лятна вечер някой позвъни на вратата. Бях сама. Синът ми беше заминал за Франция, за да следва. Отворих вратата и видях на прага измъченото лице на Владо. Поканих го и попитах какво се беше случило. Тогава той започна да разказва за изневерите на жена си и за огромните

проблеми, които има. Говореше за разрива между дъщеря му и нея, защото тя не успяла да обикне чуждото дете... Безброй, безброй въпроси, които бяха нагнетили огромно напрежение в семейството му. Трудно е да успокояваш мъжа, когото обичаш, за разрива между него и друга жена... Не знаех какво да кажа, само го прегърнах съчувствено и о, тогава се запали и разгоря пламъкът на Любовта... Един мъж с достойнства беше изоставен и той търсеше Любовта тук, при мен...

В този момент желанията ни се преплетоха и „аз поисках да се стопя в неговите прегръдки и да се лея като поток, който е запял звънката си песен на нощта. Поисках да позная болката на твърде много нежност, както и да бъда ранена от собственото си разбиране за любовта. И още да се будя в зори с крилато сърце и да възхвалявам дарения ми нов ден с любов. Искам да почивам по пладне в размишления за любовната нега, както и да се връщам вечер у дома с благодарност и да си лягам с молитва за любимите ми същества с благодарствен химн на уста...“ (Из някои размишления на Х. Джубран, „Пророкът“).

Любовта ни беше невероятно страстна, силна, емоционална и безумна. И сега, гледайки от височината на моите натрупани години, разбирам, че ние двамата бяхме осенени от гения на любовта. Когато има съпричастност между двамата влюбени, когато страстта гори, то тя изгаря още повече човешките души. Любовта ни беше едно очарование от всичко случващо се. Но тя беше изнемога, търсене, една безкрайна тревога всичко хубаво да не би да свърши, болезненост, ревност, душевно оголване, много обич и изгнание на нашите човешки души. А ние наистина бяхме изгнаници, откъснати от света, сврени в нашата черупка на Любовта, без да се интересуваме от забикалящия ни свят и от всичко случващо около нас. Ние мислехме само за нас и тя, Любовта, сякаш ни задуши от емоции, от егоизъм, от това, че всеки един от нас сякаш искаше да обсеби другия. Разбира се, това беше грешната посока, която не ни даваше свобода на действията, ня-

махме свое лично пространство и това ни изгори, не, по-скоро изпепели душите ни. Любовта се отдалечаваше с бързи стъпки от нас и се превръщаше постепенно в един безкраен копнеж... В душата ми беше буря. Очите ми бяха бездънно море. Изпивах го от любов. Бях луда, нямах умора и вярвах, че дори да съм боса, гола, мога да живея само с Любов. Обич до болка, както и от болка умирах... Моята душа беше риза съдрана... Мислех си, че „който не обича, той не е познал Бога, защото Бог е Любов“ (Йоан 4:8). „О, Боже, подкрепи ме с вино, освежи ме с ябълки, защото изнемогвам от Любов.“ (Из Песен на песните от Соломон). Разбирах, че Любовта е истинска жарова, която все повече и повече ни изпепеляваше. Всичко това се отрази на работата ни, имаше скандали от съпругата му и тогава дойде голямото решение за раздяла. Не исках да вярвам, че това е краят. Силна болка прорязваше душата ми и разкъсваше сърцето ми. Защо, питах се аз?... Защо, защо...? Любовта беше между нас и в нас. Изгаряше ни. Влудяваше ни до смърт, аз го обичах, бях щастлива и гледах на света с цветни очи. Той беше вътре в сърцето ми и в моите сънища...

И ето минаха години, а аз продължавах да мисля и живея с мечти, спомени и илюзии. Копнеех все още за тази наша недовършена Любов, която все още сгръваше сърцето ми...

Нещо изтрака..., а да, беше дошъл сервитьорът. Исках или не, постепенно се измъквах от моя унес. Бях дошла в моя град чак от Франция, по искане на Гого. Не бяхме се виждали от раздялата ми с Владо. Сега го чаках с надеждата, че ще науча нещо ново за моя възлюбен. В този момент две мъжки ръце се обвиха около раменете ми. Обърнах се и видях Гого, моят най-добър приятел. Както винаги, беше усмихнат и много внимателен. Заедно ядохме сладолед и пихме домашна лимонада, разказвахме си различни случки, връщахме се към изминали събития и се питахме, кой от нашите колеги се е реализирал най-добре. И накрая стигнахме до Владо. Разбрах, че се

беше развел, децата му бяха пораснали и поели по своите пътища. Самият той от няколко години беше в Австралия, отново женен и утвърден специалист. Ако ме питате какво изпитах, ще ви кажа, странни и смесени чувства. Страхувах се от чутото. Мислех си, че през годините бях разбрала, че вече търся не толкова страстта, а ще трябва да намеря мира и спокойствието на любовта, нежността и обичта. И още, най-после разбрах, че е „време да сляза от хармана на Любовта в свят, който не познава сезони и че може би ще се смея над всичко случило се, но не от сърце и ще ридая, но не от дън душа... И въпреки всичко знам, че за миг поисках „моята Любов да бъде положена като печат на сърцето му, като пръстен на ръката му, защото Любовта е силна като Смърт...“.

Излязохме с Гого и тръгнахме по Главната улица, която вече беше оживена, шумна, изпълнена с глъч и врява, и потеглихме към старинната част на града, където ни чакаше нашата стара кръчма, изпълнена със спомени и готова да приеме предстоящите събития с интерес... Вървахме по калдъръмената уличка, вятърът, който доскоро се спотайваше в короните на дърветата, сега се беше развихрил и носеше на крилете си една приказно-слънчева есен, постилайки всичко наоколо с шарен кехлибарен килим...

РАЗБИТО СЪРЦЕ

*„Сърцето е създадено, за да бъде разбивано“
Оскар Уайлд*

Есен е. Късна ноемврийска есен. Време дъждовно, със сиво небе, с мътни облаци и посивели дървета, на които се полюшваха малкото останали листа, все още запазили слънчевия си отблясък, но чакайки студения вятър, който да ги отнесе някъде там, в далечината, където техните братя и сестри бяха постлали топъл и пъстър есенен килим. Вървах по шумен булевард, изпъстрен с безброй хора, които коментираха на висок глас случки и събития и търсеха подходящи заведения, капанчета, клубове, бирарии или нещо подобно, за да пийнат нещо за „загряване“ и освежат своите душевни преживявания или със силното желание за една добре прекарана вечер... Макар и прохладна, нощта носеше своя заряд и обещание за нещо непредвидимо, неочаквано и интересно случващо се. Вечер, изпълнена с много очаквания и най-вече със силни емоционални преживявания...

Вървах по булеварда, а лекият ветрец сякаш нежно милваше лицето ми и тихо шептеше, разказвайки ми една любовна история, в която имаше едно разбито сърце... Ах, любов?... Толкова желана и чакана. Но какво всъщност е Любовта?... Нали всички ние я чакаме, нали жадуваме за нея, а после поради стечение на различни обстоятелства се оказва, че винаги единият е наранен... О, Любов, безкрайно мечтана... Нали тя е дългоочакваната наслада и не е ли онзи „розов облак“, на който летим към неизвестното, а после се приземяваме там, долу, на земята, изтрезнели и силно разочаровани от нейния край. Знам със сигурност, че Любовта никога не умира от естествена смърт, тя загива, защото не я подхранваме, не сме достатъчно нежни и най-вече разумни. В повечето случаи умира заради невежество, грубост, грешки и, раз-

бира се, заради предателство. Рухва от изтощението, позора и раните, които получава, както и от липсата на свобода. Любовта не е съвместима с покорството, ревността или страха. В такива случаи тя започва да чезне, докато един ден разбираме, че тя отдавна е отлетяла там, някъде в безкрая и ние отново сме сами, без розови мечтания, без подкрепа и обгърнати от онази самота, която ни обхваща като паяжина, омотава ни в едно безкрайно кълбо, откъдето няма измъкване... Но това не е ли историята, която вятърът ми нашепва..., да, тя е... Това е историята за едно „Разбито сърце...“

Тя беше красавица. Така мислеха всички нейни колеги, които я познаваха. Никой не можеше да се равнява с нея. Бог я беше надарил с красиво лице, кехлибарени коси и невероятни пьстрозелени очи, в които като я погледнеш, потъваш в дълбоките и зелени планински дъбрави. Имаше красиво и стройно тяло и много погледи всекидневно я проследяваха и мечтаеха да се докоснат до нейната същност. Имаше много предложения, но тя не им обръщаше внимание...

Докато един ден се сблъска с него, мъжът, за когото си мечтаеше. „Нима е той?“ – помисли си тя... Сезонът беше ноемврийски, късна есен, както сега. Ръмеше ситен дъжд, небето беше надвесило своя похлупак над градинката, през която обичаше да минава и защо ли?... Ами тук продаваха врели кестени, които тя много обичаше и разбира се често си купуваше, а после топлеше ръцете си в тях, хапваше ги и си мечтаеше за Виена, където беше завършила режисура. Бяха ѝ предложили веднага работа, но тя се завърна в родината си. Тук също намери своето място. И ето тя застана пред количката и тъкмо да си поръча от врелите кестени, които толкова силно ухаеха, създавайки домашен уют и тогава отново си помисли за онази главна виенска улица с мирис на есенна, нежна вечер, на горещи кестени и най-вече, ухаеща на любов... Онази любов, която всички млади хора очакваха с надежда... Така, както беше замислена и потънала в споме-

ните си, до нея достигна глас.

— Моля Ви, може ли да почерпя с пакетче врели кестени?

Младата жена погледна стреснато. До нея стоеше мъж на средна възраст, висок, с леко прошарени коси, с интелигентна физиономия, без да има нахален вид. Самият той излъчваше доброжелателност, усмихваше се, а сините му очи сияеха и ето че тя, Ангелина, усети някакво привличане.

— Но моля, аз не Ви познавам. Как така непознат човек ще ми прави такива предложения.

— Аз съм Веселин. Физик съм и се занимавам с наука. Обичам да минавам оттук, заради кестените. Също като Вас... Ще се радвам, ако приемете. Моля Ви...

Ангелина го гледаше изучаващо, а после кимна с глава. И така тя получи един голям пакет с врели кестени и за малко да ги изпусне, но Веселин имаше бързи рефлексии и за миг ги подхвана майсторски... Тръгнаха по безлюдната алея, дъждът тихо ромолеше и Ангелина покани новия си познат да дойде под чадъра. Така започна тяхното приятелство. Всичко се разви много бързо, може би светкавично, те се обичаха бурно, страстно и неудържимо. Любовта им замъгли всичко, превърна ги в една душа с две тела, а насладата беше безкрайна... Любовта беше обсебила техните души. Тя пълзеше по техните тела, влизаше под ризите им, лазеше по гърбовете и кожата им и обхващаше сърцата им... А лудостта ги беше прегърнала изцяло... Те, Ангелина и Веселин, нито виждаха, нито чуваха, действителността се беше размила, а реалността я нямаше. Двамата бяха една Вселена. Те се бяха изолирали от Света и живееха един свой, егоистичен живот, без да се интересуват от всичко случващо се около тях. До момента, когато в една ранна утрин някой позвъни продължително на вратата. Когато Ангелина отвори, пред нея застана висока, слаба жена, която държеше за ръка около петгодишно момиченце. Жената беше измъчена и нервна. Тя връхлетя в жилището и започна един

невероятен скандал... Оказа се, че Веселин беше женен и това момиченце беше негова дъщеря. Не беше разведен, просто беше изоставил семейството си... Ангелина беше изумена. Тази огромна лъжа, която легна на нейните рамене, я смаза. Всичките нейни илюзии изведнъж се преобърнаха и тя за миг слезе от „розовия облак“ и се приземи в истинската действителност тук, на земята. Нима може да има истинска любов, когато между тях лежеше такава огромна лъжа. Не, това беше невъзможно. Никога не е искала да разваля чужди семейства. Нейният любим беше допуснал огромна грешка, изоставяйки своето семейство. Беше ги предал и най-вече беше проявил безотговорност към тях. Силно разочарование завладя Ангелина, породено от неговото лекомислие... Така Веселин беше изгонен и сагата за тяхната невероятна любов приключи завинаги... Тогава тя си спомни думите на Вергилий, който казваше за Любовта, че тя е много жестока и че само измъчва сърцата на хората. Любовта чезне, когато е ограничена и е несъвместима с предателството, покорството, лъжата и страха. Да, Ангелина несъзнателно се беше омаяла и покорила на Веселин. Беше му повярвала. Между тях бяха застанали не само лъжата и страха, но и покорството, което несъзнателно беше превзело нейния разсъдък. А това означаваше, че волно или неволно нейната свободата беше отнета... „Не, не е възможно, каза си тя... Все едно съм си изгубила ума... Не мога да си простя...“.

Любовта е чувство, което движи Света. Тя е това, което едновременно ни издига в облаците или ни сваля с гръм и трясък на Земята. Любовта дава най-голямото щастие на Света, тя е огън от желаниа, невероятна страст от енергия, от която устата ти пресъхва, а устните ти се напукват, но понякога носи и най-голямата болка. Тези чувства могат да предизвикат както сълзи от радост, така и силна болка, но и безкрайна тъга... Тя, Любовта, може да бъде тихо и спокойно море от нежни емоции или изпепеляващ вулкан от унищожение и сълзи.

Ангелина вървеше по шумния булевард. Дъждът още ромолеше. Вятърът разносяше разноцветните листа, а после се провираше в нейните къдрици и шепнеше, доразказвайки историята за „Разбитото сърце“... Той, вятърът, я утешаваше, като ѝ казваше, че дори слънцето завинаги да угасне, трябва да спре сълзите, защото иначе те няма да ѝ позволят да види звездите... И че колкото и да е разбито нейното сърце, Светът няма да спре да живее заради нейната мъка... Може би сърцето е създадено, за да бъде разбивано... Едно е ясно, че нейното сърце продължаваше да работи и да изпомпва кръв, нейната кръв... Даже и „разбито“, то все още работеше.

СИГНАЛЪТ

Водната повърхност се издигаше пред нея като застинала вълна. Хълм, покрит с вода. Но водата не се стичаше надолу, а стоеше неподвижна въпреки наклона. Това беше зловещо и красиво в същото време. През прозрачната повърхност се виждаше песъчливо дъно, а самата вода бе набраздена от лек бриз. Над главата ѝ се простираше безкрайно синьо небе без нито едно облаче. Прекрасен сън. Нямаше представа какво я чака след билото на водния хълм, но водата беше приятно топла и тя тръгна с боси крака нагоре. Лекият бриз разрошваше косата ѝ и я разхлаждаше. „Дано остана по-дълго тук,“ помисли си. „Тръгвам да изследвам...“

Хората се пристрастяват към различни неща. Ана беше пристрастена към сънища. Преди известно време откри, че когато дремва в необичайни часове на деня, сънищата ѝ са особено ярки и интересни. Всеки един беше врата към друг, много шарен свят и тя нямаше търпение да я отвори. Започна да намира причини и време да спи по малко всеки ден в час, в който другите обикновено работеха и тичаха наоколо като важни заети пчелички. Можеше да си го позволи, тъй като работеше нощем дистанционно за компания в друга часова зона. В началото избягваше да работи всяка вечер, за да има време за живота си в часовете, в които приятелите ѝ обикновено си почиваха и социализираха. Но постепенно жаждата за нови сънища изтласка желанието ѝ да прекарва време с хора. Опитваше се да им разказва, но бързо забеляза, че се отегчават. Как да им обясни за този хълм от вода с думи, които не притежаваха необходимите измерения? Беше толкова красиво и... извънземно. Това продължаваше вече няколко месеца и дневният сън се превърна в любим навик.

Но днес се случи нещо неочаквано, докато се любуваше на синьото небе. Там все така нямаше облаче, но изведнъж се появи черна пукнатина, която разрасна и небето заваля върху нея в хиляди стъкла. Събуди се с неохота. Какво беше това? Дори не стигна до върха. Погледна часовника си. Спеше вече четири часа, главата я болеше, беше жадна... май няма да стане. Не. Още 10 минути само... тя се обърна в леглото в затъмнената стая и се унесе отново.

Реалността се раздвояваше и разпадаше. Като картонена кутия, чиито стени поддаваха на горещата течност, налята в нея. Черен катран изпълваше всяка пролука. Сякаш в центъра на света имаше голям черен октопод, който ставаше все по-голям и по-силен. Пипалата нарастваха и не оставяха място за нищо друго. Зеленината и синевата отстъпваха място на чернилката, звуците се превърнаха в дрезгав зловещ шепот, а мракът беше гладен и безмилостен. Безнадеждност и страх.

Втори кошмар за деня. Стана с огромна неохота от леглото. Беше някакъв следобеден час и не ѝ се правеше нищо, освен да спи. Но двата кошмара бяха прекалено изтощителни. По-добре чаша кафе. Застана пред отворения прозорец, през който влизаше плаха пролет. Пейзажът навън беше несравнимо по-блед и сучен. С изключение на... Сърцето ѝ трепна. Момчето с кучето беше там – слаб младеж с дълга рошава коса, който живееше наблизко, разхождаше кучето си. Или по-точно, кучето тичаше бясно наоколо, а стопанинът му стоеше с доста омърлушен вид. Тя го харесваше, забеляза го още преди месеци, когато се нанесе в квартала. Дори и сега на поляната той се открояваше като нещо по-солидно и истинско от всичко останало наоколо, въпреки унилия си вид. Искаше да го заговори. Но не си спомняше някога да е уловила погледа му. Често го виждаше с кучето на поляната, докато пиеше кафе и тъй като това се случваше във всякакви странни часове на деня и дори нощта, разбираше, че явно и той не се движи по стандартната програма на останалия свят.

Това ѝ даваше усещане за странна близост с този човек, макар и той навярно да не знаеше за съществуването ѝ.

„Обърни се“, опита се да му внуши. „Погледни ме най-сетне, ела, ще ти предложи кафе“. Но той стоеше все така унил, докато кучето му се стрелкаше напред-назад. Често играеше тази игра със себе си. Един поглед беше достатъчен. Но не, и днес нямаше да се получи. Въздъхна, затвори прозореца и се върна към компютъра.

Следващите дни имаше обучение за нов софтуер и не ѝ оставаше време да спи през деня, а когато спеше през нощта, не сънуваше или поне не си спомняше много от това, което се случваше. Сякаш в онова особено дневно време улавяше друг сигнал, защото сънищата ѝ бяха много ярки и запомнящи се в сравнение с тези, които сънуваше нощем. Нямаше търпение да продължи да се потапя в тях и веднага щом имаше възможност да се свре в леглото през деня, тя го направи. Затвори очи и... Намираше се на остров. Някак си разбираше, че този остров е някъде там в онова море, което предизвиква гравитацията, което създава хълмове от вода, но сега нямаше време да му се радва, защото островът беше... тъмен, странен, и прекалено открит. Гонеше я зло и трябваше да се скрие, но нямаше къде. Около нея се тълпяха уплашени хора и тя усещаше, че очакват по-скоро тя да ги защити, отколкото те нея. Опасността приближаваше. Всички се прилепиха до земята и се опитаха да се превърнат в трева. Усети как една ръка я докосва по главата. Беше разкрита. Щеше да се случи нещо страшно. Целят свят зависеше от нея, я тя не можеше да го защити. Ужасът беше толкова истински. Събуди се с писък, заседнал гърлото. Когато отвори очи, намери гласа си, започна да крещи истински, за да успее да се събуди напълно и да прогони страха, който още лепнеше по тялото ѝ.

Какво ставаше, по дяволите? Защо нейното сънно убежище изведнъж стана толкова враждебно? Всичко беше различно, цветовете бяха мрачни и зловещи. Направи си кафе и седна отново на перваза на отворения прозорец.

Момчето с кучето пак беше там. Изглеждаше съвсем смазан и сякаш едвам се държеше на крака. Изведнъж се свлече и седна на тревата. Тя изпита желание да отиде и да го прегърне. Изглеждаше толкова безпомощен и самотен. И тя се чувстваше по същия начин, особено след изтощителния и изпълнен със страх кошмар. Обхвана я внезапен порив на смелост. И защо не? Мина достатъчно време, откакто нейната „голяма“ любов си отиде. В крайна сметка не беше нито голяма, нито наистина любов, и това беше най-тъжната част – осъзнаването на тривиалността на човек и връзка, които не си струваха дори да скърбиш за тях. Пропиляно време. От доста време беше сама, а и напоследък май прекарваше прекалено много време извън реалността. Време беше за истински контакт.

Наля кафе в още една чаша. Живееше на първия етаж, затова просто прехвърли крака през перваза и леко скочи на поляната. Запъти се към момчето с решителни стъпки. Когато наближи, той се обърна рязко и я погледна за първи път. Лицето му изразяваше такова изумление, че тя застина. Той я гледаше не само сякаш я познава, а сякаш изведнъж е видял призрак. Направи още една колеблива крачка към него.

— Здравей... искаш ли кафе?

Боян седеше на поляната. Кучето му тичаше радостно наоколо, щастливо, че мрачният му стопанин найсетне се е отделил от тъмната стая и компютъра. Боян пишеше книга. Започна като на шега, донякъде защото трябваше да прави нещо с цялото свободно време, което иначе представляваше опасен капан за мисли. Имаше склонност към дълбоки депресии и на няколко пъти беше стигал до крайности, които не бе добре да повтаря. Беше брилянтен програмист и преди време разработи игра, благодарение на която не му се налагаше да работи, освен ако нямаше интересно предложение. И негов приятел с издателство му предложи да използва богатата си фантазия да напише фентъзи роман. Започна да пише,

без да има ясна представа накъде ще го отведе това. Всеки ден рисуваше с размах ярки картини на вълшебни светове. Потъваше в тях и се чувстваше щастлив и спокоен.

Но наскоро изгуби близък приятел от детството, който загина при катастрофа. Челен удар с дърво. Не един от общите им приятели се чудеше дали това не е било нарочно. От този ден картините в книгата му ставаха все по-мрачни, вместо слънце и светлина, там имаше чернилка, зло и опасности. Преследваше го осъзнаването, че в крайна сметка всички сме сами и разстоянието до друго човешко същество е бездна, в която винаги пропадаме.

Но, странно, когато пишеше, в главата му изплуваше женско лице, което му стана толкова познато, че дори го скициреше върху каквато повърхност имаше наоколо. Без да взема съзнателно решение, той превърна тази жена в героиня на романа си, тя преживяваше приключения и битки, които напоследък ставаха все по-трудни за победа, нейната магия и армия се топяха пред чернилката, която се надигаше от бездната...и точно сега той се чудеше дали с нейната евентуална гибел няма да си отиде не само измисленият му свят, но и той самият. Колкото и да се опитваше да измисли различна история, тъмата го теглеше неумолимо...

Изведнъж тихи стъпки зад гърба му го накараха да се обърне. Пред него стоеше тя, неговата муза, от плът и кръв, в избелели джинси и размъкнат пуловер. Подаваше му чаша с димящо кафе. Той погледна към чашата и изведнъж тя се уголеми, превърна се в слънчево море, в което те двамата изкачваха един воден хълм към безоблачен хоризонт. Мракът отстъпи и се стопи безпомощно, като победен звяр.

Момичето и момичето седяха на тревата, пиеха кафе и търсеха думи да обяснят това, което ги е събрало, но скоро нямаше нужда от думи, защото сигналът беше още по-силен, сега, когато бяха един до друг.

ЕЗЕРОТО

Огледалната повърхност на езерото блестеше във всички цветове на дъгата. Езерото беше малко, кръгло и изглеждаше дълбоко, но не и опасно, а сияйната вода представляваше неустоим спектакъл. Сводът на пещерата отразяваше цветната симфония на водата и леката бяла мъгла, която се стелеше около езерото, завършваше цялата картина по невероятен начин. Беше толкова красиво. Спираше дъха. Като лъскаво бижу. Можеше да му се любува с часове. Напомняше ѝ нещо, спомен от детските години, когато тайно вземаше черното сгъваемото джобно огледалце на майка си от дамската ѝ чанта и после се оглеждаше в него, като се опитваше да „изненада“ себе си и да се види за момент като непозната – за да може да разбере как я виждат другите хора. Сякаш стоеше на ръба на уголемена версия на това джобно огледалце. Може би наистина минаха часове, преди да се запита как се бе озовала там. Огледа се отново. Пещера, която напомня сгъваемо джобно огледало. Приказно цветно езеро. Мъгла. Ха. Добре. Ами няма какво друго да е, освен сън. По навик тръгна да се ощице, но после се спря. Все пак беше... някак неистово красиво. Това не беше от сънищата, от които бързаше да се събуди. Погледна тялото си. Носеше любимата си лека черна рокля от мек памук, която стигаше до коленете и в която много се харесваше. Краката ѝ бяха боси... в момента, в който го осъзна, почувства хлъзгавината на камъните отдолу. Интересно. Погледна отново към езерото. „Дали мога да плувам тук, преди да свърши сънят?“ – помисли. Въздухът беше приятно топъл, без да е влажен. Направи няколко внимателни крачки към водата. Сепна се, когато видя момичето. Фигурата изплува сред мъглата неочаквано. Седеше на ръба на водата, обвита в дългата си черна коса.

Май беше гола. Краката ѝ не се виждаха. Русалка? Става все по-забавно. Приблужи се още малко.

— Хей!

Момичето бавно обърна глава. Не се виждаше добре, но през косата ѝ се очертаваше изящно слабо лице и намек за огромни тъмни очи. Самата коса беше много дълга, покриваше гърба и падаше от двете ѝ страни като гъста завеса. Сега видя, че е свила краката пред себе си и ги е обхванала с ръце. Нямаше рибя опашка. Не е русалка... май. Беше много слаба, ефимерна почти. Приличаше повече на скица на момиче, отколкото на истински човек.

— Здравей – отговори глухо създанието.

— Какво правиш тук? – реши, че този въпрос е по-смислен от „какво си ти?“.

— Топя се – отговори момичето. - Скоро ще изчезна съвсем.

— Защо? – това беше доста неочакван отговор.

— Плувах в езерото.

— Какво е това езеро? – смяната на темата може би ще даде повече информация.

— Огледало, което се храни със спомени. Ако поплуваш в него, то поглъща паметта ти. Много е приятно. Докато си във водата, виждаш и чужди спомени. Сякаш гледаш филм. Има и весели и тъжни неща, но не ги преживяваш толкова, защото не са твои. Прекарах доста време вътре.

Докато момичето говореше, тя погледна към повърхността и ахна. Сега, от по-близо, виждаше че цветните отблясъци по повърхността са картини, бързоменящи се, лица, пейзажи...

— Това са спомените на всички, които са плували в него. Няма спомени, няма болка. Излизаш и главата ти е празна. Пълен покой. Но не знаеш къде да отидеш след това. И оставаш тук, докато се разтопиш. Там, отвъд мъглата, е пътят назад. Но няма какво да правя там.

— А как дойде тук?

— Мисля, че избрах да дойда. Исках да забравя...

нещо... или някого... или всичко. Вече не знам. Не помня. А ти как дойде? – гласът на призрачното момиче беше равен и някак примирен.

— И аз не знам. Мисля, че сънувам – каза несигурно, като обхвана раменете си. Побиха я тръпки. Този разговор... беше прекалено истински. Насън обикновено нещата бяха по-хаотични и се променяха бързо.

— Може и така да е. Може и аз да сънувам. Но май няма да се събудя.

— Ако нямаш спомени... как можеш да знаеш коя си? Звучи доста страшно.

— Да, именно. Не ме е страх, но не знам къде мога да се върна. За да забравиш болката, трябва да забравиш какво я е причинило. Но много от изборите, които правиш, дори и тези, които те нараняват, са предопределени от това коя си. И затова забравяш повече. Затова седнах тук, да помисля. Но нищо не мога да си спомня, нито да измисля. След известно време забелязах че започвам да изчезвам. Преди не бях толкова... – създанието огледа ръцете си – ...грациозна – засмя се леко и кухо.

— Точно преди да те видя, си мислех, че искам да поплувам. Изглежда много примамлива тази вода, толкова красива.

— Да, прекрасна е. И е топла, и канеща. Всъщност мисля да се върна в нея. Да поплувам и да позабравя още. Може би разтапянето вътре ще е по-приятно... – ефирното създание се разгъна колебливо пусна краката си напред. Наистина беше много слаба, почти прозрачна.

— Недей, ела с мен, може би като излезем оттук, ще си спомниш – каза тя и се приближи към призрачното същество, изпълнена със силен порив да ѝ помогне, да я спре, да я изведе оттук. Изведнъж това стана много важно.

Езерното момиче не ѝ обърна внимание и се плъзна към водата. Тя успя да я хване за ръката и се изуми от усещането – сякаш държеше крехка сламка. Опита се да я дръпне към себе си, но срещна неочаквана съпротива. Водата бе засмукала краката на момичето и теглеше на-

вътре! Около краката му се образуваше цветен въртоп. В същото време в ръката я прониза остра болка, сякаш някой заби нож и капки кръв започнаха да се стичат надолу във водата. Тя стисна още по-силно независимо от кръвта. Нещо се опитваше да я спре да помогне на момичето. То се обърна към нея с внезапна паника, сякаш бе променило решението си и тя ахна. За първи път го видя добре и... сякаш виждаше сянка на собственото си лице, изпито и без цвят, разкривено от ужас. Там, където трябваше да е сърцето, стърчеше бяло парче порцелан, като част от супена чиния. Изненадата охлаби хватката ѝ и тъничката ръка се изплъзна. Чу се тих плясък, подобен на доволна въздишка и момичето вече го нямаше. Водата се изравни. Езерото си беше все така красиво, но изведнъж ѝ се стори ужасно зловещо. Трябваше да се махне оттам, веднага.

Обърна се и се затича към мъглата, която беше на метри от ръба... но колкото и да тичаше, не можеше да я стигне. Усети вода, която се плиска в краката ѝ и която внезапно се сгъсти като сироп. Започна да тича още по-силно. Сега вече трябва се събудя, помисли си. Хвана меката част на ръката над лакътя, защипа с палец и показалец и стисна с колкото се може повече сила. Не усети ощипването, но стените на пещерата започнаха да се разпадат...

Лежеше в леглото си. През завесите се промъкваше сива утринна светлина. Една част от съзнанието ѝ все още беше в пещерата... но вече бе излязла от съня. Огледа се. Голямото легло беше празно. Последваха няколко минути на блажено неведение. После видя празната бутилка водка до леглото... телефонът, който се беше разглобил, когато го метна на пода... Надигна леко глава от възглавницата и тътенът в главата от неизбежния махмурлук не закъсня.

Да, снощи беше гадно. Скараха се много грозно, крещяха си неистово, в кухнята сигурно още лежат парчетата на чиниите които тя помете със замах, казаха си неща,

които не могат да върнат назад, той си тръгна, а тя не го спря. Май че този път завинаги.

Пулсиращата болка в ръката ѝ припомни, че когато се опитваше да събере парчетата от счупените чинии, се поряза отстрани на дланта. Рукна кръв. Той не се приближи, не направи опит да ѝ помогне да намери нещо, с което да се превърже. Продължаваше да крещи и обвинява, докато тя омотаваше ръката си в кърпа. Може би това беше окончателният знак, че е свършено и от любовта му не е останала и капка.

И когато заспиваше, изтощена от гняв и безсилие, и бремето на пропилените шансове, си мислеше за оня филм, в който хората можеха да си трият паметта и толкова много ѝ се искаше да може и тя да забрави всичко, и него, и болката, която ѝ причиняваше, и тази изтощителна кавга, и всичко, което я беше довело до тук, до този момент...

Да, сънят не беше никак труден за разгадаване. Езерото на забравата... хаха. Пълно с водка навярно.

Наведе се с усилие, събра частите на телефона и го сглоби. Дисплеят беше напукан на паяжина. Не можа да го накара да заработи. Още по-добре.

Винаги я дразнеше фразата „Коего не те убива, те прави по-силен“. Едва ли. По-скоро всяка малка полусмърт отнема илюзии и добавя горчивина.

Но и без спомени едва ли щеше в бъдеще да знае как да промени избора, който води до тази болка. По-силен не, но може би малко по-мъдър. И това стига.

Затвори очи и се отпусна назад. Сега ще полежи още малко, после ще стане, ще изпие литър вода, ще вземе един дълъг душ... може би ще трябва да си внесе табуретката, че не е ясно дали ще издържи права повече от минута-две. Засмя се. Ок, можем да се смеем. Да, душ. После... ще видим. Но няма да забравям.

СПОМЕН

Имаше дни, в които споменът за него я навестяваше толкова жив и осезаем, сякаш можеше да разговаря с него. Днес беше такъв ден. И тя имаше нужда повече от всякога да прекара време с него. Знаеше, че планината, тяхната планина е мястото, където може да се отдаде на това усещане, без никой да го нарушава.

Тъмни облаци бяха надвиснали над върха. Нямахше още 2 следобед, но тъмната им сянка създаваше усещането, че се свечерява. Контрастът с бялото покривало на снега беше зловещо красив. Никой не се разхожда в такъв ден, особено по това време на деня, с тези надвиснали облаци и приближаващата вечер.

Това нямаше значение за жената. Тя вървеше бавно през снега. На места имаше пътека, на други тя правеше пъртина. Беше възрастна, около 70-те, леко прегърбена и крачеше с бавната целеустременост на човек, който знае къде отива въпреки всичко. Беше студено, но това не ѝ пречеше. Дори ускори крачка, за да потъне по-бързо в планината. Когато започна лекото изкачване, отново забави ход и се отпусна напълно в спомените си.

И ето, той вървеше до нея. Малко по-висок, млад, както беше тогава, когато го видя за първи път, с палава нотка в очите. И тя се чувстваше млада. Присъствието му беше толкова осезателно, сякаш въздухът около нея наистина е съгъстяваше да го създаде и да му придаде форма. Когато успееше да се усамоти така, в тяхната планина, където бяха прекарвали толкова много от най-хубавите си моменти, спомените изплуваха ярки и конкретни. Цели разговори и дори дни се възраждаха отново в главата ѝ. Спомняше си миризмата му, начина, по който повдигаше вежда, когато тя го предизвикваше. Спомняше си подробности, които бе забравила, дори се смееше тихо на споделени шегички, понякога спираше, изведнъж озарена от някакво прозрение или отговор на нещо, за което са спорели... беше прекрасно в тези моменти, в които споменът

за него беше толкова жив и присъстващ.

Тя вървеше по полегатия склон, газеше снега и потънала в мислените разговори, не усещаше нито умора, нито мокрите си крака. Започна да вали сняг на едри снежинки. Трябва да се връщам, помисли си тя, преди снегът да стане прекалено силен. Но не обърна крачка, на края на маршрута имаше малък връх, от който се откриваше прекрасна гледка, искаше да ѝ се наслади с него до себе си. Още малко напред. Не знаеше кога друг път неговото присъствие ще я навести така.

Паметта ѝ вече не беше същата. С тъга и примирение бе установила, че има цели периоди от живота си, през които бяха останали само смътните очертания на събитията. Понякога ѝ попадеше стара снимка или вещ, която трябваше да означава нещо, но не събуждаше истински спомен. Или с изненада установяваше, че вече не помни никакви подробности, свързани със събития, които някога бяха много важни – сякаш пазеше книгите с надписани гърбове, но когато ги разтваряше, за да ги прочете, там имаше само бели страници. Затова така ценеше тези дни, в които изведнъж миналото се връщаше с пълна сила и ѝ даваше възможност да изживее любимите моменти отново. Много вероятно беше постепенно и тези спомени да избледнеят. Какво ли ще остане от нея тогава, ако вече не помни него така, чертите му, очите му, които променяха цвета си на различна светлина... Страхуваше се, че ако забрави тази любов, която бе най-топлият ѝ спомен, възшебството, което я бе спасило и променило курса на живота ѝ, от нея ще остане само празна шушулка. Той ѝ беше дал разбиране и подкрепа и бе до нея и през най-трудните, и през най-щастливи години от живота ѝ. Заедно отгледаха две прекрасни деца, които пораснаха и станаха талантиливи и способни хора. Споделяха леглото и храната си, пътуваха, спореха и се сдобряваха... но него вече го нямаше и тя беше сама и се вкопчваше във всяка частица от него, останала в съзнанието ѝ.

Имаше достатъчно неща в ежедневието ѝ – все още

работеше по малко, имаше и приятели, и децата често идваха да я виждат, понякога водеха и оставяха внуците – всъщност нямаше време за самота, но натрапчивото усещане, че миналото се изплъзва и че спомените ѝ бледнеят, беше извор на все по-голяма тъга за нея.

Затова сега не бързаше да съкрати разходката, а продължаваше да крачи бавно, истински погълната от разговор, воден преди 40 години, изпълнен с флирт – един от първите им разговори, когато се опознаваха още. Това бяха от най-любимите ѝ спомени, тогава вълнението беше толкова голямо, примесено с несигурността на първите искри. Те се срещнаха в планината и там се влюбиха един в друг, там прекарваха най-любимите си моменти, уикенди, после разходки с децата, а накрая, когато той не можеше вече да ходи много, се качваха на колата и стигаха до любимите места, където седяха на някоя поляна и се държаха за ръце, без да приказват много, защото думите боляха.

Малко под върха имаше един завой с навес, където имаха навика да присядат и да си почиват, преди да вземат последните стръмни метри. Сега тя седна там. Може би няма да се изкача днес до горе, помисли си, и изведнъж усети цялата умора, която бе пренебрегвала досега. Снегът вече валеше на гъста завеса и мракът приближаваше. Ще си почина малко, помисли си. Студът проникваше в костите ѝ и тя потрепери. Може би беше по-добре да се движи. Но някак нямаше сили да стане. Тялото ѝ беше тежко и вцепенено. Изведнъж топла ръка я прегърна през рамото. Той седеше до нея, от плът и кръв, прегръщаше я и я топлеше с тялото и с усмивката си. Тя не се изненада, това бе чакала цял ден, и всички предишни дни, когато усещането за него се връщаше с такава сила. Всъщност от известно време го чакаше да дойде... и да я отведе. Затвори очи и се сгуши в познатото тяло, в топлината му и заспа.

На другия ден я намериха така, замръзнала на пейката в навеса, с усмивка на лице.

Пенка Станчева (Касиана Йоани)

БРИЗЪТ, БЕЛИТЕ КОНЕ, ЕЗДАЧЪТ И САМОДИВАТА

Първите слънчеви лъчи близнаха морската шир, от която към брега излетя палавият дневен Бриз. На метри от пясъчната ивица препускаше двойка белоснежни коне.

Развели буйни гриви, вирнали високо красивите си опашки (явен знак за вълнуващо щастие), жребецът и кобилката спираха от време на време в разпенените от вихрения им бяг вълни и пръхтяха възбудено с ноздри, докосвайки страстно бърните¹ си. Когато любовната им игра достигна своя апогей, жребецът се изправи на задните си крака, вдигна високо предните, притегли с тях младата кобилка. И я облада...

Развълнуван от видяното, Бризът направи серия от пируети около тях и скри в пръстен от морска пяна жадните им за още ласки тела...

Щеше му се да поскита по брега, но се отказа, съзрял Ездача, който свирна с уста към влюбените четириноги.

Тръпни от споделените до преди миг ласки, те ядно изпръхтяха, но решиха да изпълнят волята му. Тръснаха гордо белите си гриви и се отправиха към него.

Той яхна жребеца и препусна към дефилето, през меандрите на което от незапомнени времена бързаше да се отдаде на морето малка бистроструйна река...

Бялата кобилка топуркаше грациозно след тях.

Преди седмица тя и белият жребец срещнаха за първи път Ездача. Миг след това провидяха козните² му – да отвлече с тяхна помощ малката им господарка, която не бе виждал, но бе чул да говорят бабите от неговото село...

Слава Богу, жребецът и кобилката бяха прибрали крилете си и Ездачът не разбра, че те са самодивски коне...

¹ бърни – устни на животно

² козни* – зли, коварни замисли, насочени против някого.

Бризът се рееше високо в небето и търсеше онова райско кътче сред реката, в чието лоно преди седмица за пръв път бе съзрял Самодивата... За миг от секундата дъхът му тогава спря, очарован от съвършените форми на тялото ѝ. Щеше ли да я зърне пак? Щеше ли да чуе отново вълнуващите слова на дивната ѝ песен, от която бе запомнил само последната строфа:

*Бъди ми утринен зефир във зноя,
на ласките си отприщи пороя;
на виното вържи ме със синджира,
преди да скъсаш тънкия ми пояс.*

Кому бе дарила трепетите на душата си красивата горска Самодива?! Кого зовеше тя да пие нектара на сочните ѝ, жадни за целувки устни? Да буди страстта ѝ, докосвайки уханните като малини зърна, увенчали прелестните ѝ млади гърди...

Унесен в мисли за Самодивата, Бризът неусетно долетя до любимото ѝ сутрешно обиталище – голям скален валун сред реката. Бе метнала ефирната си бяла риза да съхне върху цъфнал къпинов храст и спеше гола върху топлия валун, гален от кротките речни вълни.

Бризът бе поет по душа... Той се спотаи в клоните на кичеста върба, сведени над валуна¹ така, че да скриват от лоши очи Самодивата... И речитативно запя:

*По улейчето между двете ти гърди
с целувки ще рисувам рой звезди.
И нежно ще те акордирам за мига,
когато негата² ти страстно задъжди.*

В тези думи Бризът, умеещ да чете виденията на спящите плътни и безплътни същества, съзря Градините на Любовта, в които се рееше душата на Самодивата. И разбра, че тя все още е девствена. Че никой досега не

¹ валун* – голям заоблен камък

² нега* – блаженство, наслада

е акордирал ония струни в тялото ѝ, с които Бог дарява своите любими живи творения...

Това откритие го развълнува. Той излетя вертикално нагоре, направи дузина пируети в синьото небе и когато разчете Божието послание, той съзря в малка скална ниша туфичка диви благоуханни карамфили... Усмихна се доволно, откъсна снопче от тях и се спусна развълнуван към валуна със спящата Самодива.

Тя не виждаше и не чуваше нищо, защото сънуваше мечтите си...

А волята Божия бе не кой да е, а самият морски Бриз пръв да акордира струните на девицата за Любовта.

Но преди да стори това, той откъсна пухкаво розово облаче от пъстрия утринен букет на небето, покри с него Самодивата и се спотаи развълнуван до нея.

Очите му пиеха ненаситно красотата ѝ... Ефирните възглавнички на нежните му пръсти галеха всеки милиметър от гиздавото ѝ тяло, устните му целуваха алените ѝ устица с нежност, която земните мъже не познаваха...

Соковете в тялото на Самодивата кипнаха, тя се усмихна в съня си, устните ѝ леко се отвориха и от тях излетя тих сладострастен стон...

Ездачът, пришпорил до крайна степен Белия жребец, препускаше бясно през дефилето. Пътят към обиталището на Самодивата теснееше, а след последния завой той се разклони в седем пътеки. Една от тях внезапно изчезна пред непроходима гора от дъбови и букови дървета. Те се извисяваха от двете страни на скален масив, който се губеше високо в небесата...

Ездачът се опита да разгадае неочаквано израслия пред очите му феномен, но не успя. С часове препуска по останалите шест пътеки, които го отвеждаха ту до овчарски колиби, ту до селца на марангози и ковачи, ту до станове на царски ратници и соколари... Но не и до обиталището на Самодивата...

Изморен, Ездачът се отказа от безумното си намере-

ние да я притежава... Върна се в колибата си край морето и заспа на мига, в който главата му докосна пухената възглавница. В съня си чу песните на морските сирени и забрави за Самодивата...

Белите коне разтвориха криле и отлетяха към обиталището на своята господарка.

Облякла бяла риза, закичила косите си с благоуханните диви карамфили, които Бризът бе ѝ подарил в ранното утро на юли, малката Самодива танцуваше пламенно под прожектора на пълната Луна...

И мечтаеше по-скоро да съмне, когато дневният морски Бриз ще долети отново до нейния валун сред реката... И там, привидно заспала, тя ще тръпне, слушайки стиховете му за безсмъртната вселенска Любов, дарена от Бог на видимите и невидими земни твари...

МИНИАТЮРИ

Отвори очите на сърцето си и ще ме видиш малка като напръстник да слизам по листата на дърветата... И да разказвам приказки на мравките, преди хорала на щурците да разпее... Да литвам с водно конче към дъгата – по синята ѝ писта с ролкови кънки да облятам океана, в чиито дълбини с делфините си плувам. Успее ли да те намеря и се наситя да те гледам, ще се превърна в перла, която някой слънчев ден в черупка мидена на теб с любов ще се усмихне. Вземи я като дар от мен... Вгради я в златния годежен пръстен или в гердан за своята любима...

Аз мога пролет да ти обещаю, разпукнала съня на всяко детство. И с птици да заселя твоята стая, а утрото ти с обич да приветствам. А после да изригам като лава в ръцете ти. И няма да съм кротка... Дори когато някога отплавам, Фортуна ще превърна в своя лодка. Вселената за теб ще питам нощем, ще сричам разстояния огромни. В съня си ще те искам диво още и тръпката ти слънчева ще помня. Светулките на погледа ти в мрака ще греят като самородно злато, което теб и мен отдавна чака, мечтите си да слеем. И когато над нас се спуснат ангелски къдрици и Бог благослови ни с жезъл огнен, до теб да литна смело като птица, забравила за думичката с б о г о м.

Под черешата, близо до черниците, в клоните им някога в игри се губехме; под черешата разцъфнала, сред птиците, ние с теб в омайните треви се любехме.

И валеше цвят в косите ни бакърени, в погледа ти смаяно танцуваше небето.

В капките роса край нас, сребристо сърмени, щедро ни припяваше полето.

Върху дланите ни кацаха калинките, смигаха ни перурди в полет. И се питах смаяна сред цъфнали божури и глогинки, кой бе чародеят, влюбил ни със теб в онази чудна Пролет?

Звездите пак нощта ми насълзяват, под персеиден дъжд те търся в мрака. От векове мечтата продължава, в която ти в безсъница ме чакаш. Аз шеметно в пространството се движа с крилете на душата си безумна, изпепелила земните си грижи, презряла и съветите разумни. Вселени прелетях, отдавна мъртви. Светулкам с лъч надежда в тъмнината. Фенерчето ми стонове откъртва, от пещерите тъмни на душата. И питам се, при теб когато стигна, дали копнежът ми петак ще струва? Или духът ми в мрака ще изригне. От болка, че напразно е пътувал...

Момиче лунно тихо слиза при тебе, сине, щом изгрее светъл ден. Съблича звездната си риза и ти от сън се будиш озвезден. Девоичето изкъпваш с дъх от рози, косите сресваш му със връхче от елха. А после във миражните чертози въвеждаш го на мама за снаха. В ливадите зелени на мечтите, препускате на твоя Росинант. Пред свитата на птиците, пчелите, даряваш ѝ любов, безценен диамант. И бързаш да я омагьосаш с думи, преди по залез слънце да останеш сам, преди любимото момиче лунно да се завърне в звездния си храм.

Когато те няма. В сянката на птица се превръщам, в глух, объркан метроном, в няма, закопняла говор къща, в дух – подобие на гном. Времето безкрайно се разтяга, слънцето едва лети. Тих копнеж в зениците ми ляга с тво-

ите добри черти. Дяволът ме дебне зад комина – иска да ме изкуси. Пускам му през топлата камина рой разбунени оси. Стихове запридам бързо в прежда, твоят глас от тях звъни... Бог се смее, кротко вдигнал вежда, в райските си висини...

Когато те има, съм ирис на Слънце, мълчана целебна вода. На космоса твой съм първичното зрънце, посято в дълбока бразда. Когато те има, аз пак съм девица, събудена в храма на Ра. И в твоето ято съм майката птица. В огнището – капка зора... Когато те има... Пази ми го, Боже, бащата на моите деца! И аз пред олтара ти свят ще положа, душата си – стрък от слънца.

В погледа ти и без думи тръпна, соковете ми греховно шъпнат. Чуваш ли ги пролетни и диви? Потопи се в светлите им гривни. Приливите предизвикай в мене – нека чак Луната да простене. Отливът, когато в нас пролази, с бурно стихващи след щорм талази, с утринна усмивка закичи ме. В стих ме заключи и наречи ме в синия ти поглед да остана – приливно шумяща и желана...

Без теб и дни, и ноци са пустиня. Жадувам те, оазис мой безценен! Узря снагата ми с дъх на смокиня. Побързай, мой мираж, че тя е тленна. Два кестена, два ириса тъгуват за блясъка на твоите изумруди. С лъчите им мечтите ми танцуват – неистови, нестихващи и луди. По тялото ми още спи нектарът на погледа ти, волен като вятър. И сладката му, огнена омара – събужда в мен любов греховно-свята. Магьоснико, мираж мой невъзможен, долигнал в моя сън недосънуван, разпей за мене мурите на Рожан – душата ми и днес да те бленува...

Гурбетчийски мечти Върти се, върти се, вретено... Развивай се, листе зелено, че скоро ще мина, замина в далечната, Боже, чужбина. Ще зидам пак къщи високи за тънки моми чернооки. И църкви със златни кубета, заболи очи във небето. Но есен когато настъпи, обратно ще тръгна по пътя – мерджанче гerdанче ще нося за кипра любов свилокоса... И тънко фишу за главата – да пази от слънце момата; фистанче от нежна коприна за моята обич Ирина. Върти се, върти се вретено, развивай се, листе зелено. Когато наесен пристигна, аз сватба голяма ще вдигна.

Ах какво не бих. Моят дом е за всички отворен – за приятели, дори за завистници.

Само ти гледаш мълком в прозореца и проклинаш съдбата орисница. Само ти не пристъпваш в градината, моя болко и обич-несретнице, моя плаха светкавица синя, че ни дебнат езици-клеветници. Остави ги да лаят неистово – персонаж да останат във драмата. Ще ги хвърля на белите листове – да изгарят на думите в пламъка. И ще чакам, прозорец отворила, да приседнеш до мене с отрада... Ах, какво не бих, Господи, сторила – да се сбъдна в красива балада...

Под миглите на времето. Боли ме да те вдишвам страстно в душата си като разпятие, в съня ми да проникваш властно и в пламналите ми обятия... А утрото да ме докосва – по-девствена от мисъл Божия и весело да ме сватосва за теб, под флорентинска лоджия. И вятърът да ме задява, просвирил на косата струните. Дъждът надежди да засява в сърцето ми по пълнолуние, че някъде в света те има – на времето заспал под миглите, под преспите на бяла зима, зачакал пролетно разлистване, когато в слънчевата спора – за обич истинска събудени, сред милиарди земни хора, ще се открием с теб, учудени...

Планимир Петров

ДВЕТЕ ЧЕРНИ МАСЛИНИ...

Преди няколко години, в една късна есен, замръкнах аварийно в подбалканското градче К. Фирменият автобус, с който пътувах за Варна, се повреди, и лека-полека на първа скорост пропълзяхме до центъра. Другите пътници останаха по местата си или по столовете на близката механа да чакат нов автобус за продължение на пътуването, пък аз реших да погостувам на Момчил – набор и приятел от казармата, с когото не бях се виждал от десетина години. И не бях го чувал от онова кратко и тъжно обаждане по Джиесема преди четири години, когато от вълнение не можа да довърши съобщението, че спешно се върнал от Гърция, за да погребее жена си Гергана. Доста се двоумих дали да му отида на гости, има ли смисъл със спомени да възкресявам мъката му, но все пак старото приятелство се оказа по-силно и със свито сърце се запътих към дома му...

Изненадата му от неочакваната среща беше голяма, прегръдката ни – бурна и продължителна, радостта му – видима. Само дето очите му не можаха да удържат сълзите, че и моите очи се просълзиха. Може би защото нямаше как да не се разстроим от печалния факт, че двуетажната къща беше някак си далечна и празна без Гергана. Красивата, откритата, чернооката Гергана, която беше духовната връзка между нас, по-силна от тригодишното войнишко приятелство...

След обичайната почерпка за „Добре дошъл, наборе!“ и разговорката за текущото ни житие-битие, докато в един момент вдигах чашката и погледа си към отсрещната стена, сякаш токов удар ме поразил и едва не разлях първака, с който стопанинът ме черпеше. Стъписах се, защото от книжната етажерка, от една сувенирна чаша,

ме гледаха в упор светлите, големите черни очи на стопанката и сякаш ми се усмихваха, както е било при всяка наша среща.

— Ти какво така!? – забеляза учудването ми Момчил, после тъжно добави: - Може да е сантиментално и шантаво, но тези две големи черни, гръцки маслини... сложил съм ги в спирт, повдигнати към средата на чашата... те ме гледат с очите на Гергана... тъй като са събрали в себе си последните две години от моето... пусто да опустее гурбетчийство!

Задави се от вълнение, избърса с пръст първата на тежала сълза, преглътна втората и започна да разказва кое, как и къде се е случило... Това е всъщност една съкровена, лична, мъжка изповед, която вече се превръща в тъжна легенда за част от принудителното ни гурбетчийство и нашето Ново време...

...Залюбили се Момчил и Гергана, любили се две години, на третата се взели – с вяра, обич и труд свой дом и семейство да градят. Още в моминството си Гергана била болнава, но това не попречило на Момчил още повече да я обикне и да се грижи за нея, както майка и баща ѝ не са се грижили. Когато в първите години на Промени-те половината здрав и читав град хукнал към далечната чужбина, я от любопитство, я от мизерия пари да печели, друг живот да живее, Момчил и Гергана останали в града. Къща на два ката на гол терен да строят, деца да отглеждат, с беднотията и болести да се борят. В първите семейни години болестта сякаш се изплашила от мъжката сила на бащата, пожалила хубостта на майката и невинността на децата, побягнала от недостроената къща, някъде далече-далече към горите Тилилейски.

Минали няколко години в мир и сговор, в труден, но щастлив семеен живот. Нов вятър задухал и в подбалканското градче. За едни носел реституционно бащино имане, къщи, дюкяни и ниви, за други – заповеди за уволнение, безработица, тревоги за насъщния. Този вятър до-

несъл заповедта за уволнение на Гергана „заради честите отсъствия поради болест и майчинство“. Съкратен бил и Момчил от Пътното строителство, за да стане за цяла година почетен клиент на „Социалните грижи“. С допълнителна работа на частно, тук-там в града и съседните села, Момчил все пак връзвал оскъдния семеен бюджет. Но дошло и още по-лошото: оня вятър откъм голямата равнина върнал и коварната болест на Гергана.

Чудел се и маел Момчил какво да прави, как да спаси от убийствената мизерия децата, как да търси пари за скъпите лекарства, на кой господ да се моли, в кой лъскав офис на новите чорбаджии да си изплаче мъката, макар че бил горд и корав балканджия. Съветвали го някои близки да замине с някоя циганска група към Германия или Испания, но той тревожно мълчал и само на ум си повтарял: „А как да оставя тая болна жена, тези две малки деца... тая недостроена къща?“. Жената като че ли чувала тези неизречени мисли и веднъж го изненадала до просълзяване:

— Ами... щом няма друг начин... Не ме мисли, скъпи, виждаш... аз съм вече на доизживяване... От тая болест няма отърване, има само излишни харчове... Иди и ти в Гърция, чувам нова група сбирали за бране на маслини... Не мисли за мене – гледай за децата...

Противил се известно време той, не бил съгласен, но все пак... склонил. Заради децата, заради нея, заради къщата. Работил в Гърция близо две години – бране на маслини. Дълъг и тежък бил работният му ден, с много трудности и лишения, незаписани в договора, но какво да се прави, търпял. А в малкото си свободни часове не бил като другите: отлъчвал се, затварял се в стаята и в себе си. А след всяко обаждане по Джиесема от родния дом – предавал се на гурбетчийската си мъка и отивал да я дави с узо или критско червено вино. В най-близката таверна и все на една и съща крайна маса сядал. Винаги с порция маслини и бутилка с един и същ етикет. И винаги само на север гледал! А когато по невнимание разливал

чашата си – и узото, и виното все към северна посока потичали... С никого не говорел, гледал замислен големите черни маслини, за да не се отлъчва и в мисълта си от големите черни очи на Гергана. Бил глух за гърмящата музика, сляп бил и за сиртакито, което се вихрело на танцовата площадка.

Всяко следващо посещение се повтаряло едно към едно. До оная вечер, когато македонката, певицата на заведението, която му била хвърлила око отдавна, по своя инициатива обявила, че посвещава следващата си песен „Йовано, Йованке“ на „върло харния муж из бугарско, зовещ се Момчил“.

И замлъкнала цялата таверна. Замлъкнали даже среднощните дежурни гларуси на покрива. Събрал Момчил върху себе си всички любопитни и пьянски погледи, смутил се от този неочакван интерес, не знаел накъде да си дене погледа и ръцете... И точно когато гласът на певицата, подсилен от техниката, достигнал чак до брега, мобилният телефон на Момчил позвънял продължително. Вдигнал го той с тревожно предчувствие към ухото си, за да чуе плачливия, разпокъсан глас на балдъзата си, която му съобщавала, че Гергана е починала...

— Разбираш ли сега, скъпи мой приятелю – каза след дългата финална пауза домакинът, – защо съм спиртосал тия две маслини в чашата?

— Разбирам... – едва-едва промълвих, все още хипнотизиран от разказа му.

— Но не, не само, за да ми напомнят големите, черни очи на Гергана! – допълни оживено домакинът. – За мене те са нещо като черния талисман, като черната мъка на това наше ново гурбетчийство, разбираш ли?

ЖИВОТИНСКА ЛЮБОВ

Не всички човешки истории имат щастливия шанс да попаднат на добри разказвачи, писатели, журналисти, та да се радват на дълъг живот. Някои си увяхват като самотно мушкато зад прозорец, други се забравят като безсмислени едnodневки, а има и такива, които съзнателно се пренебрегват по морални съображения или са претоварени с фантастика...

Като тая невероятна... животинска любов!

...В малко планинско селце живяло възрастно семейство, белязано с доста видима тайнственост и доста по-различно житие-битие. Бай Панайот и баба Христина живеели в постоянна кавга. За било и не било. Със себе си и с всички съседи... Но най-шумна и цветиста била семейната им разправия. Изглежда по-конфликтната и агресивна личност била баба Христина. Жена, издънка, от стар, чорбаджийски род – гледала отвисоко, имала голямо самочувствие и като бивша селска красавица. Затова може би отрано взела преднина, гледала под вежди мъжа си и все за нещо го хокала. В началото на кавгата той ѝ се оперчвал, като „мъж на жена си“, после благородно млъквал, в знак на философска мъдрост.

В такива минути на безпричинна обида и вина добрият и търпелив съпруг намирал утеха сред животинското си царство. Хранел в никое време прасета и кокошки, галел кучето и магарето, миел вимето на дойната крава, за да си изцвърка и пийне топло мляко за успокоение. Затова всички домашни животни го уважавали, чакали го с нетърпение, радвали му се с широко открити очи и с цялата си животинска любов.

Но най-интересна била юницата, която не криела своите сърдечни чувства и открито ги демонстрирала. Чакала го с нетърпение пред вратата на обора, вървя-

ла с притиснат хълбок към него в двора, близвала го с благоговение по ръцете, дори поклащала глава, когато той понякога ѝ говорел нежни думи, каквито на жена си отдавна не е казвал. Когато бай Панайот я посрещал привечер от паша, виждал отдалеч, как селските бичета я ухажват и гонят, поне за една милувка, но тя мъжествено се бранела с малките си рогца. И когато го забелязвала отдалеч, тичала запъхтяна, за да отпусне глава в широко разтворените му ръце.

Но дошло време всички тия взаимни милувки и нежности към юницата да не останат скрити от смаяния поглед на баба Христина. И тя, като всяка жена, била обхваната от луда ревност. Започнала да ги дебне и да им разваля тихо-то, безмълвно общуване, да ѝ разлива кофата с вода, да я връзва в обора с поводата в желязната халка на яслата. Дядо Панайот виждал и разбирал какво става, накъде води тая растяща женска злоба, но не искал да се намесва и да си създава нови тревоги. Бил обръгнал вече на простотиите и щуротиите на жена си. Изведнъж го обхванала странната апатия на човешкото живуркане „ден за ден“.

Една вечер, по средата на тихата и самотна вечеря на двамата старци, откъм обора се чул силен, необичаен шум като тежко падане или срутване. Сепнат от тревожно предчувствие, бай Панайот бързо станал и забързал към обора. Запалил лампата и гледката подкосила краката му. Юницата лежала разкрачена на пода безпомощна, с вдигната към тавана глава. Незнайно как, якото капроново въже на поводата било увито около шията на животното и железния кол, който поддържал дългата ясла. Но най-страшното в тази нощна картина били очите... големите, изпъкнали очи на юницата, които гледали човека с мъртвешка доброта и всеотдайност. Старецът едва сдържал натезалата влага в очите си и чак тогава обърнал поглед към застиналата в неподвижност крава, която продължавала да гледа към мъртвото си чедо...

Човекът погалил инстинктивно още топлата глава на юницата с последната си милувка, направил две-три

крачки към кравата, погалил и нейния гръб. После обгърнал с две ръце главата ѝ. И преди да види, почувствал върху голата си китка топлата сълза на майката...

Минало-неминало месец, бай Панайот се затворил плътно в себе си. Млъкнала и баба Христина, тревожна и загрижена за здравето му. Сякаш чак сега го видяла с по-други очи. Започнала да му говори човешки, да го пази от умора, да се безпокои, като го гледала как болест коварна го мъчи, как съхне и вехне пред погледа ѝ. И една ранна утрин, като побутнала внимателно човека си да става, видяла широко отворените му очи, пипнала студеното му чело, после писнала на умряло с най-високата си гласова октава, та събудила цялата махала.

Минало многолюдното погребение, минали през уличната врата и всички закъснели близки, набори и приятели, които късно научили за смъртта на стареца, за да изкажат своите съболезнования. В навечерието на деветия ден от погребението баба Христина сънувала странен сън, който още повече я разстроил и объркал всичките ѝ чувства и размисли за мъртвия. И до вечерта умувала дали да го сподели с някого, накрая решила да си го остави спомен само за себе си. Защото сънувала смъртта си! Как нейният Панайот я вика в задгробната си стаичка, а когато тя влязла, видяла редом до него... обесената юница!

БАЙ КОЛЬО ПЕТЕЛА

Всяко село си има герой. Нашият, с невероятната си история, е бай Кольо Петела. Работел човекът ударно и съвестно в ТКЗС-то на полето, идела му отръки всяка полска работа. Но и всяка свободна, засукана жена му идела на окото и ръката! Мъжка слабост или магнитно привличане – все едно. Когато срещал хубава жена, изчервявал се като гребен на петел, оттам навярно му дошъл и прякорът. Понеже изчервяването му било знак за внимание към женския обект, нямало в селото жена да не го заприказва в такива „случайни“ или нарочни срещи. Мъжете-сеирджии само се подсмивали под мустак на бай Кольовата слабост, като си разменяли многозначителни, „говорещи“ погледи: „Тъй си е, кокошките си знаят и търсят петела... Абе, тоя петел... може и някое нечакано пиленце да ни снесе!...”

Докато жените се задявали с него, а мъжете им умували как по-деликатно да му отскубят по някое перце от гривата, Управителният съвет на ТКЗС-то наградил бай Кольо Петела като ударник с карта за почивка. Събрал той набързо каквото трябва в куфара и за двадесетина дни изчезнал от селото. Мъжете се разведрили от отсъствието му, жените тайно затьжили за приятната му усмивка, а жена му, баба Мита, щастливо си отдъхнала от хорски приказки...

Когато бай Кольо Петела се върнал от почивката, семейният и обществен живот на хората, продължили както и досега, по своите отъпкани коловози. След два месеца в селото пристигнала жена с две малки деца и право в кметството, да пита за господин Никола Русев, наречен още Петела. И без да я питат, разприказвала се жената пред кметицата: вдовица била, заедно карали курорта, той бил най-добрият мъж, когото срещнала след развода с третия си съпруг, обещал ѝ да се женят и други приятни неща.

Кметицата веднага загряла каква е работата. Първо се ядосала, че Петела пак снесъл поредния си запъртък да срами жена си, но тъй като идели местни избори, а той ѝ бил най-активният агитатор, решила да го прикрие:

— Съжалявам, госпожо. Имахме такъв човек, но не отдавна... щом се върна от курорта, почина след автомобилна катастрофа... Много хубав човек беше, бог да го прости!

— Бог да го прости! – промълвила жената, прекръстила се с разтреперана ръка и като хванала двете детски ръчички, закрачила обратно с преплетени стъпки към спирката с насълзени очи:

— Хайде, милички... Да се връщаме... Загубихме добрия татко... дето на курорта... всеки ден шоколадче ви даваше...

Но тъй като в оределите наши села нищо скрито-покрито задълго не остава, след няколко дни историята с идването и отпращането на вдовицата с двете деца станала известна на мало и голямо. Жените, почитателки и фенки на елегантното внимание и добродушие на бай Кольо Петела, се заоплаквали, пренебрегнати и обидени, докато мъжете им със завист го поздравявали, защото мнозина добре огледали вдовицата на спирката и авторитетно свидетелствали, че „жената хващала и двете очи“.

Само жена му, баба Мита, по-другояче коментирала случая:

— Залисия проклета! Няма ли най после да си седнеш на задника и да не ме срамиш, бе, чумата да те тръшне дано!... Че покрай тебе и на мене почнаха да ми викат... „Кокошката на бай Кольо Петела“!

ОТНОВО ЗА ЛЮБОВТА

Тя беше наивница – от ония модерните, дето в днешно време вярват на сладки приказки от хиляда и един дена и също толкова ноци, но... във виртуала. Възрастта ѝ беше средна, та да ѝ се чуди човек, как така хлътна като ученичка от прогимназията и то по непознат мъж. Не беше го виждала, не знаеше дали снимката беше негова... Е, самотен беше, поне така ѝ написа и добави, че не се разбира с деца и роднини. Висеше все пред компютъра, но това не я оправда в никакъв случай. Виновна си беше сама. За всичко!...

Случайно стана, не го беше планирала – не обичаше планирани неща, а изненади и действаше спонтанно, дори повече емоционално. Просто ѝ допадна интелектът му, богатата култура, интересът му към музиката и киното, познанията му в различни области на техниката, строителството, политиката и най-вече вниманието му към нея самата. Колко ѝ трябваше? Една нежна, топла дума и толкова! Тя отвори душата си за всичко спрямо него, а то изглеждаше толкова истинско, че нямаше накъде повече. Усмихна се като дете и заля света със смеха си. Това пък на него му допадна. Потри доволен ръце – беше лесна плячка, като малко агне пред някакъв вълк единак. Не, не! Можеше и паяк да бъде – оплел добре мрежата си, заложил я като капан и дебнещ отстрани за жертвата си...

Сляпа ли беше? Не го виждаше, не го усещаше, но тръпнеше, сякаш я докосваше някъде дълбоко и я караше да мечтае, да фантазира. Тази духовна връзка събуди у нея толкова заспали чувства и тя се довери – започна да му споделя всичко, да разказва живота си, дните си, нощите си, да му иска съвети... Вълнуваше се всеки път, преди да включи компютъра, сърцето ѝ биеше лудо, дори прописа стихове и му ги посвети. Беше вече на седмото небе, някъде в Рая, обсебена единствено и само от него.

Любов ли беше това? Не знаеше... Беше по-силно от нея! Толкова силно, сякаш магия я въртеше и ѝ даваше крила...

Той? О, той беше поласкан, издигнат на пиедестал, но толкова! От време на време ѝ подхвърляше огризки от рода на: „Миличката ми!“, „Колко си умна само!“, „Добричката ми тя!“, „Та ти си цяло съкровище!“, „Щастлив съм много!“... Това я караше да се чувства значима, търсена, искана, разбираана... Размечта се, закопня за срещи, за дълги разговори наживо, за разходки, за целувки, даже го желаше с всяка частица от себе си... Господи! Побъркваше ли се? Едва ли! Просто беше съвсем нормално тази връзка да прерасне в нещо повече... Един ден, от многото месеци „заедно“, не издържа и му призна чувствата си. Той се стресна, уплаши се и без всякакви обяснения, си взе отпуската. Чак сега тя видя, че той ѝ пишеше само през работно време от половин до един час и все бързаше вечер да се прибере вкъщи, а събота и неделя въобще не влизаше отникъде в интернет... Криеше нещо, повече мълчеше, не споделяше, отклоняваше въпросите ѝ, не ѝ вярваше или... просто запълваше времето си, разнообразно от нейното присъствие. Нямаше нужда от повече. Тя му даваше необходимото спокойствие през деня, разнежваше го, а той... Ами, той вземаше част от енергията ѝ, а понякога и цялата, и я отдаваше вечер на семейството си...

Заболя я... Сърцето ѝ се сви, душата ѝ се стегна... Умори се. Изведнъж изтрезня и се огледа. Истината я състари бързо, грабна усмивката ѝ, уби музата ѝ, съсипа живота ѝ... Превърна се в едно бездушно, набръчкано и безформено тяло, което вече не се радваше на слънцето, вятъра и водата, нито на цветята, а бавно съхнеше и се губеше из бурените на сивото ежедневие и суетата на света... Любова ѝ сякаш беше заразена от някакъв вирус и изчезваше от реалността... Мъжът за пореден път не повярва в нея като жена и завинаги остана сам в своята измислена... самота. После обвиняваше за всичко не себе си, а дявола. Кръстеше се и търсеше смирение някъде в небесата, но... беше късно! Виртуалът опустя, земята също, а душата ѝ просто – отлетя някъде и изгуби пътя си за връщане...

ДВЕ МЕЧТИ, ДВА СВЯТА

Там, някъде далече, далече имаше един мъж и една жена. Срещнаха се не къде да е, а във виртуала, на края на кабела, пред компютъра. Приятелството им беше страхотно. Знаеха само имената си, с които се регистрираха в сайта (Мони и Рени), друго не им трябваше. Пишеха си с часове, обсъждаха сивото ежедневиe, работата си, миналото, настоящето и мечтите си. Дори слушаха заедно една и съща музика...

Един ден на екрана се случи нещо...

Мони:

— Представям си, че съм лодкар на гондола по Гранде Канале, някъде в красива страна. Качват се различни хора, разглеждат сградите наоколо, наслаждават се на чистия въздух, а аз пея нежна песен... На една от спирките слиза хубава жена и ме докосва нежно по ръката. Имам чувството, че е принцеса с дългата си рокля, изящна фигура, изисканите маниери, чаровната си усмивка, разпиляната по раменете руса коса и нежните като езера светлосини очи. Нещо трепва в мен и аз вече копнея за нея. Всеки ден я търся на брега, озъртам се, чакам я да се качи на гондолата. А вечер свиря на китара и мечтая звуците ѝ да стигнат и докоснат нейното сърце... Тя също ме харесва и започва да идва всеки ден по едно и също време. Не сваля погледа си от мен и кара сърцето ми да лудее... Появява се и чувството – първо като симпатия, а после хвърчат искри, които се трансформират като нежност, топлина и... сърдечна болка... Има ли любов без болка?... И всичко това в 18 век!... Като съм е!

Рени:

— Ха! И аз съм си мислила, че не съм за този век... Искам да има рицари, балове, каляски, но не войни и

бедност... Мога да рисувам, да свиря на пиано и на цигулка, да пея, танцувам... Разхождам се в парка с дълга рокля, красива шапка на главата или с чадърче в ръката, имам феерично ветрило, седя в ложа на великолепен театър и гледам невероятен балет... Един ден заминавам за непозната страна и... виждам гондола. Лодкарят е чувствен мъж, а песента му – разтапя душата ми. Докосвам го по ръката и някаква странна тръпка минава по тялото ми...

Той:

— Спри! Аз не съм рицар... Световете ни са различни...

Тя:

— Да, но лодкарят ми шепти любовни стихове, пее нежни песни, а сърцето ми започва да бие лудо по него... Нещо като в приказка. Там всичко може!...

После и двамата се уплашиха от това, което се раждаше между тях. Излязоха от сайта, изключиха компютрите и дълбоко въздъгнаха... Действителността беше друга.

Реалът ги блъсна с всичка сила и там, някъде в два крайни квартала на големия град, се случи това, което ставаше почти всеки ден.

Мони:

— Жена, като латерна си! Стига с битовизмите!... И не ти ли омръзнаха тия турски и индийски сапуници!... Всяка вечер едно и също – от филм на филм... Искам да се махна вече от този свят. Погледни колко е хубаво навън! Липите ухаят, птиците пеят, въздухът е толкова чист след този кратък дъжд... Да се разходим, а?

Съпругата на Мони:

— Пак се вдетеняваш!... Ей, остаря и акълът не ти дойде! Какво ще разбереш от разходки? Виж как се обичат хората в сериала!... Става вече интересно, искам да разбера дали ще ѝ се обясни в любов, ще се оженят ли, а ти ще ме влачиш навън...

Той само въздъхна и хвана поредната кръсто-словица, но квадратчетата и буквите в нея подскачаха и приличаха на гондола по Гранде Канале...

В същото време съпругът на Рени допи поредната чашка ракия и се провикна:

— Жена, сипи още една! Донеси и салатка!... Хайде, ма! Пак ли глупости пишеш на компа?... Ще го хвърля, тъй да знаеш!... Идвай бързо и сядай да ми правиш кампания, че не ми се пие сам...

Тя въздъхна, донесе исканото, седна до масата срещу него, но не го виждаше с тия тъжни замечтани очи, а витаеше някъде из облаците и чакаше с нетърпение виртуалната среща на следващия ден, където я очакваше нейната голяма приказка...

ПОМНИШ ЛИ?

В болничната стая всичко беше бяло, сякаш ангели я бяха покрили цяла. Светът в нея странно се въртеше от спомени и нежни думи. Една съпруга тихичко мълвеше до главата на възрастен мъж:

— Помниш ли? Някакво момче свиреше на акордеон, а щурците му пригласяха... Ти ми подаде ръка, обхвана талията ми и танцувахме валс. Луната беше огромна и огряваше цялото село. Тя ни гледаше щастливо и се въртеше в кръг с нас. После надничаше в прозорците на къщите и разказваше колко сме красиви. Беше една невинна детска игра, но хората шушукаха и ни изгониха с остарелите си разбираня. След време заминахме за града...

Болният човек мълчеше, изпаднал някъде в бездната, откъдето сигурно се чудеше дали да скочи в нищото или да се извиси над него. Жената продължаваше да говори:— Помниш ли? Там имаше парк с дансинг. Звездите над него бяха някак си големи и съблазнително ни канеха да отидем при тях. Свиреше оркестър. Танцувахме... Розите ухаеха божествено, а ръцете ти ме изгаряха. После на мостчето на влюбените допряхме за първи път устните си. Тогава луната отново изгря. Дърветата зашумяха с любовни слова, но ти се уплаши и изчезна някъде в нощта... Тя млъкна за момент, а една въздишка изпревари думите ѝ.

— Помниш ли? Дълго те търсех и много плаках... Намерих те под един храст. Беше като ранена сърна. Подарих ти ръка... Скоро, с бялата рокля и марша на Менделсон, сърцата ни забиха в синхрон като едно. Ти гордо се изправи, отговорен вече за нашето семейство... Животът ни не беше лек. Минахме през какво ли не, но бяхме щастливи с това, което имахме... Често се въртях пред огледалото или пред прозореца. Бях сама. Тогава ти пътуваше, за да търсиш работа или пари, но те чаках, копнеех и се

молах за теб и за нас... След това учехме децата да ходят, играят и танцуват... Отдавна ли беше или вчера? Спомни ли си? Дааа, те пораснаха, свиха свои гнезда и отгледаха пилците си, нашите внуци. Останахме само двамата – аз и ти... Още те обичам, нищо че остаряхме вече... Искам те! Неее! Не съм егоист! Само имам нужда от теб!... Чуваш ли ме? Хайде, събуди се!... Тук ли си?... Спри се!... Къде си тръгнал, мили мой? Не ме оставяй, моля те!... Животът без теб... няма смисъл... Винаги е било така и ще бъде... Върни се и ме чуй! Недей свири китара. Душата ми се раздира, но пак ще пее. Нека танцуваме още, а? Нищо, че косите ни са бели като сняг, а краката едва ни държат! Рано е да се въртим с дяволи и ангели... Ще ти дам от моя дъх и ще ти разкажа приказка за танца на Любовта... За оная, нашата любов, която все още е в сърцата ни... Хайде, скъпи, събуди се! Има причина и ти я знаеш – обичам те и не мога без теб!... Спри се или ме вземи със себе си – там, горе, където рамо до рамо ще летим, разперили крила над райската красота...

Тя отново млъкна и се замисли. Инсулт беше сковал лявата ръка на мъжа. Трябваше да го събуди, да го върне към действителността! Трябваше! Много, ама много ѝ липсваше всичко, преживяно с него, защото го обичаше... Сега не спираше да рови в спомените, като преглъщаше сълзите си. Една от тях се оказа толкова гореща, че се отрони от потъмнелите очи и падна върху набръчканото лице на съпруга ѝ. Така ли ѝ се стори или наистина бе, но сякаш малко мускулче трепна там. Стаята изведнъж стана още по-бяла. Отново се изпълни с огромна въздишка, но този път и с малко надежда...

Жената се наведе и целуна мъжа по челото. От очите ѝ, като дъжд, се стичаха солени капки и тя не можеше да ги спре. Тресеше се, гърчеше се и я изгаряше от безпомощност. Дори не разбра, че тялото под нея се раздвижи и... Една здрава ръка се протегна от нищото и я прегърна. Тя онемя и не разбираше какво става, докато не чу гласа на любимия човек, който сякаш идваше от она свят:

— Тук съм, мила моя, тук съм... Заспал съм нещо... Да знаеш само какво сънувах... Имах крила и бях тръгнал нагоре към небесата, но изведнъж едно птиче ме настигна и започна да ми говори, а на мен ми се струваше, че ти ме викаш и думите ти се забиваха в сърцето ми: Чувах само: „Върни се, върни се!... Къде си тръгнал?... Какво ще правя без теб сама?... Обичам те! Не ме оставяй сега!“... Стреснах се... Наоколо беше тъмно, страшно и грозно... Отворих очи и какво да видя - ти стоиш до мен... Липсваше ми! Толкова те обичам!... Тук съм вече... Никъде няма да ходя без теб... Защо плачеш, мила моя, защо?

— От щастие, скъпи, от щастие... Тя, любовта ни е виновна да сме заедно толкова дълго време... Дано все да бъде с нас, дано! – отвърна жената и впи устни в устните на съпруга си.

Стаята изведнъж засия в белотата си, а някъде навън забиха тържествени камбани, сякаш свиреха втори Менделсонов марш...

КЪСМЕТ

1.

Петя имаше мечти като всяко момиче. Не беше принцеса, не беше Пепеляшка, не беше Снежанка, но беше посвоему хубавица. Имаше стройно тяло на спортистка, замечтани дълбоки като извори сини очи и гърди, заоблени и твърди като неразорани могили. Какво още? Ах, да! Закръгленото съблазнително дупе и дългата коса, която падаше на вълни по раменете ѝ. Момиче мечта! Но... Винаги имаше по едно „но“, а тук бяха две. Петя нямаше късмет. Нямаше и пари. Всичко, което ѝ беше останало, бяха голямото детско сърцето и добрата душа. Често се питаше дали те ѝ стигаха, за да живее...

Не помнеше нито майка си, нито баща си. Обвиняваше се, че е виновна за смъртта на жената, която ѝ е дала живот, след като умира при раждането ѝ. Три години след това баща ѝ загива нелепо при автомобилна катастрофа. Отгледа я една от бабите – строга консервативна жена от далечната провинция. Петя завърши английска гимназия с отличие. Искаше да учи филология. Замина на кандидат-студентски изпити в столицата и ги издържа. Приеха я... Кой знае защо се качи на нощния влак. Искаше да се прибере по-рано и да зарадва баба си. Беше сама в полутъмното купе. Не видя лицата им. Единият залости вратата, а другият я удари с нещо по главата. На сутринта кондукторът я намери в безсъзнание и... изнасилена. Не помнеше нито часа, нито близката гара. Нощта беше прикрила следите на престъпниците. Получи шок и лежа повече от месец по болници. Баба ѝ получи инфаркт, като разбра, и замина за оня свят. Другата ѝ баба беше много стара. Живееше в големия град, но не я искаше и... Петя остана сама.

Бъдещето ѝ се провали. Така и не отиде да учи. Душата ѝ много боледуваше, нищо че не даваше вид и все се усмихваше, но тя си знаеше какво чувства и какво изпитва.

Не поглеждаше мъж в очите вече седма година. Не че не я харесваха и не я желаеха, но тя се страхуваше след онази случка във влака. Мечтаеше си да се влюби до ушите и да се отдаде на човек, когото обича и който също я обича с душата и тялото си. Наивно ли беше от нейна страна?

Градчето беше малко и Петя работеше като тъкачка в местната фабрика. Вечер се връщаше уморена и заспиваше пред телевизора. Сутрин ставаше рано и всичко започваше отначало. Парите ѝ стигаха само за храна, вода и отопление. Не смееше да си купи нито обувки, нито нови дрехи и износваше тия на баба си. Е, някои бяха демоде, на други им се връщаше модата, но тя не се оплакваше. В събота и неделя чистеше и подреждаше скромното си жилище, получено като наследство. Ако ѝ останеше време, препрочиташе книгите от старата библиотека. Така и не събра мечтаните пари за следването...

За беда ли, за късмет ли, правителството се смени и в икономиката на страната настъпиха някои преобразования. Доста предприятия фалираха, други се продадоха, трети се обединиха. Започнаха съкращения, напускане, уволнения... Петя попадна в този къп. Някакви англичани купиха фабриката и щяха да съкратят всички, под предлог, че ще правят модерно предприятие и нямат нужда от обикновени работници...

Момичето отиде да си вземе последните пари – някакво обезщетение за един месец. Даваха ги лично чужденците. Когато пристъпи към тях, погледът ѝ попадна на единия. Беше синеок, но тъмнокос, явно от смесен произход. Нещо трепна в нея и в него едновременно. Сякаш искра мина между тях и ги опари. Тя чу той да казва на английски (знаеше го перфектно от училището) на другия:

— Какво красиво, нежно и чисто момиче!

Петя се усмихна и му отговори простичко:

— Повечето българки са такива, господине.

Той се изненада:

— Не съм очаквал, че владеете така добре езика ни. Да не сте учили в Англия?

Петя пак се усмихна:

— Не, господине! Ние и тук учим езици. И не само езици. Запознати сме с нашата и със световната история, познаваме географията, физиката, химията, биологията, математиката и културата на много народи. Не си мислете, че като сме тъкачи, сме от гората хванати.

Дейвид, така се казваше мъжът, беше удивен, но малко объркан и дори смутен. Момичето беше не само красиво, но и умно, нищо че беше скромно облечено и бедно. Набра смелост:

— Извинете, госпожице, ще вечеряте ли с мен?

— Не, господине! – отвърна Петя. – Не вечерям с хора, които са оставили други без работа.

— Но ние даваме обезщетение на хората – опита се да обясни той.

— Да, но то ще стигне за един месец, а тези хора цял живот от тази фабрика са живели. Утре ще тръгнат голи и боси по улиците и ще търсят прехраната си в кофите за боклук. Тук няма къде другаде да работят. Повечето са възрастни и не могат да напуснат нито града, нито страната.

Дейвид се замисли, а Петя си тръгна. Тя също не знаеше какво я чака след един месец. Не знаеше какво я чака дори утре, дори след един час.

Нещата се развиха толкова бързо, че тя сякаш сънуваше...

2.

Точно след един час някой позвъни на вратата ѝ. Тя отвори и куриер връчи в ръцете ѝ огромен букет от червени рози. Първият букет в живота ѝ! Визитката беше на английски: „Хиляди извинения!“. Името Дейвид се мъдреше по-долу с някаква сложна фамилия, а почеркът беше красив като собственика си. Тя се усмихна и натопи ухаещите цветя. Радостта ѝ обаче не трая дълго...

Когато телефонът звънна, тя помисли, че е англичанинът, но се обаждаше нейна колежка:

— Такъв шанс!... И да го изпуснеш!

После телефонът не млъкна, а момичето преглъща-ше думите на колеги, познати и непознати. Валяха като порой:

— Защо му отказа?

— Аз, ако бях на твое място...

— Какво толкова ще ти стане?

— Съгласи се да излезеш, бе момиче! Тоя е тъпкан с пари сигурно...

— Може и ние да имаме полза...

— Глупачка!

— Зарежи тая гордост!...

— Засрами се, ма! За нас не мислиш ли?...

И какво ли не още. Главата я заболя. Разплака се. При поредното звънене, тя просто изкрещя, без да слуша:

— Майната ви!

Вцепени се, след като чу топъл нежен глас на английски:

— Извинете, госпожице! Получихте ли цветята ми?

Не бях сигурен за адреса.

Тя не отговори. Така беше объркана и смутена, че бавно остави слушалката и повече тази вечер не я вдигна. Дори изключи телефона...

На другия ден преди обяд отново се позвъни на вратата. Този път пиколото от единствения хотел в града ѝ поднесе голяма кутия и каза, че ще изчака за отговор. Петя отвори пакета и остана с отворена уста. В кутията имаше разкошна светлосиня рокля и покана за бала по случай празника на града. Тя се досети от кого са, но ги върна на момчето с думите:

— Не мога да приема такъв скъп подарък. Освен това тази година няма да празнувам.

А толкова много и се искаше да отиде!... Цветът на роклята беше любимият ѝ. Почувства се като Пепеляшка, само че нямаше пантофки, а Дейвид не знаеше това. Пък гордостта и възпитанието не ѝ позволяваха да вземе подарък от един непознат, нищо че беше влюбена в него.

Горкият мъж! Той беше отчаян. Това момиче или не го харесваше, или беше прекалено гордо за произхо-

да си. Дейвид осъзна, че е влюбен в тази чужденка, а тя просто не излизаше от ума му. Трябваше да я спечели, да я заслужи. Замисли се: Билет за театър? Глупости! Та той не разбира езика ѝ... Концерт? Тук в това малко градче? ... Разходка? Едва ли ще дойде! Но пък, защо не? Среща с разходка? Може! Ще опита...

Набра телефонния номер и попита дали иска да се срещнат. Тя отказа под предлог, че е болна. Той се разтревожи. Тя имаше треска. Беше наистина болна, но от любов...

Дейвид отиде сам до дома ѝ с една голяма червена роза и кутия вносни бонбони. Позвъни плахо на вратата. Петя отвори и пребледня, като го видя. После припадна. Англичанинът я взе на ръце и я понесе из скромното, но добре подредено с вкус жилище. Видя един диван и я положи върху него. Донесе вода и напръска леко лицето ѝ. Тя отвори очи, а той се наведе и нежно я целуна първо по челото, а след това по устните. Беше учуден. Това момиче не беше целувано досега. Петя се разтрепери цялата и отново загуби съзнание. Дейвид се обърка съвсем. После позвъни на някого по мобилния си телефон. След десет минути пристигна бившият директор на фабриката и доведе със себе си лекар. Докторът поднесе шишенце с амоняк под носа на Петя и тя отвори очи. След прегледа каза:

— Тя е много емоционална... Това е от вълнение. Бъдете много внимателен с нея! Преди години е изживяла голям шок от изнасилване и се страхува от всички мъже. Сега я оставете да си почине.

Дейвид пребледня. Горкото момиче! Тръгна си с голямо нежелание.

На другия ден дойде рано с огромен пакет с всякакви плодове. Остави ги и си тръгна. Петя опита за първи път киви и ананас. Ягоди обичаше много. Плодовете я ободриха, но все още не смееше да го погледне.

Той идваше всеки ден в продължение на десет дни и все носеше плодове, сокове, ядки, шоколад. Оставяше ги, усмихваше се и си тръгваше. Петя го чакаше с нетър-

пение... И един ден, когато отвори вратата и видя Дейвид да се усмихва на прага, тя обви ръцете си около врата му и го целуна. После го загледа в очите с някакво очакване. Той коленичи пред нея. Извади от джоба си малка кутийка и я поднесе към Петя с думите:

— Ще се омъжиш ли за мен? Обещавам да те направя щастлива! Обикнах те от първия миг...

Момичето направо онемя. Пръстенът беше много нежен и много красив – сребърен със светлосин диамант. Такова нещо не беше и сънувала. Започна да заеква и да говори ту на български, ту на английски.

— Аз... такава... Да... Не... Не знам... И аз...те обичам... После припадна в ръцете му... Когато отвори очи, Дейвид беше сложил пръстена на пръста ѝ и я обсипваше с целувки...

— Телефонът иззвъня. Обаждаше се бившият директор на фабриката:

— Петя, какво направи с англичаните?

— Защо? – попита тя на свой ред

— Оставили са всички млади работници на работа и са им осигурили обучение и преквалификация, а на възрастните – доживотна рента... Всички са ти много благодарни. Ти ги спаси от мизерия.

— Ама аз нищо не съм направила – отвърна Петя. После се усмихна. Затвори телефона, обърна се към Дейвид и му каза простичко:

— Съгласна съм. Ще се омъжа за теб!

Чужденецът беше щастлив повече от нея. Прегърна я и я целуна.

След няколко дни се ожениха и заминаха за Англия. Хората от фабриката ги изпратиха до края на града. Тя не ги забрави. За празниците им пращаше картички. Беше щастлива и хората бяха доволни. Дейвид се оказа добър и нежен съпруг и баща на трите им деца – двама сина и една дъщеря. А Петя сякаш все още сънуваше...

НЯКЪДЕ В САН ДИЕГО

Никой не разбра как градчето се напълни с емигранти. Имаше мексиканци, руснаци, украинци, българи, поляци, румънци, африканци... Събраха се различни култури, смесиха се езици, а местните американци приеха всички за нещо нормално. Като се замисли човек, то и последните не бяха чисти кореняци, а пристигнали преди векове от Европа, за да търсят земя и злато. Всъщност те не се интересуваха от чужденците толкова, колкото от собственото си благополучие. Както и да е, това нямаше нищо общо нито с времето, нито с отношенията между хората. Въпреки това се случи нещо, което обърка съвсем представите на всички за всичко...

На преден план бяха Дейвид и Софи – едно образцово американско семейство. Имаха двуетажна къща за четири милиона долара, подредена с всичко необходимо за богаташи. Стаите крещяха в стил „последен вик на мода“. Спалните бяха пет, баните също. Дворът – огромен с невероятни градини, дървета, малък и голям басейн, джакузи... Имаха готвачка, плащаха на фирми да почистват дома им и да перат дрехите им... Погледнато от страни, жилището приличаше на един малък луксозен петзвезден хотел. Тук имаше дори частен самолет. Може би защото Дейвид беше бивш пилот и за да не изпитва носталгия, си беше позволил и това, а може би се чудеше какво да си прави парите. Да не говорим, че двамата със Софи водеха интересен живот – ходеха на околосветски пътешествия, посещаваха концерти, театри, ресторанти, фитнес зали... С една дума – не им липсваше нищо. Не, не! Дали Съдбата не беше толкова щедра към тях, или Господ просто им беше пратил изпитание, никой не знаеше, но тия двамата нямаша деца и поради тази причина не можеха да се насладят на пълно щастие. Обичаха се много, но се измъчваха, като всеки търсеше причината в себе си – Софи, че не можа да му роди наследници, а Дейвид, че не поиска на младини да си осиновят момчета или момичета.

Годините минаваха и, за да не скучае и поддържа духа си млад, красивата и добре възпитана двойка тръгна на курсове по чужди езици. Така научиха руски, испански, френски, само че... На едно от занятията Софи припадна. Дейвид се притесни, грабна я на ръце и я отнесе в близката болница. Оставиха жената там за пълни изследвания, а мъжът държеше ръката ѝ и я гледаше с очи, пълни с любов. Диагнозата се оказа страшна и nelечима – рак в тежка форма. Оставаше ѝ живот от три до шест месеца...

Когато се върнаха в уютния си дом, Софи се затвори в себе си. Гледаше някъде в тавана или в далечината през прозорците. Дейвид не я питаше нищо. Не знаеше какво да каже, как да признае колко я обича и как ще му липсва... Не искаше да си мисли, че я съжалява, но виждаше как се измъчва и затова страдаше и той с нея. Не можеше да повярва, че на такова мило и добро същество като нея се случват такива неща – първо бездетство, а сега и неизлечима болест...

След месец тя сама отиде при него и тихо рече:

— Скъпи, трябва да поговорим... Дълго мислих и те моля да изпълниш волята ми... Когато си отида от този свят, искам да не ме жалееш... Ще бъда на по-хубаво място, а животът тук продължава. Ще те гледам от небето и искам да бъдеш щастлив, като се ожениш отново...

— Софи – прекъсна я той, – ти чуваш ли се какво говориш?... Как така да не страдам за теб? Та аз те обичам! Какъв ще бъде смисълът на живота ми без теб?

— Дейвид, мъж си! Ти си здрав, запазен и самотата ще те убие... Трябва да го направиш... Нямахме деца... На кого ще оставим всичкото си богатство?... В гроба си ли ще го носим?... Трябва да се ожениш! Ще си намериш жена с деца и ще ги осигуриш...

— Дума да не става!... Как така ще те заменя с друга? – роптаеше американецът, но неговата половинка беше категорична:

— Скъпи, това е моята последна воля!... Така ще изкупим и вината си пред бога, че не сме продължили рода си...

Дейвид не искаше да чуе нищо повече по тази тема и когато Софи отвореше уста, той ставаше и излизаше от стаята. Лицето му помръкна, но се опитваше пред съпругата си да се усмихва, за да ѝ дава кураж в последните ѝ дни. Тя обаче направи нещо невероятно и смело за човек с такава диагноза. Намери си занимание в интернет, като търсеше и слушаше музика или се ровеше в сайтове за обяви. Така се запозна с две млади жени – самотна българка с едно дете и мексиканка с две деца – момиче и момче по на четири и две години. Пишеше си с тях дълго време, размениха си телефони, разговаряха и... накрая сподели болката си. Искаше да ги опознае добре, да ги срещне с Дейвид с тайната надежда, той да избере една от двете...

Един ден определи среща на Ева и когато се видяха в малко кафене в другия край на града, Софи настоя:

— Моля те, разкажи ми живота си.

— Защо пък не? – отвърна българката и описа това, което таеше дълги години в себе си. – Бях на 15 години, когато пристигнах в Сан Диего с майка си, пастрока си и природената си петгодишна сестра. Родителите ми бяха музиканти... Животът ни беше тежък, а аз учех и работех на четири места. Вторият ни баща се отказа от нас и замина за друг град, а след време мама се ожени за мексиканец, който след няколко години загина при катастрофа. Трябваше аз да издържам семейството си, защото сестра ми изпадна в някаква депресия и не искаше да работи, а мама се пропи... Бях и сервитьорка, и танцьорка, и барман, и камериерка, а сега съм в собствена малка кантора за реклами... Много исках да имам дете, но не успях да срещна любов и все се терзаех, че ще си остана самотна и сама... Един ден се срещнах със стара приятелка и тя реши да ми помогне. Намери някакви връзки и представите си, купи за всеки случай три банки сперма и няколко спринцовки. Двете си пийнахме и тя извърши онова чудо на природата, което може би беше и грях донякъде, но при мен се оказа не фатално, а с щастлив край. Бях заченала, а когато родих, тази приятелка стана кръстница на дъщеря

ми. Вече е на пет години, но не ме интересува кой е донорът, какъв е биологичният баща. Тя е моята утеха сега и ще бъде и занапред. Все пак съм на 45 години...

Софи беше изумена от историята на тази млада жена и стисна ръката ѝ с думите:

— Благословена да си!... Благодаря за срещата!... Ще ти се обадя някой ден пак...

След седмица съпругата на Дейвид определи среща на мексиканката Исабела, която доведе и двете си деца. Беше донесла подаръци на малките – кукла за момичето и робот за момчето. От дума на дума Софи разбра и нейния живот.

— Избягах от Мексико и се разведох – започна тя. – Мъжът ми пиеше и ме биеше. Не поемаше никаква отговорност за децата и трябваше само аз да работя. Накрая поиска да спя с приятелите му, за да му плащат алкохол... Тогава не издържах и когато заспа – тайно го напуснах... Няма повече какво да добавя. Сега чистя жилищата на богатите и се грижа за рожбите и за себе си...

Болната жена въздъхна и стисна ръката и на тази непозната.

— Достойна майка и честна жена! – похвали я тя и обеща пак да ѝ се обади, за да си поговорят отново.

Мина време. Софи не успя да се види повече нито с Ева, нито с Исабела. Болестта ѝ просто се усложни и тя прекара последните си дни на легло...

След смъртта ѝ Дейвид тъгуваше, плачеше и ходеше като сомнамбул из празните стаи. Съпругата му липсваше много. Беше свикнал със присъствието и смеха ѝ толкова, че сега мислеше, че тишината бавно го убива. Не знаеш къде да се дене, какво да прави. Нямахше желание да ходи никъде и да говори с никого. Веднъж захвърли към стената празна чаша, защото не умееше да пие. Друг път се поряза в кухнята от разсеяност, когато реши да си направи салата. Уволни и готвачката, защото не можеше сам да се храни на огромната маса в трапезарията... Опита се да пуши, но се задави и закашля... Често сънуваше жена си

като ангел, който тихо присяда до леглото му и го гали. Стряскаше се в съня си, отваряше очи и дълго търсеше в мрака нейното присъствие. Понякога усещаше тихи стъпки, пърхане на пеперудени крила или улавяше аромат на свежи цветя. Имаше чувството, че полудява. Толкова му липсваше!...

На шестия месец не издържа и се разрови из спомени, албуми и чекмеджета... Така откри телефоните и адресите на Ева и Исабела. Към тях имаше оставена бележка с красивия почерк на Софи. Думите замъглиха погледа му, но той успя да ги прочете:

„Скъпи мой Дейвид!

Щом четеш това писмо, значи аз отдавна съм заминала за оня свят... Не искам да се измъчваш и да страдаш. Сигурна съм, че ме обичаш още, аз теб също. Знаеш последната ми воля, но това не означава, че ме предаваш. Ще бъда винаги в сърцето ти. Моля те, обади се на тези жени, те са добри и честни, а ти заслужаваш да бъдеш щастлив.

Твоя Софи“

Сърцето на Дейвид биеше учестено. Не знаеше за срещите им. Отново беше помислила за него! Защо пък да не поговори с избраниците ѝ?...

Първо се свърза с Ева и позвъни на апартамента ѝ с разкошен букет от червени рози. Вратата отвори красиво синеоко момиченце с руса къдрава коса, а след него българката стоеше усмихната и чакаше обяснение за визитата му.. Поканиха го вътре, той седна и огледа скромното жилище, състоящо се от стая, кухня и баня. О, можеше да осигури тази жена и да се грижи за детето ѝ! Не мълча дълго, а направо предложи:

— Познавате Софи, нали? Нейното желание беше след смъртта ѝ да си намеря спътница в останалия си живот... Ще ми окажете ли тази чест, да ми станете втора съпруга?

Дъщеричката запляска с ръце, но Ева отвърна:

— Съжالياвам, господине!... Не искам да Ви обидя, но...

— Може би за вас съм твърде стар с моите 65 години? – прекъсна я той.

— Неее!... Възрастта не ми пречи, само че... Аз търся любов в един мъж, а нищо в мен не трепна към Вас, а и не искам да бъда нечий заместител...

— Дейвид се натъжи, но прие аргументите на жената за правилни. Сбогува се с нея, като ѝ каза накрая:

— Софи беше права, Вие сте горда и честна жена... Ако имате нужда от нещо, ще се радвам да Ви помогна с каквото мога...

След няколко дни вдовецът стоеше пред вратата на друг апартамент – този на Исабела. Отвори му красива тридест и три годишна, леко мургава жена. Поднесе бялата орхидея и се представи. Запозна се и с децата ѝ. После, докато опитваше пая от тиква и пиеше кафе, разбра, че жилището е под наем. Събра смелост и започна да говори:

— Познавате Софи, нали? Сигурно се досещате и защо съм тук. Няма да крия – предлагам Ви брак, като ви обещавам, че ще осигуря Вас и децата Ви за цял живот. Няма да имате грижа за нищо и след смъртта ми. Ще наследите цялото ми богатство...

Предложението беше съблазнително и сякаш дошло от небето. Исабела се съгласи и заживя с Дейвид, който изпълни обещанието си. Сватбата беше скромна, но хлапетата я запомниха като „тържеството на мама и татко“. Хората шушукаха известно време, че Исабела била използвачка, но после млъкнаха, като разбраха колко е добра и всеотдайна съпруга. Така разбраха, че има любов и от... благодарност. Докато беше жив, той се грижеше за всички като примерен съпруг и баща. Беше сигурен, че Софи го гледа някъде от небето и се усмихва на щастието му...

КРАЛИЦАТА НА АНТИКВАРНИТЕ РЕЛИКВИ

I част

Тя обожаваше вечерта и нощния живот. Наталия, вече шестдесетгодишна, се радваше на момичешка фигура, на която могат да завиждат и двадесетгодишните девойки.

Стегнатото ѝ атлетическо тяло показваше неуморен труд във фитнес залите. Не спазваше нито една диета, с изключение на това да няма хляб и захар на масата. Обожаваше да катери по високите и недостъпни места из природата. Беше катерачка, плувкиня и не спираше да се интересува от откриване на забележителности в планината.

Беше богинята в дискотеките. Едни я мразеха, защото красивите ѝ крака и стегнат бюст бяха неудържимо красиви и изящни. Танцуваше като луда в нощния вихър на нощта, притеглена в прегръдките на ритмичните звуци.

За младите беше кралицата на танца. Възхищаваха ѝ се и я гледаха със същите подигравателност и ехидност, присъща на младежката възраст. Тя се разголваше до пилоните и жадните за нея мъжки тела се опитваха да я хванат в примка на поглед и въздишка.

Знаеше своите предимства и затова не си съперничеше с никого.

Идваше в дискотеките, за да пие текила с лимон и да забърше поредната среднощна бройка за любов.

Пушеше като комин и не ѝ пукаше. Този неин порок я отпускаше от напрежението.

Живееше на половин час от града, в затынтено вилно селце до града. Мразеше тесните малки, без въздух пространства. Къщата, която закупи съвсем изгодно, ситаше за свой дом. Тя живееше в червената къща. Ната-

лия знаеше за всички неща, които говореше селото за тази къща, но не обръщаше много внимание на това. Живееше близо до гората, обичаше да почива под дебели-те сенки в градината, но също и да кани шумни компании. Беше безсрамно богата жена, пълна с възможности.

Натали се занимаваше със своите дейности с лекота и никога не се оплакваше. Сякаш и да го правеше, някой ще обърне внимание. Имаше охрана, управител и две жени, които се занимаваха с къщата. Въпреки това, тя помагаше на жените, напътстваше ги. Всички бяха нейни помощници и приятели същевременно. Нямаше деца и това я натъжаваше за кратко. Но имаше доста бизнес през годините, който управляваше с лекота и хъс на успешна жена и дама в обществото. Освен хотелите, които бяха няколко, имаше и антикварен магазин, който тя градеше с любов и голям интерес.

Антикварният бизнес я привличаше с това, че миналото идваше при нея в настоящето. Хората, които ѝ носеха някакви ценности, носеха не вещь, а история, вплетена в цял живот. Това за нея не беше ненужна вехтория, а епоха от минали времена. Така събираше с вълнение история и от тази история правеше още живот. Магазинчето ѝ сякаш оживяваше и хората се отбиваха да надникнат и да разгледат някоя картина, странен инструмент, посуда или картички, защо не и детски играчки. Тя ги хващаше в ръце и им се радваше, след което ги почистваше или носеше на реставратор, да оправи някой дефект, появил се от годините. Понякога сама се справяше с реставрирането, особено на стари бижута от сребро и камъни. Красивите бижута, на които се беше натъкнала този път, представляваха интерес и за някой друг. Нейният нюх на търговец, усещаше опасност. Този път беше на прав път. Преди два дни ги беше заключила в сейф, женска интуиция или нюх на търговец, не знаеше. Тя се вледени само като ги погали с пръсти. Сякаш освен архаично минало, почувства болка, кръв, любов и сълзи. Опитваше се да се

освободи от това чувство, но знаеше, че има нещо недоизказано от собствениците, които се отърваха за малко пари от бижутото. Бижутата имаха истории, тя ги намираще или те нея. Не успяваше да си отговори на този въпрос.

Сега гледаше претарашения магазин и не вярваше на очите си, че нищо не липсва. Очевидно някой търсеше нещото, което не е вътре. Без съмнение, знаеше или дозираше, че са красивите старинни бижута, гравирани, почистени от нея. Почистваше ги със специалните препарати за сребро, след което ги прибра в сейфа на къщата. Този път им отдели толкова внимание, характерни само за майстор познавач, който се наслаждава на великолепно творение.

В офиса беше мразена, ненавиждана, но двуличието на служителите ѝ беше ненадминато, всички ѝ се мазнеха и разтваряха устни в лицемерни усмивки. Разливаха се в лукавство, а прегръдките им, ще речеш, че са на стари познайници. Но го имаше страха да не загубят работата си и сякаш че правеха всичко възможно да ѝ угодят всячески. Тя също беше мръсница, каквато е заложено да бъде във всяка женска природа, и се държеше както си иска със своите служители. Някои я оприличаваха на жив дявол в обвивката на жена. Хитра, лукава, манипулираща и отмъстителна. Това беше нейното амплоа и стандарт, който тя демонстрираше на всички подчинени.

Дълбоко, дълбоко някъде в себе си обаче беше нещастна. Въпреки парите, страха на подчинените, връзките и вечерите, пълни с удоволствие. Натали запълваше празнини в своята душа, когато я обхванеха тези мисли, имаше една сламка за спасение от провала, самотата, нещастията и това беше магазинът ѝ за реликви. Антиките ѝ в центъра на планинското градче се гледаха с удоволствие и тя никога не беше сама в него. Влизаха любопитни местни жители да погледат за малко и да се докоснат до предметите. Други – за да я видят как работи и непрекъснато подрежда, и трети, за да ѝ донесат нещо с надежда да открият в този предмет това, което търси. Някой пък

стояха, за да поговорят с нея. Освен магазинчето, притежаваше две хижи в околността, един семеен хотел, ресторант и няколко бунгала за отдих в планината.

Запалила цигара, се наслаждаваше на поредния летен ден, но вече дълбоко притеснена в какво се забърква, купувайки мистериозно скъпоценно колие за никакви пари. Мисълта я глождеше и тя започваше да се страхува. Погълната от мисли, реши да се разходи. Библиотеката беше на един хвърлей разстояние. Медальонът имаше странни писания, дали щеше да успее да ги разгадае. Искаше да попита собственика, който беше наполовина китаец, ще може ли да ѝ помогне. Наталия искаше да стигне дъното на историята, каквото и да струва това. Библиотекарят не успя да помогне и тя се обади на свой приятел и колега от Франция. Беше са запознала на курс по реликви и с годините си останаха приятели, но се чуваха малко. Минаха няколко дни и той ѝ изпрати телеграма, че спешно трябва да говорят. В телеграмата загатваше да не споменава за колието. Както, че ще я посети в най-близко време. Сега наполовина любопитна и объркана, предчувстваше грозяща, черна опасност. Вече трепереше и започна да набира мобилния телефон на човек от подземния свят, който да я изкара от страната, без някой да забележи. Набързо събра багажа си и отиде да преговаря и съставят план за бягство. За целта събра най-необходимото и, разбира се, старото изящно бижу от сейфа.

Вече чакаше полет за Франция, като телефонира на Филип, но не отговаряше. Знаеше, че ще се изненада, понеже той самият след няколко дни трябваше да е при нея. Тя скри бижутото в сейф, близо до летището. Полетът беше частен. Само за нея. Ключът се полюшваше върху верижка на гърдите ѝ, когато тя се облегна спокойна в самолета. Изморена и мислейки си за чаша вино и сладки приказки със своя приятел, вече таксито я оставяше пред къщата му. Вратата беше открената, вещите бяха сложени на земята. Сърцето ѝ сякаш биеше толкова учестено, толкова лудо, че не можеше да разбере какво ѝ се случ-

ва. Объркването и напрежението ѝ се засилваха с всяка минута, когато го видя него. Филип, който още дишаше едва-едва в локва кръв и се опитваше да ѝ каже нещо, докато не издъхна в ръцете ѝ. Ужасът ѝ се беше изписал на лицето и тя, треперейки, през сълзи набра телефона на местната полиция. Шокът толкова я беше облял, че полицията я беше задържала и тя, вече заподозряна, обвинена в убийство, лежеше в мръсна килия на Париж. След няколко дълги часа, със своите познания по френски се добра до своите адвокати и успя да излезе. Излизайки от там, още в главата ѝ бяха запечатани всички детайли, които не ѝ даваха мира. Купища с нахвърляни изрезки от стари вестници, закачени карти по стените висяха зловещо, от неремонтираните стаи, ненужни вещи дори за антиквар. Карти и скици, наслоени с прах и зловещи молитви, сякаш викаха от стените на къщата. Явно нишката на здравия разум на онзи весел, разведен колега, когото познаваше от години, се беше скъсала. Беше неочаквано втрещена от цялата грозна гледка, на която се натъкна. Никога нямаше да забрави този ужас и вцепенен страх, който я накара да изпищи в кошмарите ѝ занапред. Дори полицията не искаше да се занимава с този случай и набързо прекрати разследването с неясни мотиви и доводи.

Твърдоглава и умна жена, знаеше, че кошмарът едва сега започваше. Прибирайки се в хотела, забеляза претарашената стая да я гледа сякаш с нагоре с краката и тя се строполи на един стол. Спомни си за своя познат, когото обичаше и на когото се доверяваше, а сега лежеше мъртъв и в съзнанието ѝ като съвсем непознат, чужд човек. Обади се вкъщи, за да провери хората, които се грижеха за делата ѝ, дали имат нужда от нещо. Повече от всичко знаеше, че изцяло тя е тази, която има необходимост от тях и то повече от всичко на света.

Погълната от мисли, се запита дали тази антика не е мотивът за убийството. Шокът, емоциите през деня, хилядите въпроси не ѝ даваха мира и така не заспа цялата нощ.

На сутринта телефонира до дома си, където вдигна нейният верен управител и загрижено я попита дали не

се е случило нещо. Искаше да помогне и тя го искаше до себе си. Той беше не само управител на имението ѝ, но и човек, на когото държеше. Все още запазен, мъж, който имаше природна красота. С годините неговите мъжки черти се разгръщаха и му отиваха. Беше влюбен в тази жена, но гордостта му не му позволяваше да разкрие чувствата си. Тренираше и преподаваше бойни изкуства през малкото свободно време, съчетавани с бизнесите на своята Наталия. Този път нещо го стегна, опита се да си даде вид на силен и непринудено ѝ задаваше въпрос след въпрос. Усети сполетялата я опасност. Тя не успяваше да се прикрива, вцепененият ѝ глас, леките сълзи, които се стичаха, вече бяха реалност. Тя го викаше. Искаше да го прегърне и след толкова години неизбежно се предаде и сподели, че го желае. Искаше да бъдат заедно. Това признание се разля в сърцето му като горчилка и сладост. Не знаеше как да спре треперенето на сърцето и каза едно глухо, идващо от дълбините на душата му „обичам те много“. Мъжът, който не можеше да бъде трогнат от почти нищо, се предаде на сърцето си. Любовта беше буря, която го беше свалила, и той не можеше да се бори с нея. Тя също беше се изморила да бъде цял живот в различни връзки и приключения. Искаше да закотви щастието и да има стабилен партньор, който да е само неин. Искаше да започне нов живот в това провинциално селце, някъде в покрайнините на Франция.

До това време имаше да се случат още купища изпитания. Щяха ли да си спомнят с усмивка или запаметят като лош спомен, нямаше никаква идея. Тя знаеше, че неизвестните са много и нещо се беше изправило на пътя ѝ към така жадуваното щастие.

До какво точно се беше добрал Филип? Какво ставаше с нея? Не можеше да се владее, забрави да спи, яде и говори. Това, което се случваше, я разтърси силно и я пречупи завинаги. Кошмарът беше явен и нямаше събуждане от него. Живееше в друг свят, на лудост, пропита с кръв и загадки. Имаше неизвестни, които я плашеха. Не

знаеше нищо от това, което се случваше. Това не беше нейният живот, не беше истина. В същото време беше гадна и тъжна реалност.

Трябваша ѝ две седмици, за да се съвземе от цялата история. Бижуто не струваше чак такава стойност, според нея. За нея животът беше висша сила и няма цена, която да плати убийството, вплетено в цяла кървава драма. Полицаите ѝ сложиха охрана и отделно я натъпкаха с хапчета, които да затъпят случващото се около нея. Най-сетне се чу разтърсващо почукване, от което се изплаши и подскочи цялата. Нервите ѝ бяха изпилени до краен предел. Жан, нейният Жан. Управител и човек, когото желаше в прегръдките си. Още при самата му поява, тя знаеше интуитивно, че е негова. Целуваше го и притихнала в прегръдката му, хлипаше едва доловимо. Той я притисна до себе си и я вдигна на ръце. Занесе я в спалнята, където се любиха със страстта на двама знаещи какво искат влюбени.

Двамата предусещаха, че това беше завинаги. Наталия почувства нещо и това е онази истинската любов. Изчервена от страстния секс и любовна игра, тя се сгуши в него и заспа изморена. Не беше спала цели четиринадесет дни и това ѝ се отрази. Имаше сенки, които не успяваше да скрие с грим и тонове крем. Искаше ѝ се да плаче, да вика, да се събуди от всичко, но не можеше. Не знаеше как. Беше свикнала да задържа емоциите в душата си, която вече беше сломена и изморена. Жан беше опора, сродна душа и от господарка тя се превърна в любима и жена, копнееща да бъде прегърната. Тя съблече бронята на лукава, хитра, властна мръсница и облече одежда на топла и обичаща жена, която имаше мъжка ласка. В един миг изпусна миналото да си върви и виждаше образ на противна и властна, себична жена, която се отдалечава, и я загуби от погледа си. Усмихната се събуди и знаеше, че няма да се срещне с това женско подобие на нея.

Имаше нейния Жан, който още спеше до нейното голо тяло, запазило се във времето. Усмихна се доволно. Най-после полицията реши да се завърнат в държавата

си. Според техните проучвания, всичко е било лошо стечение на обстоятелствата и случаят не представляваше интерес за тях. Бяха минали две седмици на спокойно съжителство. Нямаше инциденти и за тях случаят беше решен. Летището ги посрещна с гъмжило от народ и те се сляха в тълпата, като двама влюбени туристи. Тълпата от народ бързаше и никой не забелязваше никого. Отидоха до сейфа, в който беше скрито бижутото. Натали, треперейки от вълнение, го заразглежда и то се търкулна между пръстите ѝ. Тогава единият камък се извади от зъбците и под камъка видя изписани още много ситни йероглифи. Прибраха се, мълчейки.

Тя седна на бюрото и започна да отстранява внимателно камък по камък, като заснемаше всичко. Този път имаше нужда от помощта на много влиятелен човек, който да ѝ помогне в решаването на загадката. Не искаше и да си навлича още неприятности, затова направи среща на оживено заведение с приглушена светлина, тиха музика и едва забележим персонал, който беше дискретен. Това беше човек, интересуващ се от антики и със съмнително минало, за когото имаше доста слухове с неприятен оттенък. Говореха повече от отминаващата неусетно вечер и застъпиха в развиделяващите часове на деня. Звъняха на още доверени хора, които бяха изпитвани във времето и доказали своята лоялност и преданост.

Техен познат спомена, че познава отшелник по бойни изкуства, който живее в забравен манастир в скалите и със сигурност ще може да им помогне. Превеждал над сто езика и тайните почти не съществували за него. Не обичал градския бездушен живот и затова живеел в самота и хармония с тишината.

Натали веднага спонтанно скочи да тръгват. Но преди всичко в планината имаше нужда от инструктор и учител, защото не можеше да скрие опасните предизвикателства в нея.

Тази планина беше свърталище на пазени магии, тайнства, съкровища, появяващи се след залез слънце,

и горски пазители, за които се разнасяха легенди. Определено имаха нужда от водач, който да ги преведе през магичната планина.

Жан също не искаше да я остави в ръцете на други и тръгна след нея в търсене на отговори на загадката. Намериха опитен водач и затръгнаха към къщичката, която се знаеше, че е сгушена в скалите на стар манастир. Отиваха с тънка надежда, че този мъж ще се справи с техните въпроси и ще направи малко по-ясно тяхното бъдеще.

Пътят минаваше доста трудни пътечки, осеяни с красиви гледки, но и опасни възвишения. Пътят се ронеше на места и само благодарение на воля и твърдоглавост, вече се виждаше това все още красиво и недостъпно място.

Преминаха широка река, където се оглеждаха дървета и сякаш отпиваха с устни от нея. Изкачиха стълби в скала, откъдето надничаше стара варосана къща. Почуквайки с любопитство дали има някой на вратата, ги посрещна мил и дребен на ръст старец. Той ги покани да влязат съвсем непринудено в скромен дом. Имаше в помещението маса, няколко стола, печка на дърва и етажерка с книги. Така заслуша на своите гости странници чудатата им случка. Той приемаше всичко много сериозно и не пропусна нито за миг някоя подробност. Мърморейки си нещо, характерно само за него си, взе да изважда стари речници и записва ред по ред. Внимателно записа каквото намери за необходимо и усмихвайки се сам на себе си, имаше отговор на загадката.

Вечерта идваше и се очертаваше доста дълга и вълнуваща. Покани ги да останат и те се съгласиха без да протестират. Всички гости очакваха с нетърпение нещо от миналото да се съживи и те да го разбулят.

Това е царствено колие. Принадлежало на арабска принцеса, която трябвало според традицията да се омъжи за най-заможния владетел от околностите. Подарил ѝ го принц, с който се обичали от деца. Така и показвал своята вярна, чиста любов. В бижутото имало тайна карта към неговия замък, ако родителите ѝ я омъжили за друг.

Също се говорело, че съкровищата се пазели в пещери от глутница с вълци. Вълците през деня били стражи от човешки вид, които ставали на вълци пазители. Камъните на бижутото притежавали сили вълшебни. Необикновена мощ, която била втъкана в тях, за да привлича светлина и обгръща притежателя им. Така той ставал невидим във видимия свят. Планът им наистина успял и те избягали от царството на принцесата. Никой след това не чул нищо за тях. Всички от царството помислили, че се е хвърлила от кулата заради нещастната си любов.

Колието минавало от ръце на ръце. Много легенди били разказвани, докато не стигне до Наталия. За момента всеки вярвал, че освен легенди, мистерии и вълшебства, то имало и нещо прокълнато. Наталия се беше вгледала в бижутото. Излезе от стаята и се опита да се слее с вечерното сияние. Сложи си колието и се загледа в звездите. Всичко изглеждало прекрасна жива легенда, която започнала красиво. Звездите трепкали примамливо в булото на вечерта и тя виждаше как блещука всяко скъпоценно камъче от колието в тъмата. Точно като звездици на наниз от примката на приказка. Вълшебна, но страшна. Вдиша свеж кристален въздух от планината и взела си отговорите, които намери за себе си, тя се прибра при останалите.

На следващия ден вече беше дарила медальона на музея.

Закупи няколко декара лозя и стара къща, като реши и да започне нещо ново с голяма любов.

ЕДНА ЧОВЕШКА ИСТОРИЯ

Имах среща с близък приятел, когото не бях виждал от години – беше се върнал предния ден от чужбина. Вече бях пред ресторанта, където трябваше да се срещнем, когато той се обади по мобилния си телефон. Каза, че пътува с такси, но попаднали в голямо задръстване и вероятно ще закъснее десетина минути, и завърши през смях:

„Влизай в ресторанта и да не си посмял да мръднеш докато не пристигна!“

Намерих подходяща маса, на която се мъдреше табелка „Непушачи“, разположих се удобно и се заех с проучването на менюто, а на пристигналия келнер казах, че чакам приятел. Приключих с менюто и започнах да разглеждам интериора и посетителите на ресторанта. Беше изцяло реновиран и много изискан – явно е бил ангажиран известен дизайнер. Музиката беше тиха, добре подбрана и възпроизвеждана от висококачествена уредба. В залата имаше доста хора, но те бяха заели централните маси и нямаше да ни смущават.

През три маси седяха две жени. Очевидно бяха дошли докато разглеждах менюто, защото не ги забелязах при влизането си в ресторанта. Едната от тях седеше с гръб към мен, но другата, млада и много красива, беше отсреща ѝ, така че я виждах добре. Внезапно усетих как сърцето ми заби учестено.

„Не. Не може да бъде! Това е абсурд! Такива чудеса и съвпадения могат да се случат само насън или в латиноамерикански сериал. Ако някой се опита ми разкаже подобна история, веднага ще му кажа, че е попаднал на неподходяща аудитория“ – започнах несъзнателно да говоря на себе си.

Отново погледнах към младата жена и явно съм задръжал погледа си повече от приличното. Дали беше усетила, че някой я гледа или стана случайно, но тя види-

гна глава и погледите ни се срещнаха. На лицето ѝ пролича някакво леко стъписване, но продължи да ме гледа. После се усмихна, кимна едва забележимо с глава и се наведе над менюто.

Сигурен съм, че лицето ми е останало спокойно и тя не е забелязала някакво смущение, но мислите вече бушуваха в главата ми.

„Господи, каква прилика! Изключено е да бъркам. И въпреки всичко, това не може да бъде нищо друго, освен някакво невероятно съвпадение. И то точно сега?“ – продължавах да си говоря наум, опитвайки се да овладеея обземашото ме вълнение.

И тогава като мълния през съзнанието ми премина друга мисъл:

„Ами усмивката? Тук вече не може да има каквото и да било съвпадение. Но все пак, това не може да е тя. Колкото и да е младолика, не може да изглежда трийсет години по-млада. Ами ако все пак е?“

До такава степен се бях вгълбил в мислите си, че залата престана да ме интересува.

„Прощавай, че закъснях, но задръстването беше наистина ужасно“ – моят приятел, който не бях разбрал кога е дошъл до масата, ми подаваше ръка.

„О, извинявай, не те видях, просто се бях замислил за нещо. Сядай!“ – смотолевих набързо.

„Това нещо трябва да е много сериозно, щом е успяло да изключи прочутото ти периферно зрение. Надявам се да не е неприятно“ – каза той и се настани срещу мен.

„Не, не е. Напротив, толкова е хубаво, че чак не смея да повярвам.“

„Е, щом е хубаво, може би ще ми го кажеш?“ – отговори с въпрос и взе менюто.

В това време пристигна келнерът и прекъсна разговора ни. Когато свършихме с поръчката, дискретно погледнах към младата жена. Нямаше никакво съмнение – беше силно развълнувана.

„Не ти правя комплимент, но наистина не си мръднал. Още си си същият хубавец. Даже и среброто в косите ти пасва идеално“ – нарочно казах тези чисто тривиални думи, по-скоро за да отклоня отговора на въпроса, който ми бе задал.

„Тъкмо се канех да кажа същото за теб, но ти успя най-безцеремонно да грабнеш жълтата фланелка и не ми остави никакъв шанс“ – имаше прекрасно чувство за хумор.

„Този път да, но обикновено по отношение на протокола обикновено водиш ти. Пък и след толкова години престой в тази културна страна сигурно си станал неустойимо изискан.“

„Е, наистина не съм някакъв пън, но нашето финосване започна доста отдавна“ – и се разсмя искрено.

Не можах да се въздържа и се присъединих към смеха му. Припомниме си доста случаи от нашето „запознаване“ с протокола, но най-много се смяхме, когато той си спомни, че кърпичката в малкото джобче на сакото „в никакъв случай не трябва да се използва, особено за бърсане на носа“.

Въпреки всичко, мисълта за младата жена отсреща не ме оставяше на мира.

„Ами сега? Как трябва да постъпя при тази ситуация? Дали... Не, поне не сега. Все пак има, макар и съвсем малка, вероятност да съм се заблудил. Да, но...“ – продължих да мисля доста объркан, нещо, което ми се случва изключително рядко.

Той поиска да каже нещо, но в този момент келнерът донесе аперитива и мезетата към него. Веднага взех чашата с водка и спокойно казах:

„Най-после след толкова време отново сме заедно. Добре дошъл и здраве!“

И двамата изпихме чашите си на екс и той направи знак на келнера да ни донесе още две водки. Както обикновено в подобни случаи, разговорът ни се съсредоточи около нещата, които сме преживели през времето след последната ни среща.

Приключихме сравнително бързо с обяда и въпреки че ми беше много приятно и интересно да си говорим, предложих:

„Какво ще кажеш да се поразходим малко из София, а и задръстванията няма как да ни пречат. После ще влезем да изпием по едно хубаво еспreso, разбира се, придружено от кампари със сода?“

„С удоволствие. Но ми се струва, че пропусна нещо?“

„Да има да вземаш! Но нали виждаш табелката?“ – отговорих веднага и извадих от джоба на самото си пакет дълъг „Кент“.

„Браво! Сега вече всичко е точно, можем да тръгваме“ – каза весело и извика келнера.

На излизане от залата, макар за миг, отново погледнах към масата с двете жени. Нямаше нужда да съм психолог, за да разбера, че младата жена едва сдържа вълнението си.

Вече бяхме във фойето на ресторанта, когато някой зад нас задъхано попита:

„Извинете, може ли за минутка?“ – беше тя.

Моят приятел се обърна и застина на мястото си. Жената съвсем се обърка, но все пак успя да каже:

„Вие не сте ли?...“ – и гласът ѝ просто се стопи.

Приятелят ми продължаваше да стои като статуя. Веднага отговорих:

„Да, ние сме. Мъжете от снимката.“

Стори ми се, че тя леко залитна. Хванах я внимателно за ръката и макар и на пресекулки, тихо казах:

„Да, това наистина сме ние. А това е...“ – и гласът ми се задави, а ръката ми продължаваше да сочи към него.

Усетих как тялото ѝ потръпна и застина, но само за миг. Освободи ръката си от моята и се хвърли на врата на... баща си...

„Татко, татко! Това наистина ли си ти? Моят татко. Татко, толкова много те обичам. Така съм копняла да те прегърна. Мама ми обясни всичко. Бях готова да те чакам до края на света“ – говореше през сълзи и не преставаше да целува баща си, с когото се срещаше за първи път.

От вцепенението на моя приятел вече нямаше и помен. Неговите железни някога мускули сякаш възвърнаха старата си мощ и той без усилие откъсна младата жена от пода – все едно, че беше току-що проходило детенце.

„Дъщеричката ми! Детенцето ми! Миличката ми! Досега те имаше само в мечтите ми“ – повтаряше непрекъснато, обсипваше я с целувки, дори забрави да я пусне на пода.

За пръв път видях как по лицето на този невероятен корав, вече със силно прошарени коси, мъж, се стичат сълзи, падащи върху разкошните коси на дъщеря му, за чието реално съществуване се бе убедил току-що.

Двамата не се нуждаеха повече от моето присъствие. Промъкнах се тихо покрай тях и излязох на улицата. Свежият въздух ми помогна да дойда на себе си. Запътих се към заведението, където бях решил да отидем с моя приятел, но се отказах. Просто без него нямаше да е същото. Затова ускорих крачките си и скоро се прибрах в къщи.

Кучето Джеки ме посрещна с радостен лай още преди да отворя входната врата. Чак когато съблякох сакото си и го закачих на закачалката, нещата застанаха на мястото си. Горкото животно навярно си беше помислило, че е изоставено завинаги – жена ми беше заминала с една приятелка за Сандански. След като се убеди, че безпокойството му е било съвсем напразно, както беше свикнало от малко, грабна единия ми пантоф и го отнесе в хола. Събух обувките си и по чорапи отидох при него. То обаче тичаше като пощуряло с пантоф в устата и не ми го „даваше“ – играеше му се. Накрая взех пантофа, обух го и „загрижено“ попитах:

„А къде е другият?“

Без да се двоуми нито секунда, Джеки излетя към антрето и веднага се върна, носейки гордо втория пантоф. Разбира се, тази „услуга“ трябваше да се възнагради със задължителна, според него, игра. След приключването ѝ на масата се появиха чаша, лед, лимон, ядки, цигари, и бутилка кампари и сода.

Приготвих питието, настанах се удобно във фотьойла, запалих цигара и отпих от чашата, без да преставам да мисля за моя приятел, за невероятните чувства, които изпитва в момента, за... но спомените побързаха да ме върнат десетки години назад.

Запознахме се още като юноши, въпреки че бяхме от различни краища на България. И той като мен беше бедно селянче. След това следвахме в София по едно и също време, но в различни факултети.

Към края на следването ни се запозна с едно изключително красиво момиче. И за двамата това беше първата, по-скоро истинската им любов. Приятелката му беше от старо и много богато на времето буржоазно семейство. Дядо ѝ , а след това и баща ѝ , били известни хора в София. Имали къща и няколко апартамента в София, вили, разни парцели по атрактивни места и, доколкото си спомням, дори някаква фабрика. По време на бомбардировките къщата била изцяло разрушена, а след национализацията им останал само един апартамент, в чийто хол можеше да се вмести средно съвременен градско жилище.

Когато разбрали за дружбата на дъщеря им с моя приятел, родителите ѝ изпаднали в ужас. Забрали ѝ категорично да се среща с „този селяндур“, обяснявайки ѝ , че просто е абсурдно да има връзка с такъв човек, че тя е замесена от друго тесто, че трябва да си намери момче от нейната среда, че... и т.н.

Разбира се, това било придружено с тотален контрол, забрани и всичко от този род. Дори претърсили основно стаята ѝ и изгорили всички намерени писма и снимки. По чудо оцеляла само една снимка, която си бяхме направили на Витоша – аз, жена ми и те двамата. Била я сложила в една библия, която, според родителите ѝ , трябвало да бъде настолната ѝ книга.

Тогава, за разлика от сега, момичетата, независимо от техните разбирания, намерения и чувства, бяха длъжни, а и все още се съобразяваха с желанията на родителите си. Просто такава беше възпитанието.

Нахлулите в главата ми нови мисли като цунами помехта всичко. Остана само един далечен спомен, от една далечна страна, когато моят приятел ми разказа за раздялата му с това очарователно момиче – дотогава аз, още повече той, избягвахме да чоплим тази незарастваща рана.

Ден след защитата на дипломната му работа, с подпухнали от плач и недоспиване очи, тя отишла в квартирата му и през сълзи му казала, че повече нищо не може да се направи и че след седмица ще я оженят за внук на бивш фабрикант. Макар и насилствено, нейните родители все пак намерили сигурен начин да прекъснат връзката им и в упор безмилостно да разстрелят тази силна и непорочна любов.

„Обичам те. Толкова много те обичам, че без теб не виждам смисъл да живея“ – промълвила тя, плачейки неудържимо на рамото му.

Той се изплашил не на шега, мислейки, и то с основание, че тя може да посегне на живота си.

„Аз също те обичам повече от всичко на този свят. И ще продължавам да те обичам до края на дните си. Само те моля да не посягаш на живота си. Това ще бъде край и за двама ни“ – задъхано казал той.

Макар и в екстремно състояние, тя успяла да разбере, че казаното от него не са високопарни фрази, и също се ужасила от думите му. Погледнала го в очите и неочаквано, но твърдо заявила:

„Обещавам ти да не го правя. Но имам една последна молба. Моля те, не ми отказвай!“

„Готов съм на всичко!“ – веднага потвърдил той.

„Искам ти да си първият мъж в живота ми.“

Изненадата била колкото голяма, толкова и неочаквана. Бил така сащисан, че не успял да каже и дума.

„Моля те, не ми отказвай!“ – повторила тя и отново се притиснала към него.

„Но това ще ти донесе огромни неприятности“ – едва успял да промълви.

„Не ме интересува абсолютно нищо друго, та ако ще да съм белязана за цял живот.“

Късно вечерта, преди да си тръгне, тя се обърнала към него, погледнала го с красивите си очи, в които се четяла само абсолютна преданост, но не и паника, и без заекване, ясно каза:

„Толкова съм ти благодарна. Сега вече спокойно мога да си тръгна. Не ме изпращай! Това е последната ни среща, но аз няма да забравя какво съм ти обещала. И моля те, повече не ме търси.“

След това го прегърнала и започнала да го целувала така, както се целува за последно.

Той завърши с отличие, но отказа да приеме предложената му работа в София и помоли да бъде разпределен в провинцията. Изпратиха го на работа в един секретен военен завод, а след няколко години беше преместен на друга работа.

След години се ожени за една изключително интелигентна жена. Тя знаеше за голямата му любов и колкото и да е странно, се отнесе с уважение към нея. За съжаление имаше проблеми със сърцето и почина бременна в шестия месец. Съдбата отново се беше опитала да го смачка, но той успя да издържи и този удар. Повече не се ожени.

Преживя какво ли не, но винаги имах чувството, че просто се присмива на безсилната си вече зла орис. Не беше безразсъден, не поемаше безсмислени или излишни рискове, но никога и пред нищо не се огъна.

След години, за пръв път след раздялата им, срещнах неговото момиче и то съвсем случайно пред Софийския университет. Видях я още отдалече. Срещу мен вървеше не някогашната весела и жизнерадостна девойка, а една красива, изискано облечена жена в зряла възраст. Не се бяхме виждали двайсетина години и бях почти сигурен, че няма да ме познае. Противно на предположението ми, тя не само ме позна, а почти се затича към мен, прегърна ме и задъхана от вълнение каза:

„Най-последно. Толкова често си мислех за теб. Моля те, не ми отказвай, много искам да си поговорим.“

„Аз също. Не съм те виждал цяла вечност. Най-добре да седнем някъде.“

„Ти решаваш!“ – отговори тя и ме хвана под ръка.

Отидохме в дневния бар на хотел „София“ (сега „Радисън“).

„Искаш ли да пийнем нещо?“ – попитах, след като седнахме на масичка с три стола, разположена в ъгъла.

„Да, с най-голямо удоволствие.“

„Тогава освен еспreso предлагам да пийнем и по едно кампари със сода.“

„Чудесно.“

„А знаеш ли защо ти предлагам точно кампари?“

„Досещам си, но все пак ми кажи.“

„Защото и той го обича.“

Тя потръпна и започна да търси нещо в чантичката си, но после се отказа и пак я остави на свободния до нея стол. Сервитьорката вече беше при нас и прие поръчката ни.

„Не знаех, по наше време нямаше такива напитки“ – отговори тя и се опита да се усмихне.

„Да, но това не ни пречеше да сме щастливи“ – казах го, за да не се получи неловко мълчание.

„Така е. Тогава критериите за щастие бяха по-различни от сегашните“ – беше разбрала причината за моята реплика.

Мълчанието все пак настъпи, но момичето дойде и сервира кафето, чашите с кампари и някакви ядки.

„Наздраве! Да пием за тази неочаквана, но желана среща“ – каза тя и вдигна чашата си.

„Приемам и определението, и предложението без никакви възражения. Наздраве!“

След като отпихме от чашите си, попитах:

„Пушиш ли?“

„Да. Започнах веднага след „това“, но за много кратко. Пропуших отново няколко години по-късно“ – замълча и сведе глава.

Явно, споменът я отнесе много години назад.

Предложих ѝ цигара. Тя погледна пакета „Кент“ и когато запалихме, попита:

„И той ли...?“

„Да, това са любимите ни цигари.“

Накрая се пристраши и попита:

„А как е той?“

„Жив и здрав, и все така хубав. Сигурен съм, че вие и двамата ще останете красиви до края на живота си, та ако ще да живеете дълго като орлите“ – нарочно се опитвах да съм галантен – най-вече да ѝ помогна да не попадне изцяло под влиянието на обхваналите я мисли.

„Благодаря. А ще ми кажеш ли къде е сега?“

„В чужбина и то за дълго. Искаш ли да му предам нещо?“

„Не, по-добре не му казвай нищо“ – после помисли и развълнувано добави:

„Рядко има нощ, когато да не съм си говорила с него. Той идва в съня ми, сяда на леглото до мен и хванати за ръце започваме да си говорим. Може да си помислиш, че съм смахната, но аз все имам чувството, че това наистина се случва – навярно защото много ми се иска да е така. И ми е толкова... толкова хубаво.“

Знам, че това е само една илюзия, но аз си я пазя като любима порцеланова фигурка и се ужасявам от мисълта, че мога да я изпусна и да се разбие на хиляди парченца. Не мога да допусна да се разделя и с нея. Затова вечер, когато се прибера в стаята си, целувам единствената снимка, която ми е останала, и бързам да заспя, за да не пропусна „срещата“. Дори понякога съм толкова нетърпелива, че взимам сънотворни – само и само да мога да заспя по-бързо.“

Продължавах да мълча. А и какво ли можех да кажа след тази невероятна изповед.

Тя ме погледна и съвсем ясно промълви:

„Повярвай ми, за мен дъщеря ми и тези прекрасни сънища са двете най-хубави неща, за които си заслужава да живея.“

Най-после реших да се обадя:

„А няма ли и още нещо?“ – и веднага съжалих за казаното. Затова побързах да добавя:

„Прощавай, просто ми се изплъзна от езика.“

Не каза нищо. Отново взе чантичката и развълнувано я отвори. Разстроих се още повече. Помислих, че ще се разплаче и навярно търси кърпичка. Но не стана така. Тя извади нещо като елегантна тънка табакера, отвори я и ми я подаде.

Замрях. От една снимка, сложена в изящна фина рамчица, ме гледаха усмихнатите лица на четирима младежи. Беше снимката, която си бяхме направили с моята „Смяна-2“ на „Златните мостове“.

Гледах черно-бялата снимка и си спомнях колко щастливи бяхме тогава – изпълнени с толкова красиви мечти и... и толкова много любов.

Подадох ѝ я обратно без да кажа нищо – бях разбрал, че това, което чувствам в момента, няма словесен аналог.

„Това е единствената материална вещ, която ми остана от него, но за сметка на това е безценна. Никога не се разделям с нея“ – затвори много внимателно кутийката и я прибра обратно в чантичката си.

Отпи от чашата си и посегна към цигарите. Веднага ѝ поднесох пакета. Запушихме и двамата. Стори ми се, че иска да каже нещо, но се колебае. Все пак се реши и каза:

„Не се притеснявай за въпроса, който зададе преди малко. Не го споменах, не защото съм го пропуснала. Ако любовта ни не беше толкова силна и всеотдайна, мен отдавна нямаше да ме има на този свят. Тази любов никога не ме е изоставяла и благодарение на нея успях да превъзможна всичко, което преживях след това. Тя ми донесе и най-прекрасния дар, който...“ – но гласът ѝ просто се скъса и тя млъкна.

Любовта ѝ към моя приятел беше останала непокътната.

Не ѝ зададох нито един въпрос относно семейството ѝ, защото не исках ненужно да ровя в незарастващата ѝ рана. Тя обаче разбра и преди да станем, каза:

„Благодаря ти. И без това няма много за разказване. Още от самото начало моят брак беше само една чиста формалност, такъв си и остана.“

Вече на тротоара пред хотела тя се спря, прегърна ме, целуна ме по бузата и вече със спокоен глас каза:

„Щастлива съм, че те срещнах. Ти си вторият човек, пред когото се изповядвам. Сигурна съм, че си ме разбрал и искрено ти благодаря.“

Понечи да тръгне, но се спря – явно искаше да каже още нещо.

„Размислих. Когато отново го видиш, кажи му, че има двама души, които го обичат повече от всичко на този свят. Нищо повече“ – и въздъхна с облекчение.

Стоях пред тази невероятна жена и не можех да кажа и дума. Прегърнах я силно, а когато си тръгна, дълго гледах как се отдалечава, понесла на крехките си рамене такава голяма, всеотдайна и незалязваща любов.

След настъпилите в страната ни промени случайно разбрах, че тя и мъжът ѝ са едни от крупните реститути в България. Когато стойността на върнатите им имоти достигнали немислими в началото на реституцията цени, продали част от тях за милиони долари. Мъжът ѝ построил прекрасна вила на морето, купил къща на някакви острови, коли, създал фирми и т.н.

Сигурен съм, че въпреки богатството и лукса, едва ли е била щастлива.

Освен... с дъщеря си и... в очакваните с такова нетърпение сънища.

Щастието, което нерядко безцеремонно и внезапно ни напуска, понякога все пак се връща при изоставените от него хора...

Този път то не само се завърна, но и завинаги остана в една далечна, но много красива и подредена във всяко отношение скандинавска страна... при едни всеотдайно обичащи се хора, чиято любов успя да преодолее безмилостните бариери, застанали на пътя ѝ.

.....„изящната крехка порцеланова фигурка“, която издържа непосилните за много хора изпитания, зае централно място в душите им...

ТЪКАЧКАТА

Трета година деляхме с моята приятелка Венета обща квартира. Беше ми повече от сестра – на училище, по разходки край Дунава – все заедно. Обичахме да заставаме на брега на голямата река, да гледаме как корабите отминават леко като бели грациозни лебеди и да си мечтаем мълчешком. Харесвах я и за това, че не бърбеше непрекъснато като останалите момичета, а можехме да се разбираме с две думи.

В един слънчев априлски следобед на Венета ѝ хрумна да посети братовчедката си, която отскоро била назначена като преподавател по някакъв специален предмет в Техникума по електротехника. Настоя да отида с нея и аз без много уговорки се съгласих. Пригответихме се набързо – то какво ли имаше да приготвяме, като учителите ни дебнеха да не се покажем на улицата без сините ризи и черните поли. Метнахме смачканите като мекици барети върху сплетените си според строгия правилник коси, скрихме непокорните кичури и тръгнахме по булеварда към гарата. Не след дълго звъннахме на една дървена врата на третия етаж в стар поолющен блок. Отвори ни стройна млада жена с тъмокестенява къса коса и топли като току-що сварено кафе пъстри очи, в които някой сякаш беше пръснал тънки светли осилчета. Стори ми се позната отнякъде.

— Марина Рахнева – протегна слабата си, но жилава ръка жената.

И аз подадох моята и промърморих името си:

— Цвета.

Тя се усмихна загадъчно и с тихия си, малко напевен глас, каза:

— Май сме се виждали някъде.

— Не знам, може би – смотолевих аз, но вече ясно си

представях пътуването си преди зимната ваканция.

Човешката памет е като цедка. Има случки, които минават и заминават, отмиват се и избледняват в съзнанието скоро след като са станали и сякаш никога не са били, но има и такива, които незнайно защо се задържат в нея и макар да са минали години, ги помниш с всички подробности, като че ли са станали вчера. Често те са наглед незначими, с участието на случайни спътници, а така се запечатват, че си способен да ги нарисуваш, ако имаш дарбата на художник. И тази беше такава.

Влакът беше пълен. Носех в ръце голям кожен сак с дрехи, книги и празни буркани, които майка държеше да ѝ връщам. Бях сигурна, че ще пътувам в ледения коридор на бездруго студения, препълнен с ученици влак, но в този момент мина кондукторът. Докато проверява билетите, успях да надзърна в третото купе, срещу което се подпирах, и да видя, че върху едното място пълничка лелка с медночервена коса придържаше голямата си пътна чанта. Какви хора има, гледат само на тях да им е добре, без да се интересуват как се чувстват другите. Не само няма да ти направят място, но и на пътя да те видят паднал, няма да ти подадат ръка и да ти помогнат да станеш. Реших все пак да пробвам късмета си и попитах:

— Извинете, има ли свободни места? – въпреки че виждах заетите седалки.

В този момент ситно накъдрената като мериносова овца лелка затвори очи и се направи на заспала, но една слабичка и симпатична млада жена, която седеше на срещната седалка, се усмихна широко:

— Сядай, има едно място – като се направи, че не забелязва гневния поглед на изведнъж „разбудилата“ се пътничка. Не чаках втора покана и се сместих някак до пълната чанта, която собственичката ѝ нямаше никакво намерение да махне.

Един млад около двадесет и пет–шест годишен мургав мъж с гъста гарвановочерна, обърната назад коса услужливо вдигна сака ми върху мястото за багаж над главите на пътниците.

Убедена съм, че ако има нужда от сюжети, един автор може да попътува с влак – там непременно ще чуе поне няколко сърцераздирателни изповеди, достойни за роман, но... и сам ще бъде подложен на кръстосан разпит. Ако не е готов да сподели цялото си житие–битие със спътниците си, предварително да си измисли какво ще разказва. Иначе няма да го приемат.

— Ами ти какво работиш, накъде пътуваш? – попита с висок, нетърпящ възражения глас червенобузата пълна жена, която явно беше иззела службата на следовател в купето и наред проучваше всички какви са, откъде са, закъде и защо пътуват. След като беше изповядала останалите си спътници, изглежда беше дошъл ред и на младата жена. Има такива хора, които безцеремонно се пъхат в личния свят на другите, че и непоискани съвети от позицията на всезнаещи дават.

— Марина се казвам, Марина Рахнева – тъкачка съм. Работя в текстилна фабрика в Сливен, пък сега отивам да погостувам на леля си в Попово – отвърна младата жена, явно решила да задоволи наведнъж любопитството на спътничката си...

— Какви платове тъчеш? – не спираше възрастната лелка.

— Вълнени – отговори лаконично пъстрооката тъкачка и се загледа в прозореца, край който сякаш бягаха в дълъг марафон заскрежените като коледни елхи дървета.

— И на колко стана работиш? – продължаваше разпита нашата изповедничка.

— На петнайсет. Следя да не се скъса някоя нишка.

— А женена ли си?

— Не съм.

— Аааа, време ти е! Млада си още, ама като минат годините, може да изтървеш коня в реката. Хубаво палто имаш, сигурно от вашите платове си гошила, но ми се вижда тесничко – по тебе е. Да знаеш от мене – една жена трябва да си шие дрехи с възможности!

Високият млад мъж четеше някакъв вестник, но личеше, че слуша с интерес разговора – поглеждаше кра-

дешком към нежната като кошута тъкачка и едно весело пламъче присветваше в тъмнокафявите му, напомнящи узрели кестени очи.

— Ами ти накъде си се запътила в тази зима? Защо не си стоиш на топло? – не мирясваше любопитната жена, като се обърна сега пък към мене.

— Ученичка съм. Отивам си във ваканция – промърморих аз без особена охота. Искаш, не искаш, трябва да отговаряш – ясно е, че няма да те остави на мира, докато не ѝ кажеш.

Получила задоволително количество информация, за миг досадната лелка млъкна. Явно всички бяха разпитани. Наближавахме гара Попово. Младата жена започна да закопчава дългото си масленозелено палто и да слага вълнените си ръкавици. В този момент младежът се обърна към нея и с леко шеговит тон попита:

— Инженер Рахнева, а знаете ли как се задвижда тъкачният стан?

— С асинхронен електродвигател – отговори леко смутена, но усмихната тя. - Но... откъде ме познавате?

— Разминавали сме се по коридорите на института, но аз бях в друга специалност и в по-горен курс – се позасмя приветливо младежът. Не се случи да се запознаем тогава, а после се наложи да се прехвърля задочно...

Любопитната кърносана лелка гледаше с изненада и нескрито любопитство ту единия, ту другия и мърмореше под носа си: „Тъкачка била... На сегашните млади вяра да нямаш!“.

— Добър път! – се усмихна добродушно на досегашните си спътници инженерката и като стисна в ръка малката си пътническа чанта, излезе в препълнения с пътници коридор.

Влакът спираше. Изведнъж и младият мъж грабна чантата си, каза:

— Лек път! – и се забърза по коридора.

— Че ти нали щеше да слизаш в Шумен, бе? – извика след него самозваната следователка, но той дори не я чу.

Влакът спря за няколко минути и многобройните му колелета отново запяха монотонната си песен...

И сега – инженер Рахнева пред мене – братовчедка на моята Венета. Покани ни да седнем на меките фотьойли, предоставени ѝ от услужливите хазяи, свари ни ухаещ на мащерка чай, като ни се похвали, че сама е брала билките по високите чукари, където обичала да скита, и ни почерпи с вкусни маслени бисквити, които се топяха в устата. Поразпита ни как върви училището, поинтересува се какви книги четем, как се справяме с архитектурното проектиране и с теорията на вероятностите, разказа ни няколко интересни случки от скорошните си студентски години, на които се посмяхме от душа. Не усетихме как минаха два часа.

По едно време Венета се изправи да види подпрените на библиотеката снимки.

— О, леля, колко е млада тука, и свако! А тази снимка на приятеля ти ли е? Не го познавам, не съм го виждала.

— За няколко месеца е на специализация, затова не си го виждала.

Изправих се и аз и отидох до махагоновата библиотека. От снимката ме гледаше младежът от влака. Инженер Рахнева ми се усмихна съучастнически, намигна ми едва забележимо и в пъстрите ѝ очи блесна едно дяволито пламъче.

СВАТБЕНА СНИМКА

Модерни времена. Вместо с утринна гимнастика започвам деня с бърз преглед на поместеното във фейсбук. Погледът ми минава мимоходом край разни копирани целомъдрени мисли, лекове панацеи от рода на „Унищожаване на рака за 16 часа“ и безброй „изумителни“ диети за отслабване, които поглеждам с досада. Търся нещо, което да ме зареди и да ме откъсне от сивотата – интересна статия или някое хубаво стихотворение. Изведнъж забелязвам стара черно-бяла сватбена снимка, от която ме гледат двама младоженци – щастливи, усмихнати, вероятно надяващи се да остарееят заедно. Снимката е постната от Керана, по случай 40-годишнината от сватбата им. И тя – съвременна баба.

Керана ми беше колежка. Винаги с приповдигнато настроение и с една като че ли изкуствено пришита на лицето усмивка, тя се опитваше да любезничи с всички. Кой знае защо се отнасям с известно подозрение към тези напомпани с оптимизъм бодряци, които се мъчат да огреят навсякъде като слънца, но повече напомнят изкуствено осветление. Често говореше колко обича мъжа си и се хвалеше с него навсякъде. Професорът открил еди-какъв си устойчив сорт, участвал в голям международен симпозиум, изненадал я с това, направил онова... Той беше десетина години по-възрастен от нея – скромен човек, отдаден на науката, агроном. Единственият професор в малкия ни провинциален град. Угаждаше ѝ за всичко, въпреки че капризите ѝ нямаха край. Керана искаше да види света „на живо“ и поне два пъти в годината предприемаше далечни екскурзии до най-атрактивните точки на планетата. Без професора, който беше зает със своите опити, но това не беше важно, щом я финансираше... Смениха жилището с просторно в центъра на града, защото за нея беше унижително „професорша“ да живее в краен квартал. Така се и представяше: Керана професор

Дечева и докато едва-едва подаваше ръката си, поглеждаше с необходимата доза превъзходство отсрещния. Все пак да се знае кой кой е.

Но животът е като разсеян келнер. Не знаеш какво може да ти сервира и най-често ти поднася не това, което си поискал. А годините не щадят никого – дори и професорите. Начетеният агроном тъкмо се беше пенсионирал и нещо се разболя. Изневиделица получи някакъв удар, след който започна да провлачва крака си и да се придвижва по-трудно. Сега той имаше нужда от грижи и внимание, макар да не беше на легло. Стана така, че с жена си се пенсионираха почти по едно и също време – тя на петдесет и пет – възрастта, определена тогава за всички работещи, а той на шестдесет и пет – професорската титла му даваше право да натрупа повече стаж от останалите. Всички очаквахме, че сега е ред енергичната и младееща Керана да се погрижи за любимия си съпруг, но тя явно беше решила друго. Един ден пристигна усмихната и доволна, както винаги, да побъбри със старите колеги. От дума на дума я попитахме как е мъжът ѝ и тя изплю камъчето:

— Много е добре! Настаних го в идеален дом за стари хора. Условиата са отлични! И не е далеч – на няколко километра от съседния областен град.

Служителите в офиса се спогледаха, но никой не продума. Само най-младата счетоводителка Тинка, която се чудеше как да разпреди свободното си време между малките си дечица и болните си родители на село, промълви:

— Но ти... защо не се грижиш за него? Няма ли да му е по-добре въщи?

— Аааа, не – тръсна разглезено боядисаната си катраненочерна коса Керана – човек има нужда от лично пространство и време. Не мога да се превърна в болногледачка! Не му е зле там! Пълно е с хора на неговата възраст. Ще си правят компания.

— Можело да наемете жена, която да идва у вас и да ти помага – настояваше, макар и плахо, младата жена,

съдейки за другите според своята житейска философия. За нея да се грижиш за болните си близки беше естествено и нормално. Самата тя всяка вечер натоварваше двете си деца на колата и за час-два отскачаше до село да понагледа майка си и баща си и да им помогне с каквото може.

— Глупости! Да нямам никакво спокойствие! И ти виж какво ще правиш с твоите – не си хаби младостта! Хората са го измислили – отсече назидателно Керана и като изгледа всички с нетърпящия си възражение пренебрежителен поглед, излезе през вратата с поривиста походка.

Тишината така беше покрила канцеларията, че тракането на токчетата ѝ се чуваше докато слезе на долния етаж. Всички мълчаха. Има моменти, когато думите са излишни и мълчанието казва повече от тях.

Не знам какви мисли се въртяха в главите на другите, но мене сякаш някой ме стискаше за гърлото. Чудех се колко измамна е понякога външността и колко фалшиви са думите, как почти нищо не е такова, каквото изглежда на пръв поглед... Гледаш някой любезен, усмихнат, а не знаеш какъв е отвътре.

Изминаха няколко месеца и чухме, че професорът починал в старческият дом...

И сега – какво безочие – да помести сватбената им снимка. Ни лук яла, ни мирисала. Гледах снимката с изумление... Не знам как Керана попадна сред фейсбук приятелите ми – вероятно ми е подала заявка и аз съм приела, защото сама много рядко правя първата крачка. Но сега ще я направя. И ще я залича от списъка с приятелите си. Завинаги. Който извърши предателство веднъж, ще го направи и втори път. Натискам клавиша и готово. Един ФБ приятел по-малко. Не че на някого ще му направи впечатление или тя ще забележи. Но аз ще спя по-спокойно...

ДЕНКА

Нашето село е почти като квартал – на седем-осем километра от града, докато седнеш в микробуса, и трябва да ставаш. Та там имахме три кучета. Всъщност кучета имаше брат ми, който е запален ловец, а аз само ги хранех и им се радвах, когато си ходех от време на време. И как да не им се радвам, като те останаха единствените стопани на запустялата ни къща, след като си отидоха един след друг и баща ми, и майка ми. Е, не единствените – и една котка, която дойде отнякъде и необяснимо защо хареса осиротелия ни дом и се засели в него. Интересно как ме подушваше, но докато сляза в центъра на селото – на около петстотин метра от къщи, Денка пристигаше в галоп и тръгваше от едната ми страна като адютант, вирнала наперено глава. Имах чувството, че знае наизуст графика на маршрутите... Макар че идвах по различно време, понякога само да разбера дали пак ще ме чака, винаги я виждах да се носи срещу мене.

Наближах ли двора, вече чувах радостното квичене и лай на трите кучета. Първото, което правех докато отворя пътната врата, беше да дам на всяко от тях по комат хляб, гарниран с нещо, останало недоядено от предния ден или с парченце салам. Така направих и сега. Дадох им пригответената закуска, макар че рано сутринта брат ми беше идвал и беше ги нахранил. Разбира се, кучетата не отказаха, нямаше как да не оценят жеста ми и похапнаха допълнителната порция. Само Пешо – най-старото куче, прибра грижливо храната в скованата си дървена къщичка за по-късно.

Налях им студена вода от кладенеца, взех мотичката и тръгнах да се щуркам из пиперените и доматиените лехи. Докато остържа подалата се нахална паламида и вържа избуялите разпилени гриви на доматиите, които упорито се съпротивляваха на напъните ми да ги превърна от волни мустанги в послушни впрегатни коне, слънцето се

вдигна високо. Добър повод за почивка, особено ако си я търсиш. А на двора узрялата черница, чиито клони почти допираха земята, тъй гостоприемно ме канеше под шарената си сянка, че не беше възможно да ѝ откажа. Запътних се натам, но докато отворя портичката, погледът ми се фокусира върху нещо невиждано. Мечо, най-едрото ни куче, беше полегнал кротко пред колибката си, а, настанена върху гърба му, рижавата Денка го галеше с малката си лапичка. Мечо примижваше от удоволствие и не помръдваше, а тя, явно окуражена от държанието му, ту го почесваше нежно по ухото, ту продължаваше да го милва по тъмнокафявата лъскава козина. От време на време той повдигаше някак странно единия си крак и сякаш я прегръщаше, а тя притискаше малката си главичка до неговата. От погледите им струеше някаква топлина. Говореха на различни езици, но беше ясно, че и без превод разбираха отлично посланията на тихите звуци, които издаваха. Забравих за черницата и продължих да ги гледам поне час. Те бездруго не ми обръщаха никакво внимание, все едно, че ме няма. От другия край на двора, където беше вързан, Пешо лаеше с гняв, наблюдавайки срамната за целия кучешки род гледка, а Роза, изпълнена с ревност и обида, беше обърнала гръб на Мечо и само проскимтяваше отчаяно като изоставена позастаряла жена. Мечо се правеше на глух и сляп – нито чуваше възмутения лай на стария си събрат, който ако не беше здравият синджир, щеше да ги разкъса, нито искаше да види тъжните очи на доскорошната си приятелка. Беше изпаднал в такова блаженство, сякаш се намираше в рая. Сетих се как казваха навремето за някои хора: „Мразят се като куче и котка.“ или „Злобен като куче“. Мъдър е народът ни, но и неверни пословици е сътворил. Досега кучешка злоба не съм срещала, виж, човешка, ми се е случвало... Замислих се и за друго – какво чудно нещо е любовта. Не знаеш ни къде, ни кога ще те срещне, но споходи ли те, забравяш всичко друго – и род, и години, и положение... Пък и какво струват те без нея...

Оттогава колкото пъти отида на село, все същата гледка наблюдавах. Денка, както винаги, ме посрещаше на спирката и щом влезем в двора, се качваше на Мечовия гръб. Там се чувстваше толкова сигурно, че дори окото ѝ не трепваше от непрестанния яростен лай на Пешо, още по-малко от възмутените, презрителни погледи на Роза.

Веднъж попитах брат си:

— Ти знаеш ли си каква любов се вихри между Мечо и нашата Денка!

— Как да не знам, аз да я храня всеки ден с мляко и с месо, тя да ми развращава хубавото куче!

След десетина дни Мечо изчезна. Брат ми го дал на един познат в града.

— Защо го даде? – възмутих се аз. Такова красиво и благородно куче!

— А бе, едно куче почне ли да върти любов с котка, остави го ти него! – отвърна уж шеговито той, но гласът му потреперваше издайнически, сякаш изпитваше срам от тази греховна любов.

Седмица след това Денка изчезна. Кого ли не питах за рижавата си приятелка, никой не беше я виждал.

Към края на октомври гледам – брат ми пак довел Мечо. Не се сдържал и си го взел обратно. Знаем, че много обичаше това куче. Но Мечо вече не беше същият – не въртеше опашка и в угасналия му поглед имаше болка – човешка болка. Пешо не го лаеше, а скимтеше приятелски, Роза го гледаше нежно с влажните си кестенови очи, но той беше безразличен към всичко. Едва-едва докосваше храната, която му носехме. Брат ми го води при ветеринарния лекар – нищо не помогна. Явно не забравяше Денка. И да кажеш, че тя беше кой знае каква хубавица – не! Остави, че е котка! Едното ѝ око – яснозелено, другото – и то зелено, но с жълти резчици, ушенцето ѝ – някак клепнало, а козината – като къносана и изпъстрена с бяло. Къде по-красиви и елегантни котки прекосяваха двора като манекенки, ама на – дебеличката Денка му беше влязла под кожата на нашия Мечо. С какво го беше

омаяла, тъй и не разбрах. Ако изобщо има обяснение за тези неща.

Мина – не мина месец – една сутрин го намерихме безжизнен. От мъка ли, от някаква болест ли – не знам. Заровихме го в горния край на градината. Когато останех да спя на село, все ми се струваше, че чувам оттам котешки плач, който ми приличаше на Денкиния. Тъй мяукаше, че можеше да скъса сърцето на човек. Понякога осъмвах, без да затворя очи. Но сигурно се лъжех. Гласовете на котките си приличат...

*Конкурс
Напуканите устни
на желанието*

(ПОЕЗИЯ)

КЛАСИРАНЕ НА ЖУРИТО:

АКО ЗНАЕШ

Райна Минкова

Ако знаеш колко те обичам,
би преминал граници безкрайни.
Полетял би като волна птица.
Би преплувал даже океани.

Ако знаеш колко те обичам,
би преминал всякакви прегради.
Би обгърнал със ръце Земята.
Слънцето поднесъл би ми в длани.

Но не знаеш. Туй ме утешава.
Няма риск за обичта ми свята.
Нека в мен живее тя, безкрайна!
Моля Бог докрай да ми помага.

Ако знаеш колко те обичам!
Ако знаеш колко съм щастлива!
Че те има, че си моят идол.
Даже ангелите ми завиждат!

ГРЕШНИ МИСЛИ, В ГРЕШНО ВРЕМЕ

Геolina Стефанова

Целувам голото Ви рамо,
Милорд.
Лениво протягане.
С полуусмивка.
Устните ми са топли.
Направо горят.
Следват тази
чисто мъжка извивка,
загатваща сила
и битки безброй,
вкаменили мускули,
и душата прикрили
под броня от хлад
и непукизъм суров.
Следите от устни
потта са изтрили.
Пътечки от страст,
по които пълзят
карминено алени
сенки на рози
с накъсани листчета.
Жажда... И глад,
да загърбим за малко
житейската проза.

Светът ни е
ултрамодерен
и чужд.
Само музейни май
замъци има.
Рицар и дама...?!

Разцъфнала ръж...
Огънче в шепа
за дългата зима.
Вихър от чувства
затръшва врата.
Стреснати падат
прилепи-хора,
висящи надолу
с инатска глава.
Няма любов.
Има само умора.
И въпреки всичко
в нощи, пълни с копнеж,
будят се зомбита –
мъртви надежди.
Някакво чудо...
Как, кажи, ще го спреш?
Горда съблазън
смъква тесни одежди.

ЛЮБОВ НЕСПОДЕЛЕНА...

Михаил Гунчев

„Не е ли немощ на желанието всеки спомен?“

Луис Сернуда

Любов несподелена, от слънце небелязана!
Сред люти страсти стенеш в усойте на разума.

Любов почти безименна, облъчена от тайни.
Началото – невидимо, а краят ти – безкраен.

Любов, навярно инсценирана от Дявола или... от
Бога.

Деня си разминирам, но нощите – не мога.

Любов почти без смисъл, безпръста ръкавица.
Цъфти безплоден мицел в гнездо на кукувица.

Любов – писмо върху вода, и отговор безмълвен –
Ехо.

Солената ти свобода гризе затвора на сърцето.

Любов за скръб орисана, ридаеща светулка в гра-
дините на Рая.

В началото бе истина, в лъжа потулваш се накрая.

Любов неосквернена, пожар на всички страсти!
И цялата Вселена – връз кладата за щастие!

Любов несподелена...

НАПИШИ ПОНЕ РЕД

Росица Станева

Напиши поне ред...Напиши ми,
че сърцето ми гасне само. ...
Толкоз дълги, безкрайни години
все очаквам от тебе писмо.
В спомен, паяжинка с горска позлата,
ти ме вплете във своята съдба,
под рисунка – сърца две в средата,
имената ни в ствол издълба.
Зимна сприя със глас на сираче
моли милост. Пролазва мъгла.
А сърцата през лятото плачат
със сълзи от дървесна смола.
Бяхме Хензел и Гретел, изгубени
във вековната страшна гора,
след фенерчета – ириси бухалски,
дра ни шипка и удряше дрян .
Път намерихме... Бог ни целуна,
клоните със звезди украси.
А цъфтеше на склона калуна –
ти я вплете във моите коси...
Злата вещица с име Забрава
пещ напалва все в ранни зори,
във душата ми стеле жарава –
иска спомена ми да прогори.
Напиши поне ред! Възкреси ме!
И словата сложи тайно в плик –
без адрес нека дойде, без име,
като гълъб, спрял в полет за миг.

НЕОЧАКВАНО

Милена Милева

искам за друго да пиша
но винаги си там
в невидима пролука сред думите
сред пясъка и сред вълните
стряска ме спомен за страст
солено-сладки устни
сладко-горчиви спомени
малка рана, която не оставям да зарасне
защото кръвта напълва с ярки багри
и най-избелелите спомени

СТРАСТТА МИ Е ВУЛКАН ЗАСПАЛ

Радка Капралова

Страстта ми е
вулкан заспал –
не го събуждай ти!
Докоснеш ли го,
закопнял
по моите черти –
от лавата
ще изгориш
на ласките.
И в миг
на въглен
ще се претвориш,
разжарен,
многолик...
Но знам,
дори от пепелта
на чистите мечти,
подобно Феникс
любовта
все пак ще полети.

КЛАСИРАНЕ НА ПУБЛИКАТА:

ПОРЕДНАТА НОЩ

Мария Павлова

Студено е любимото ми одеяло.
Здрачът стои на стола отсреща.
Разкъсват се чувства болезнено отляво.
А луната скръбно ме поглежда.

Стои Здрачът притихнал и ме гледа.
А в погледа му се чете състрадание.
Навярно му се иска до мен да полегне...
Но стои далече и ме милва с мълчание.

Мълчи тъмнината. Мълчиш и ти.
Много е тихо... Толкова тихо!
Вече не помня и цвета на двете ти очи...
А в главата ми е тъмно и мъгливо!

Навън е студено. Вятърът мълчи.
Леглото ми развълнувано изтръпва.
Душата си плахо завивам с мъгли,
а Здрачът ме поглежда... и си тръгва!

ТИ СПОМНЯШ ЛИ СИ?

Гергана Асенова

Понякога сънуваш ли ме нощем?

По късна доба, в нощ дарена със звезди?

Целуваш ли ме пак в съня си още?

Тъй както ме целуваше преди?

Ти ще си спомняш ли за мене след години?

Ще мислиш ли понякога за нас?

Ще вярваш ли, че всичко тъжно ще отmine?

Ще съхраниш ли тази обич, както аз?

Години минаха, но питам се все още...

Защо ли? И самата аз не знам!

Дали се сещаш в дългите си нощи

за наши мигове щастливи... нейде там?

Там... в миналото безвъзвратно.

Където всичко ценно беше любовта.

Където в дни прекрасни, необятни

за нас бе важна само обичта!

Не зная! И едва ли ще узная!

Но пазя светъл спомена за нас.

Дори в момента, в унес и в омая,

аз връщам времето назад в захлас!

Диана Стефанова

Вглеждах се в него
понякога
и се чудех,
от всички лица
на света
как намерих това,
което е всичко
за мен.

Виждала съм
най-тъмните ти нощи
и най-светлите дни
и искам да знаеш,
че ще съм до теб
винаги,
влюбена
по здрач.

Не, не казвай здравей на понеделника,
когато здравей е било една утринна светлина
твоят дъх,
моята шия,
целият ми живот във всяко твое докосване.

Така че, не казвай здравей на понеделника,
освен ако той не идва с теб.

РОДЕНИ ОТ ЛЮБОВ

Гергана Гетова

Родени от любов,
в сълза човешка,
родени от любов
със съдба
неизмеримо тежка.
Родени от любов,
да побеждават и с вяра
душите си да съживяват.

*Конкурс
Напуканите устни
на желанието*

(ПРОЗА)

КЛАСИРАНЕ НА ЖУРИТО:

КЕРАЦА

Ивелина Георгиева

Кераца беше петнайсетгодишна, кога реши да бяга от баща си. Родена беше в Дерекьово, едно село във високите земи на Странджа. Той беше от чорбаджиите, от тия, дето имаха много алтъни, да купуват всичко от по-бедните, да го продават изгодно по пазарищата на Цариград и по пристанищата. Чорбаджи Стамат от Дерекьово беше богат българин, не защото беше много работлив, а поради хитрост. Кераца беше от най-дребната челяд в семейството и хич даже не го познаваше. Принасяше му всяка вечер със сестрите си, знаеше, че залькът ѝ е платен от него, но толкова... Кераца беше крехко и едва закрепено момиченце. Кога се роди, никой не се радваше, защото всички я чакаха да умре, а защото беше женска рожба, баща ѝ даже не я погледна. Не я поглеждаше вече петнайсет години. Пораснала, уж научена на ред и на покорство пред баща и братя, вечер се покриваше със завивките си и мислеше кога да избяга. И дойде на ум на Кераца една нощ, че колкото го отлага, по-трудно ставаше. Защото майка ѝ губеше жиненост и сила и сърцето ѝ щеше да я спре да тръгне и да я остави. А Кераца имаше мечти и искаше друг живот, не на робиня. Една сутрин майка ѝ Вяра трудно стана от сламеника си. А Кераца вечно негодуваше – как ще спи на сламеник жената на Чорбаджията на Дерекьово! Жена му трябваше да има широка одая и легло като за трима, защото му беше родила и отгледала дванайсет деца – мъже и моми вече, и всички му работеха и му бяха роби... Минаха два месеца от мисълта на Кераца да бяга. Всеки ден ѝ беше предпоследен, защото жалеше майка си и не искаше да я остави сама в ада на Чорбаджията на Дерекьово. Всяка нощ стягаше една бохча и на заран я разваляше. По съмнало ставаше Кераца, почти щастлива, и със сестрите си ошетваха двора и ста-

ите на Чорбаджията, а майка им все се олежаваше, но те я криеха... Прибра се Стамат по едно пладне по-рано от кръчмата и се разкрещя като подивял върху щерките си, че нещо не бяха свършили. Дигна се Вяра в тоя миг, запрещи му вратата на стаята със сламеника, вместо легло, и го прокле, както само дявол се проклина, а той я метна на рамото си, изкара я пред дуварите и я заключи на улицата. Щерките му подплашени се изпокриха из кухнята и застыгаха софрата за вечеря, а Кераца му се изправи насреща – една дребничка, пред лицето, и го зашлеви с детската си длан наобратно, плю в лицето му и го прокле по-тежко от дявол, по-жестоко от майка си Вяра, защото Вяра го обичаше, а Кераца – не! Грабна бохчата, дете беше стегната от предната нощ, и побягна! Сблъска се с майка си на пряката от чорбаджийския им дом и Вяра я затегли наобратно. Нямаше сили момичето да се противи на майка си и тръгна неохотно, но тръгна. Стигнаха дуvara откъм долната част на двора и Вяра не ѝ продума, но ѝ даде знак да изчака. Седи Кераца в тъмното като крадла, в края на собствения си дом и чака майка си близо час. Сърцето ѝ бие лудешки от тревога какво се случва в къщата, но Вяра се появява с един черен шал, увита, да се слива с тъмното и носи една кесийка, не отронва и думичка, за да не ги издаде и стиска детските длани, отваря ѝ бохчата, натъпква каквото е донесла, подрежда я внимателно и я стяга. Целува по очите рожбата си и ѝ прошепва: „Бягай и не смей да се връщаш, аз тоя дявол или ще го опомня, или ще го осмъртя. Твоя път е по-светъл, тъй е редно да бъде! Да не си се дала никому, без да ти е целунал нозете!“.

Тръгна Кераца, едва петнайсетгодишна, в една есенна нощ през гората на планината, дете я беше родила. Странджа не беше страшна, но сега ѝ се видя страшна, та поспря близо до село, понеже и баирът нагоре беше стръмен и имаше нужда да погледа в мъждукащите газени лампи, запалени в къщите на Дерекьово, като за последно... След два дни стигна Кючук Търново, но не сме-

еше да се покаже, от страх да не я мерне нейде баща ѝ. Стоя скрита на високото, сякаш завардила оная пробойна над Резовска, където сетне Вълчан построи мост, та реката сега беше под нозете и си мислеше, да влезе ли в града или да продължи към морето... В Кючук Търново можеше да намери търговци, да я отведат по-бързо и подалече. Майка ѝ беше скътала златни нанизки от венчавката с Чорбаджията, свещи за молитва и една старинна лула с кръст и роза. Та, имаше с какво да плати за пътя си, но от страх да не бъде разпозната, наби през горите и хем се страхуваше, хем раждаше в душата си една дълго мечтана свобода... И продължи Кераца пеша по стария път към Ургари и Ахтебули. Мечтаеше да види морето, дето братята ѝ разказваха как се надига от ветровете и мирише на пролет винаги, и кога се натопи тялото във водите му, слънцето проблясва в душата и животът е сякаш трижди по-хубав! Пет дена се скита малката Кераца из странджанските гори и стигна Ургари. Там я прибра една леля, посестрима на майка ѝ от детството, живееше сама със сестра си и хич не я питаха от какво бяга и накъде е тръгнала. Помогна им за есенните работи с животните и нивата, дето бяха изостанали, и откара зимата на топло, до огнището. Развъртя се из селото, все по-смело се показваше, защото лелята беше казала, че си е повикала помощничка за зимата от родата, пристигнала отвъд планината, от Дерекъво – пратена от майка си. Дойдоха преди Коледа сватове. Мъжете в селото бяха като полудели по девойчето, дошло изневиделица, отвъд планината, чорбаджийската дъщеря, на Злата племенница. Дойде родата на Киро – най-личния в Ургари. Усукват се покрай двете лели, щото мислят, че те я покровителстват, ама излиза Кераца от зимника, слуша им средновековните приказки и отговаря. Да се пръждосват, Кераца не ще да се жени, напролет заминава към морето, свой път си има, тук няма жена за женене! Лелите клатят глави и не одобряват, но малката вече е пораснала и знае, че е време да тръгва. Мина Атанасовден и в една грозна февруар-

ска виелица тръгна. Ни сълзи, ни молби чу свободната ѝ душа и тръгна към морето. Отпочинала, премислила, пък и намерила мечти в сърцето си, тежкият път хич не ѝ тежеше. Кога стигна Ахтебули, не се замисли и за кратко, а потропа на портата на черквата. Клисаринът излезе през прозореца първо, а после се изправи на портата. Огледа я хубавичко, поразпита я и я отпрати. Такива непокорни, млади момичета нямаха място в божията обител. Кераца изчака да съмне хубаво, да мине утринната служба и потропа на конака. Един мустакат турчин отвори и се изблеши насреща ѝ. Работа дириш, как тъй християнско момиче дири работа в конаците на неверника... Ми, влизай, настанявай се, ама работата е много... шетня, принасяне... И Валията, ако те поиска... Не ме е страх от валията, аз мога да пея! Валията чу как пя Кераца, поръча ѝ гозба да свърти и я остави да работи и живее под покрива му – по-свободна от всички български момичета в робската българска земя. Голямо име доби Кераца в идните години на Ахтебули, понеже помагаше на вдовици и дечица, направи с ратайския си бакшиш приют за бедни, та всяка прокудена душа намираще топлина при нея. Валията я покровителстваше, понеже беше честна, работлива и конакът най-накрая приличаше на дом. Слава на Бога, туй му стигаше, ама и Кераца много приличаше на щерката, дето остави в Коня невръстна и дето я жалеше, ама султанът още не даваше да се върне при нея...

В една пролетна привечер дойдоха гости. Не ги чакаха, ама тя можеше всичко да стори в свободата на тая конашка работа и да отсрами валията даже пред султана! Влиза и излиза в одаята при мъжете, а един е зачулен, но е толкова красив, че ѝ се замайва главата. Понеже душата ѝ е научена на спонтанност и свобода, го гледа направо в очите и му говори, защото не знае кой е. Влиза и излиза от стаята, принася блюда, пее и сърцето ѝ тръпне, сините му очи я отвличат, където си пожелае и тя го вика наум, защото го обича... не знае кой е, ама вече го обича...

На заранта стана преди изгрева и изми дългата си

плитка, изми тялото си и свари кафетата на мъжете. Принесе им в гостната, а той я пронизва през стомаха със стоманените си очи и тя диша учестено. Не спира да го мисли, дорде те се спускат на чаршията и цял ден го следи по тесните сокаци на Ахтебули, от страх да не се качи на гемията и да пришпори времето. Пада нощта, той се прибира в конака, тя стои под стълбата и крои планове как да влезе в одаята му. И доде дланите ѝ се потят от чувственост, надигната в душата ѝ, иневиделица и напълно неочаквано го вижда как излиза през портите и прилича на обезумял, та му запречва смело пътя... И той я грабва и я отнася, и светът се разтваря на отблясъци в душата ѝ... Има в тоя миг всичко от мечтите ѝ, ето за какво била живяла, кой била чакала... Любовта, дето изтръгнаха от сърцата и телата си, отекна в небето, на всичките господи, на които са се молели... Нощта остави Кераца напълно загубена, и тя до последно не вярваше, че той има сили да тръгне занякъде... Ама той тръгна, след като двамата, притиснали душите си, пушиха от старата лула, втъкната в моминската бохча на Кераца от майка ѝ. Пушиха заедно и мълчаха в тъмното, и кога дойде ред да стане големият синеок ангел от сънищата ѝ, тя пусна изстиналата лула в чула му, наметна го връз огромните му рамене, приглади го, ...гледа го с молитва дълго и го целуваше в очите и устните, доде съмна... Захлопнатата порта я опомни и тя скочи да разтреби, каквото беше останало от предните два дни и от живота ѝ...

Ще се върне! Знаеше вълшебническата ѝ душа, виждаше как се връща и я взима при себе си, и я прави своя царица... Ще потрае седмица, месец... откога живееше в очакването му! Ще потрае! Капудан паша бил! Много важно, нали я обича!

Но морето, което Кераца така диво и нежно обичаше, се разлюля, сякаш я ревнуваше и не даде и миг покой на душата ѝ. Всяка утрин отиваше при скалите на Ахтебули и му говореше и го укротяваше, ала знаеше дълбоко в себе си, че няма толкоз сила, ...няма толкоз сила...

Чу се скоро за корабкрушението на гемията и смъртта на мъжете в нея...

И сви се в Кераца една тъмна мъка. Нямахме друг ангел по пътя ѝ. Тоя беше докоснал битието и отлетял. Как да продължи, как да диша, не знаеше Кераца... Стопи се в залезите на Ахтебули, стопи се в дните след бурята и проклинаше морето, което обичаше.

Роди се на Кераца момиченце, а валията я прие тоя път съвсем като щерка. Султана я кръсти и продължи да се грижи за тях, както за малката Бахар от Коня... дете от-давна беше пораснала. А Кераца носеше и принасяше... хранеше със скромния си бакшиш вдовици и срачета, нощно време излизаше с лодката на валията в морето и го чакаше... все го чакаше...

Грабнатото ѝ в една пълнолунна привечер на 1777 сърце нямаше друг път, нито друго име... Кераца нямаше друг господар освен тоя, целувал нозете ѝ и една нощ отплавал, защото ако не беше отплавал, тя нямаше за какво да го обича...

Щото така, както тя наби някога гората на Странджа, в бягство за свобода, така той последва своята... в бурите и ветровете на Ахтебули... И знаеше, че само затова го обичаше...

КОРАБОКРУШЕЦЪТ

Ивелина Георгиева

В началото на 80-те години в село Китен, на брега на Черно море, археолозите локализират останки от няколко потънали кораба в акваторията на малък залив, предвиден за изграждане на яхтено пристанище. Подводна археологическа експедиция се заема с проучването на един от тях, но разкопките не са довършени поради липса на средства и корабът се консервира под стотици найлонови чували, пълни с пясък, за да дочака по-добри времена.

Било е ранната пролет на 1777 година, когато Капудан пашата¹ на османския флот, Сюлейман Българина, тръгнал през мъртвите води на Черно море с една стара гемия. Първият човек на османския флот се качил по мостика инкогнито, зачулен в стара и проста дреха от сиромашка вълна, тъкана от слугините му в Дерекьово². Никой на борда на гемията не знаел кой е тоя висок и красив мъж и какво дири на тая стара, пробита гемия и защо капитанът – християнинът Ставати, го качи в оная пролетна мъглива утрин. Потъна гемията в мъглите и бурните води на страшното море, отвъд протока. Целта беше неясна, а товар нямаше. Капитанът каза, че провоздат важни нареждания на Капудан пашата и трябвало да стигнат до Ахтебули³, да акостират, да останат два дни и да продължат към Урдовиза⁴, да останат, доде не се разпоредят от тамошната управа, за да вдигнат платната за Сизеболу⁵, а после... После ще трябва или да свърнат към Родосто⁶, или да останат колкото е необходимо. Сам

1 Титла „Главнокомандващ на османския флот“

2 Село Дерекьой, сега в Р. Турция

3 Турско име на гр. Ахтопол

4 Старо име на гр. Китен

5 Турско име на гр. Созопол

6 Днешния гр. Текирда, Р. Турция

капитан Ставати не знаеше с какво се е захванал, но Капудана беше на старата му гемия и изпълняваше, със сигурност, важни държавни дела, та... ни можеше да се противи, ни да разпитва. Пореше корабчето му дивите води на родното море, летеше с попътните му ветрове и Ставати беше щастлив, че този път ще се позадържи по българския бряг, без да води тежка и изтощителна търговия. Зачуленият висок и красив Капудан беше суров човек – така го знаеха из империята. Ставати току го поглеждаше и се чудеше. Българин, разправяха, бил от Родопите. Взето дете за еничарче, но пробивно, умно и думата му все по-високо се чувала. Знаеха го с битките по всички световни морета, страшилището на султан Абдул Хамид. Без загуба на всички морски фронтове, а толкова млад, сякаш да нямаше трийсет години. Имал големи богатства, дворци и хареми. Земи, конаци, чифлици, хасове... Всичко трябва да е добил този Капудан, какво дири в мъртвото море, зачулен като просяк, не спираше да мисли Ставати. Дните и нощите се точеха мъчителни, защото ветровете не бяха винаги в тяхната посока. Ставати се тревожеше за скоростта и реши да проговори на Капудана. Важен – не важен, да разбере каква е тая спешна работа, че да дигне платна, без време от Босфора.

Чудна приказка споходи нашия Ставати тая нощ, а звездите над морето се бяха облещили, щото такова чудо в османския свят още никой не знаеше. Капудана, дете целия свят го знаеше като българина, тръгнал да търси майка си! Понеже османците убили баща му, кога са го взимали като момченце, майката избягала далече. Родопата била сурова планина и тя побягнала първо към полетата, стигнала Филибе¹, там оставила щерките си за слугини в чорбаджийски гръцки къщи, ала душата я теглела другаде. Чула, че момчето ѝ станало голям мореплавател и тръгнала към морето. Ако някой ден дойде да пали български град по бреговете, вярваше, че майчините очи ще го спрат, ще го опомнят и тя най-сетне ще го прегърне.

¹ Турското име на гр. Пловдив

Чул беше Капудана на великата османска империя тая закана и беше тръгнал да срещне тая дръзка жена, да я погледне, пък... да видел как ще го спре!

Но младият Капудан носеше много в изтръгната си душа и Ставати успя да поговори с него в оная мъгливо-солена нощ, покачен на носа на гемията. Сюлейман знаеше такива приказки, защото в кратките мигове на тишина сред морските ветрове старият капитан се замайваше от тоя тъмен, дълбок глас, в който разпознаваше своите светци и богове, и видя тоя млад мъж белязан. Белязан за завръщане! Белязан за любов! Но нищо от това, дето видя, не му каза.

Ахтебули светеше, като от мрамор и злато, в една пълнолунна привечер на ранната пролет на 1777 година, когато ветровете им позволиха да пуснат котвите. Моряците възторжено се застыгаха за закотвяне, опъваха такелажите и основите, за цели два дни на сушата в тая райска християнска обител! Капудана се зачули, бързо и нетърпеливо и каза на Ставати да го придружи към конака. Минаха по кейовете, през пазара, а църквиците от двете страни светеха от поклонници и понеже тъкмо вечернята беше привършила, от тях излизаха първо жените. А християнските жени са дръзки, защото не са забулени от кърмазъто¹ и не са скрити, а очите им – широко отворени и тия очи не крият нито красотата си, нито се свенят от нея. Имаше гордост в тия женски очи и младият Капудан, хем слисан, хем възмутен, се огледа и се спря. Спря се, зачулен на чаршията, пред Св. Яни и смутената му душа накара широките му рамене да се отпуснат и сякаш му се наведе главата, а зениците, широко отворени, гледаха в тая красота. Усещаше вътре в сърцето си Капудана, че повикът на кръвта го е пратила в ада, на духовно заточение, да се положи в жертва го е повикала! Влезе навъсен в конака, където го посрещнаха като най-скъп гост, нищо че не се представи и уж беше инкогнито. Високите рамене и властните сини очи казаха всичко на

¹ Измислена дума от автора, да се разбира „фередже“.

валията. И тогава в одаята при мъжете влезе една българка, открита, усмихната, направо игрива. Сякаш идваше от кръшен, весел панагир¹ и случайно го среща, та го пита какво да донесе – кафе ли, ракия ли! Сюлейман Българина се изгуби същата нощ в очите на тая българка! Ракия не пи, но сърцето му заигра и господарския му глас притихна, а дяволите в душата му застинаха. Кераца му говореше и го разпитваше, сякаш не беше робиня, сякаш му беше равна, ала очите ѝ го приковаваха на място и той само трепереше. Трепереше цяла нощ великият Капудан на великата османска империя, в Ахтебули, от усмивката на Кераца, от движенията ѝ из одаята, докато принасяше блюда, от българската ѝ реч трепереше – звънлива, от песента, дето запя по заповед на валията, за да развесели гостите. Не стигна да попита за Райна – една горда българка от Родопа, дето дошла по тия крайбрежни земи и разправяла на целия свят, че ще спре волята на Аллаха, ако можела да го прегърне... Не попита, от страх да не я намери! Но не попита, защото започна да вярва в приказките на тая Райна, че Аллах няма да има толкоз сила! Защото любовта изличава мъката и гнева и отваря сърцето за добрина, но той още не знаеше! Защото Кераца му пееше тая нощ и го гледаше право в очите, и му се смееше, и го заливаше една свидна милувка на нещо познато, нежно и слънчево. Капудана за пръв път тая нощ, в Ахтебули, по пълнолуние, зачулен като страхливец, падна в нозете на любовта.

Сутринта валията събра на чаршията цялото гражданство. Да пита някой знае ли Райна от Родопа! Събра се съветът на Ахтебули от мъжете и държавните лица, но за тая Райна не бяха чували.

Обещал Капудана два дни на моряците почивка в Ахтебули, не знаеше къде да свърти неспокойната си душа. Трябваше да тръгне веднага към Урдовиза, защото Кераца все се навърташе в конака и изгаряше гърдите му, властваше в мислите му и той трепереше... Още не разби-

1 Религиозен празник, съпроводен с песни, музика и хора

раше Капудана, че боговете са споходили с благословия мъжкото му сърце!

Когато настъпи нощта, тръгна към одаята на валията, да му каже, да му прати жена... па се върна.

Отпусна големите си рамене до оджака¹, пълен с напращели, дебели дъбници, отпусна тялото си, почти притвори очи и я видя в съня си, па скочи и тръгна към валията... да я иска, да му се яви на мига... От страстта по Кераца дяволите му се бяха пробудили!

Дива, мъжка жестокост се надигна в стомаха му, отвори вратите на одаята си, затича по стълбата като обезумяло животно и изведнъж тя изниква от едно къше... усмихната, малко сънена... звънко го заговоря, дали има нужда от нещо.

Сграбчи крехките – рамене, а тя се смее! Навежда се стръвнишки към лицето ѝ, а очите ѝ светят! Премията я на широките си рамене и я отнася в стаите си, а тя му шепти в ухото, че е негова! И свети тая българка, както слънцето, и той се смирява, и вече може да я милва, и голото му тяло трепери до горящите дъбници, но трепери от силата ѝ, от ръцете ѝ, от устните ѝ, които шепнат, че го обича... А той безнадежно потъва в любов, каквато не знае, че може да има!

Преди съмване натъпка Кераца една лула с тютюн, старателно я подреди и я пална, та запушиха заедно, сплетени в тишината на тъмнината. Лулата беше нейна, от някой прадядо, предавана от мъж на мъж в семейството, но сега – у нея! Украшена с християнски кръст отгоре и богато разлистена роза – отвътре, на скришно. Пусна я Кераца в джоба на чула му преди изгрева...

На съмване Сюлейман Българина припряно вдигна платната. Зачулен с вехтия ямурлук, изтъкан от слугините му в Дерекьово, покрит, но разобличен, че е баш Капудана на цяла османска империя и на тая стара гемия. Разнищен и разпилян, отплава бързо и неспокойно от това златно – бяло пристанище. Световите му се пресичаха в

¹ Огнище

сърцето, а от сърцето световите го разкъсваха стръвнишки и вече не знаеше кой е, накъде отива и защо ще живее. Ставати го доближи и му рече: „Тая Райна сигурно е в Урдовиза... там има от Родопата много... там ще е!“.

А Сюлейман Българина мислеше само за Кераца, даже вече знаеше, че на връщане ще я прибере при себе си и ще я позлати, и ще я направи царица, и даже и да не изправи Райна пред очите си, ще знае, че я е намерил в Кераца, ...намерил се е...

Хвана тия дни в Черно море една вълна... дълга и сякаш идваща наобратно и от дълбините, и ги задържа далече от пристана на Урдовиза цели два дни! Стояха на палубата и чакаха ветровете да ги пуснат!

И засвистяха от небето и от морето една сила, и ги затегли натам, дето Ставати знаеше, че има едни подводни скали и много моряци преди него през вековете са намирили края си... И заопъваха въжетата, затеглиха платнищата в опити да избягат, но беше яростна битка, неравностойна, зловеща...

Звездите в тая нощ крепяха обещани среднощното черно небе, понеже османският свят не знаеше още такава тъжна любовна приказка... Понеже в същата нощ Кераца едва се крепеше в лодката на валията, отнесена отвъд залива на Ахтебули и шепнеше с любовно-гневни сълзи молитви към морето за пощада на Сюлеймановата гемия...

След повече от двеста години, през 2000 година, подводните археологически проучвания на един незначителен средновековен кораб – гемия, бяха подновени. Трябваше да се установи конструкцията му, колко мачти има, дължина, ширина... Техническата документация беше важна. Месеци наред се гмуркахме на смени, по четирима, в различни сектори на кораба. Ден след ден вадихме находки – бали с тютюн, – но не много. Дървени лъжици, паници, съдинки от камбуза – но не много! Керамични купи, медни тави и тенджери, мраморно корито... лули! Десетина лули – обичайните за периода. И още една – с

кръст отвън и голяма разлистена роза отвътре, като че е скрита! Трябва да е била на капитана! Семейна ценност, предавана от мъж на мъж! Не може да е иначе... Толкова фина, изработена с прецизност и внимание, стара ще е била още при потъването... По някое време идва Христина – директор тогава на Центъра по подводна археология, та тя я извади от легена с морска вода, гледа я, обръща я няколко пъти, поглежда ни с пронизителните с сини очи и казва: „Глупости ми говорите! Тая лула трябва да е дар за вричане до живот от християнска жена и ми се струва, е дадена на неверник, но ще трябва да е бил поне паша или капудан! Обаче, какво прави на тая проста гемия, не знам! Крадена ще е и обречена... Или любовта, или гемията...”.

НАПУКАНИТЕ УСТНИ НА ЕДНА ПОЗАКЪСНЯЛА ЛЮБОВ

Даниела Емандиева

Лежеше, подпрял лакът на възглавницата и нежно гледаше спящата жена в леглото си. Дъждовните капки падаха и се стичаха като сълзи по прозореца на спалнята му, а от време на време гръмотевици раздираха тишината. Вятърът застрашително превиваше клоните на високата топола, но тя не се поддаваше на поривите му. Разразилата се внезапно буря неминуемо приличаше на онази, която помете сърцето му и го разпиля на хиляди парченца преди двадесет години. Сега същата тази любовна вихрушка спеше притихнала в леглото му. Не можеше да откъсне очи от нея, както тогава.

Снощи, когато Ани влезе в залата, където се проведе благотворителният бал с маски, дъхът му спря. Въпреки че времето беше оставило своите отпечатащи върху нея, за Алекс тя все още беше онова очарователно момиче, в което се беше влюбил неусетно. Първата му и единствена любов! Припомни си балната им вечер. И тогава Ани беше облечена в червена рокля, подобна на тази, която носеше тази вечер.

Доjde сама на бала. Взе си чаша бяло вино от минаващия покрай нея сервитьор и се присъедини към мъж и жена, видимо прехвърлили петдесетте, но успели да съхранят любовта помежду си – четеше в очите им! Алекс я наблюдаваше отдалеч и чакаше да дойде подходящият момент, в който отново да се появи в живота ѝ.

След бала пътищата им се бяха разделили. Опита да я забрави тогава, но не успя. Една година след бала разбра, че се е омъжила и е напуснала града. Това беше най-ужасният ден в живота му – денят, в който я загуби. След време, когато се посъвзе, опита да се задоми, но напразно. Излиза с няколко момичета, но нито една от тях

не можа да изкорени любовта, която изпитваше към Ани. Остана си заклет ерген. Живееше ден за ден до момента, в който не научи, че Ани се е развела. Желанието му за живот се пробуди. Черните му очи отново заблестяха, а сърцето му заби лудо като на влюбен тинейджър.

Преди седмица, когато получи поканата за благотворителния бал, беше сигурен, че няма да отиде. Тези светски събития не му допадаха, въпреки че благодарение на тях се събраха средства за хора в нужда. Това, че нямаше да присъства, в никакъв случай не означаваше, че няма да дари пари за каузата. Правеше го всеки път, но анонимно – не желаше да попада във фокуса на прожекторите. Причината да промени решението си преди два дни беше едно телефонно обаждане от приятел. Не го попита откъде е разбрал и не го и интересуваше, честно казано, но това, което му съобщи, го зарадва – Ани щеше да присъства на това събитие, което автоматично означаваше, че и той ще го направи. Дали тя щеше да се зарадва да го види? Дали щеше да го погледне отново с онази страст в очите, както на балната им вечер? Дали онази нощ в хотела е означавала много за нея? Отговорът на тези и още много други въпроси не му даваше мира. На всяка цена трябваше да говори с нея.

Снощи влезе в балната зала със смесени чувства. Нямаше търпение да я видя отново, но се страхуваше от реакцията ѝ. Ами, ако го отхвърлеше? Когато я видя да влиза, сърцето му запрепуска като през младежките му години. Нямаше търпение да отиде да я поздрави. Виждайки, че остава сама на масата, реши, че е време да нахлуе в живота ѝ. Докато вървеше към нея, целият трепереше от възбуждение. Дали щеше да го познае? Все пак минаха двадесет години от тогава! Застана зад гърба ѝ и поздрави:

— Добър вечер!

Сърцето на Ани спря да бие. Зениците ѝ се разшириха, забрави да диша. Този глас ѝ беше до болка познат. Колко пъти ѝ се искаше телефонът да звънна и да чуе

точно него в телефонната слушалка! Да ѝ каже, че я обича и съжالياва, че е допуснал тя да излезе от живота му! Да ѝ каже, че през всичките тези години не е спирал да мисли за нея!

Сега се страхуваше да се обърне. Ами, ако се беше объркала? Ако това не беше Алекс, а някой друг, щеше да е съкрушена! Ами, ако гласът, който чу преди малко, беше плод на въображението ѝ? Пое дълбоко въздух и, треперейки, обърна глава назад. Видя усмивката му. Познаваше тази усмивка. Най-прекрасната усмивка на света – притежание на най-красивото момче на света! Нейният Алекс. Онзи същият, който я люби нежно на балната им вечер. Онзи, чиито целувки я изгаряха и до днес. Не можеше да забрави тези пламенни устни! Онзи, който се изплаши от чувствата ѝ и избяга... Той ли беше наистина?

— Алекс... Боже, Алекс... наистина ли си ти? – гласът ѝ трепереше.

— Аз съм, Ани! – погали леко рамото ѝ. – Как си, Ани?

— Благодаря, добре съм! Ти как си? Досега не съм те виждала на такива събития. Какво те доведе тук тази вечер? – попита го тя. Как ѝ се искаше да чуе, че е тук заради нея. „Дали е разбрал за развода ми?“ – мислеше Ани.

— Знам, че ще ти прозвучи тривиално, но тази нощ съм тук заради теб! – погледна я в очите той. – Трябва да поговоря с теб, Ани! Нека да отидем на някое спокойно място! Съгласна ли си?

Ани не отговори. Не знаеше дали иска да си го причини отново. Мисълта, че ще остане насаме с него, я плашеше, защото знаеше, че няма да може да му устои. Видял колебанието в очите ѝ, Алекс нежно прошепна в ухото ѝ:

— Моля те, Ани! Не ми отказвай! Имам нужда да говоря с теб! – Дъхът му погали шията ѝ и страстта забушуваше във вените ѝ. Възможно ли беше след толкова много години да изпитва същото изгарящо желание към него, както тогава?

— Ще ми позволиш ли да те отведа от тук? – попита Алекс с надежда.

Ани кимна. Алекс вплете пръсти с нейните и двамата се отправиха към изхода.

— Искаш ли да повървим малко? – предложи той. – Къщата ми е наблизно.

Ани спря и го погледна.

— Виж, Алекс, не мисля, че е добра идея да идвам у вас!

— Обещавам само да поговорим! – каза ѝ той. – Студено ли ти е? – свали сакото си и загърна раменете ѝ с него.

Докато вървяха към дома му, Алекс изведнъж спря и попита:

— Искаш ли да ми разкажеш за Димитър?

Ани се сепна:

— Не мисля, че ще ти е интересно да слушаш. Той вече не е част от живота ми.

Стигнаха до дома му. Алекс отключи и влязоха вътре. Ани събу токчетата и седна на кожения диван в дневната.

— Хубава къща! – подчерта тя.

— Благодаря! Искаш ли нещо за пиене?

— Не.

Алекс си наля едно малко и седна до нея.

— Защо се разведе, Ани? – съжали, че попита, но много искаше да знае причината за проваления ѝ брак.

— Наистина ли искаш да знаеш причината за развода ми?

Той кимна. Ани му разказа накратко за случилото се.

— Това е историята. Димитър не можа да преглътне факта, че съм била с теб. Непрекъснато ме обвиняваше, че го сравнявам с теб, че не съм те забравила... Ревнуваше ме от теб, макар да беше толкова далеч от нас. Много добр...

— А ти успя ли да ме забравиш? – прекъсна я Алекс.

Ани сведе поглед към пода, но той искаше да вижда очите ѝ. Повдигна брадичката ѝ нагоре към себе си и отново попита:

— Успя ли да го направиш, Ани?

— Кое?

— Да ме забравиш? – големите му очи я пронизваха.

След кратко мълчание я чу да казва:

— Да.

— Не ти вярвам, Ани! Погледни ме в очите и мо го кажи пак! – придърпа я в обятията си и сърцето ѝ лудо заби. Потрепера при допира на тялото му до своето. Почувства същата тръпка като преди двадесет години. Обезумял от гняв, Алекс впи устни в нейните. – И това ли забрави, Ани?

Ани го блъсна и стана от дивана.

— Как си позволяваш да ме целуваш? – очите ѝ проблясваха гневно. – И кой си ти, че да ти давам обяснение?

— Аз ли кой съм? Аз съм Александър Петров! Момчето, което гледаше влюбено на балната ни вечер преди двадесет години! Момчето, на което се отдаде с толкова много плам, същият този, който се влюби до полуда в теб... Същият този глупак, който се изплаши от чувствата си и дезертира, само и само за да се опита да те забрави! Аз съм онзи Александър Петров, който плака като малко дете, когато разбра, че си се омъжила...

Ани се беше свлякла на пода и ридаеше. Алекс внимателно седна до нея и я прегърна.

— Това е истината, Ани! Не можах да те забравя! Излизах с много момичета, но нито едно от тях не можа да те заличи от мислите ми. Не исках друга, исках само теб! Погледни ме, Ани! Обичам те и никога не съм спирал да те обичам!

Ани сложи пръст на устните му и след това нежно го целуна. Езиците им жадно се преплетоха и онази дива страст отново изпълни телата им. Алекс я взе и я отнесе в спалнята. Люби я с всичката плам и любов, на която беше способен, а след това заспаха щастливи.

Сега стоеше и я гледаше как сладко спи. Неговата единствена любов отново спеше притисната до него, както някога! Малко позакъсняла, но си заслужаваше чакането! Вече никога нямаше да я остави! Никога. Притисна устни до врата ѝ, както тогава и прошепна в ухото ѝ:

— Обичам те, мила моя!

НИКОГА НЕ КАЗВАЙ - ОБИЧАМ ТЕ troia

През девет планини в десета, през девет царства в десето живеел смел и горд принц. Всяка порядъчна девойка тайно копнеела да стане негова съпруга. Всеки ден приближените му поднасяли красиви портрети на принцеси със замечтани очи и нацупени устни. Владетелят ги отхвърлял с презрение. Намирал ги за прекалено глупави или суетни. Накрая младият мъж се ядосал и решил сам да си потърси достойна съпруга. Качил се на своя любим жребец и напуснал тайно двореца. По пътя бил спрял от непозната жена. Била бедно облечена, с измъчено лице и тъжни очи.

— Господарю, робиня съм на един от вашите благородници. Умолявам ви, върнете свободата ми. Освободете ме.

Принцът се подразнил от това, че е препречила пътя му, и я изгледал сърдито.

— Не мога да направя нищо за теб. Отдръпни се – отговорил надменно на жената.

— Тогава ме вземете с вас. Предпочитам да бъда ваша робиня – предложила му тя.

— Нямам кон за теб. Ще си ми в тежест – отказал ѝ категорично.

Тогава жената го погледнала тъжно, а след миг черен гарван кацнал на рамото му. Принцът се намръщил, мразел магиите, но нямал причина да прогони птицата.

Пътували дълго и изморително. Младият мъж познавал принцесите от съседните кралства и затова се насочил към нов, по-трудно проходим път. Конят му препускал, като че ли се надбягвал с вятъра. А когато слънцето се скрило от хоризонта, те навлезли в мрачна и необятна гора. Принцът се чувствал изтощен от буйната езда и много се зарадвал на появилият се пред тях скален извор. Решил да поспрат, за да напои конят си.

— Недейте, Господарю! Водата е отровна. Всичко е измама – изграчил неочаквано гарванът на рамото му.

Погледът на принцът се прояснил и внезапно видял истината. Изворната вода имала цвета на кръв, а камъните наоколо блестели с мъртвешката белота на черепи.

Младият мъж отдръпнал коня си ужасен.

— Какво е това зловещо място? Къде сме попаднали?
– попитал изненадан.

— Намираме се в гората на демоните, Господарю. По-добре е да се върнем – отговорил притеснен гарванът.

Принцът изсумтял презрително и пришпорил отново своя кон. Няма как да намери намерение да слуша глупавата птица, а още по-малко да бяга като жалък страхливец. Неслучайно му се носела славата на непобедим воин с отлични бойни умения. За съжаление с настъпването на нощта гората ставала още по-непроходима. Само в далечината се виждали тъмните кули на непознат замък. Когато го приближили, пред портите му ги посрещнала красавица с неземна красота. Приличала на богиня. Дългата ѝ рокля се спускала по стройното ѝ тяло изваяно като от скулптор. Сочните ѝ устни се извили в злобна усмивка. Въпреки това тя била най-прекрасната усмивка на света.

— Пред нас е принцесата на демоните. Не я доближавай, не я гледай в очите. Никога не ѝ казвай думите: „Обичам те“ – успял да изграчи за последно гарванът на рамото му. После притихнал изгубил дар слово.

Демоничната принцеса избухнала в презрителен смях.

— Твоето глупаво пиле прекалено много говори. Нека да си почине малко. По-късно ще го убия – обещала му тя.

— А, ти принце, си добре дошъл в моите владения. Прибледи се и ми отдай чест – призовала го с поглед демонката.

Очите ѝ блестели със смъртоносен пламък.

Принцът хипнотизиран слязъл от коня и паднал с наведена глава в нозете ѝ. Тя го преценила с гладния поглед на хищник.

— Какво желаеш от мен, принце? Ще изпълня всяко твое желание – попитала нежно.

— Искам да бъда твой роб завинаги – отговорил той.

— И защо да се съглася? Вече притежавам безброй роби – изкиска се доволна владетелката.

„Защото те обичам“ – помислил си принца. Твърдението му било абсурдно, налудничаво, откачено, но в момента не съществувала друга, по-разумна мисъл. Спомняйки си предупреждението на гарвана, с мъка проговорил:

— Защото устните ми са напукани от страст към теб.

Демонката го изгледала не особено доволна и го попитала отново:

— Защо?

Принцът мълчал. По челото му избила пот от усилието да не проговори.

Принцесата протегнала хищни нокти, но не могла да го докосне. Между тях имало невидима стена, която го предпазвала.

— Трябва сам да произнесеш думите. Чакам – просъскала тя, а погледът ѝ станал още по-алчен.

В този момент земята около нея започнала да се пропуква, а от процепите изпъззели съскащи змии.

— Извади късмет, земно нищожество. Баща ми ме вика и това те спаси – промълвила с леден глас принцесата. Играта на котка и мишка била приключила.

— Ще бъда благосклонна към теб. Запомни. Тази, която търсиш, е с теб и до теб. Върни се в царството си, защото при втората ни среща няма да съм толкова търпелива. Ще изпълня желанието ти, а ти ще ме молиш за милост – и за доказателство му показала вампирските си зъби.

Принцът потръпнал от ужас. След като демонката изчезнала, земята се успокоила и магията изчезнала. Поляната била неестествено пуста, а гората потънала в мъртвешки сън.

Принцът бързо забравил гордостта си. Грабнал гарвана, качил се на коня и напуснал завинаги злокобните владения. Жребецът му препускал по-бърз и от светлината.

В двореца очаквал да намери своята прекрасна принцеса, но уви. Всичко било по старому. Явно демоничното създание го било измамил. Единственото ново било присъствието на неговата робиня. Жената така и не възвърнала човешката си форма. Придружавала го като

гарван навсякъде. А когато я пропъждам, кацала на някой прозорец, за да наблюдава отдалеч. Често му давала разумни съвети. Вътрешната борба, че една проста птица го преследва и съветва превърнал принцът в нервен и раздражителен владетел.

Накрая решил да ѝ даде свободата и така да я прогони. Тя заслужавала лично щастие, а той царско спокойствие. Помнел нейната помощ в демоничната гора и искал да се разделят с добро.

— Какво съм се развълнувал за тази обикновена робиня. Дори не е първа младост?! Освобождавам я и да си тръгва – мислел си гордият принц. Въпреки това решението му го изпълвало с необяснима тъга.

Когато рано сутринта гарванът влетял през прозореца на двореца, принцът го заговорил с думите:

— От днес вече не си мой роб. Отказвам да бъда твой Господар. Връщам свободата ти.

За минута настъпила мъртвешка тишина, а птицата стояла изненадана. После всичко се променило.

— Благодаря ви, принце. Отдавна ви умолявах за това. Връщайки свободата ми, вече мога да бъда себе си. Магическите ми сили се възвърнаха – изграчила радостно тя.

Крилете ѝ трепнали щастливо и пред него се изправила красива девойка. Тя се поклонила дълбоко, с най-искрена признателност на владетеля. Била невероятна. Нямала нищо общо с ужасяващата красота на демонката или суетните благороднички.

В същия момент принцът се сетил за думите на демоничната принцеса: „Тази, която търсиш, е с теб и до теб“. Невероятно, но злобното създание наистина му било казало истината, а той е бил толкова дълго спял за нея.

„И затова устните ми са напукани от желание за нея...“ – помислил си младият мъж и се почувствал прекрасно. Вече знаел как трябва да постъпи.

И вдигнали огромна сватба за чудо и приказ. Три дни яли и се веселили. А принцът щастлив нашепвал думите: Обичам те.

ОЧАКВАНЕ

Денка Илиева

*Аз вървя по пътя си, а ти вървиш по своя.
Не съм на този свят, за да оправдая очакванията ти
и не си ти на този свят, за да оправдаеш моите.
Ти си ти, аз съм си аз.
Ако случайно се срещнем, това е прекрасно.
Ако не – нищо не може да се направи.*

Д-р Фредерик Пърлс

Селото беше задрямало в гънките на високия скалист хълм. Меките заоблени ребра на склоновете го държаха като в ръце; слънце грееше отгоре и тънък зефир подвяваше на юг. Накацали бяха къщи и по ръба на отсрещния склон – покривите им сякаш плуваха сред облаците. Под хълма се чуваше да шуми реката – гъст повет и избуял ракитак се преплиташе и скриваше бреговете.

Човек можеше да си помисли, че са нужни здрави крака, за да се изкатерят тия чукари. От липса на здраве не се оплаквах, но като всеки човек, израснал далече от планината, боях се от височините. Тук нито една пътечка не вървеше равно и спокойно – земята сякаш се местеше под краката, движеше се като жива и се смъкваше надолу. Трябваше да напрягам усилия, да търся с протегнатата ръка някой издаден през сипеите корен или провиснала клонка, за да се уловя и да балансирам с изплезен език – като начинаещ въжеиграч, – изкачвайки се нагоре...

Бях изпратен по разпределение за лекар в селото. Вървах по побелялата от слънцето улица /единствената права и равна улица, която отиваше към площадчето сред селото/, сподирян от бученето на реката. Оглеждах се – все едно бях попаднал сред декорите на някакъв филм. Къщите изглеждаха като нарисувани с боядисаните в синьо и розово фасади и яркочервените покриви. И розовеещите скали, и небето над тях, по което се носеха

пухкави облачета с лъскави краища – всичко ми се струваше недействително. Хора не се виждаха, не долитаха гласове зад оградите.

Спирях се на всяка крачка и се оглеждах – търсех да открия нещо, което да ме свърже с действителността. Забелязах заставата под самия склон: върху широката полегата поляна бяха строени постройките, приличащи на равни бели квадратчета. На плаца се виждаха да маршируват войници.

По клатушкащото се дървено мостче, прехвърлено през плитката вада, стигнах до площадчето. На пейката под огромния стар чинар, заемащ с клоните си половината празно място, бяха насядали неколцина старци. Посрещнаха ме с почиттелно внимание и изправени над тояжките побелели глави. /По-късно, като опознах живота в селото, дадох си сметка, че през един такъв сезон, когато е време да се косят ливадите, не може да има много хора по улиците/.

Старците ми обясниха как да намеря сградата на Здравната служба.

— До пощата, бялата сграда... – надпреварваха се те да ми посочват с тояжките си.

Отдалечих се от тях и отново като че ли потънах в недействителността. Въздухът наоколо блестеше като слюда и се наслаждаваше сякаш на тънки пластове. Къщите продължаваха да ми изглеждат така, все едно са изградени от ярки изрисувани плоскости. В тази недействителност, питах се, как бе живял цели четиридесет години моят предшественик, старият фелдшер, когото идвах да сменя? Вероятно и на него отначало всичко да му се е струвало нереално, но е свикнал със скалите, с ронещите се под краката камъни и с тишината...

На третия или на четвъртия ден усетих селото да се раздвижва. Дочувах се гласове откъм дворовете, по площадчето се виждаха да претичват деца, смесеният магазин зад пощата отвори врати. И кръчмата разтвори кепенци... Замириса на дим във въздуха – сякаш и огънят

беше изчезнал от селото през тия дни, докато бе траяла ко-ситбата. Чакалнята на амбулаторията се изпълни с народ, имаше насядали и отвън, на пейката до ореха. Тоя народ страдаше от леки настинки, от болки в краката, имаше един-два случая на прекарали инфаркт... Разбрах, че повече любопитството, отколкото нуждата да се лекуват бе довела старците в амбулаторията. Някои от бабите и отказваха да се съблекат, когато исках да ги прегледам или ме гледаха тъй строго в ръцете, докато им пишех рецептата, сякаш се страхуваха да не ги отровя. Една направо изохка и махна с ръка, както седеше на кушетката до мене, все едно искаше да каже, че е празна работа това, дето ще ѝ го кажа. Разбрах, че не ми вярват, защото не бях като фелдшера стар.

Това обаче беше временно. Лекарствата за ревматизъм и високо кръвно, които им давах, изглежда им помогнаха, защото бабичките вече не ме гледаха тъй строго. Дори се опитваха да смекчат първоначалното си отношение, бутайки в ръцете ми по някоя ябълка или круша. Започнах и аз да обикалям къщите, нощем все се намираше някой, който да чукне на прозореца ми и познатото вече „докторе“ ме вдигаше от постелята, караше ме да грабвам чантата и по козите пътеки на селото да се изкачвам към някоя къща, светнала тревожно в мрака с прозорците си, като фар.

През тия нощни бдения край леглото на някого и по време на дневните визити аз опознавах селото и хората му. Знаех, че за да се отиде до „Рая“ – тъй наричаха горната част на селото, където всичко – и къщи, и скали се къпеше в наситената със синева безбрежност – човек трябваше дълго и упорито да се катери по ронливия и обсипан с чакъл скат. „Адът“ се намираше долу, в ниското, където се чуваше да бучи и се сърди реката. Аз предпочитам да си стоя в „Ада“ – все още трудно привиквах със стръмното и с височините... Докато преодолявах с тежката си лекарска чанта стръмнините, успях да разбера, че хората тук са отзивчиви и добри. Както напечените от слънцето склоновете спираха злия вой на ветровете, така

отдалечеността от света и сякаш беше опазила чистотата в душите им. Срецах възрастни жени, които можеха да прикоткат човека – странник с топъл поглед под ръба на тъмната забрадка и с блага дума, казана от сърце. И с топла погача, намазана с мед... Първоначалната подозрителност в погледите им напълно бе изчезнала, бабите охотно се спираха да разговарят с мене или излизаха от домовете си чак на улицата, за да ме упътят и ми посочат къщата, където има болен... Те бяха яки и държеливи балканджийки, движеха по стръмното изправено, без да се подпират, и като че ли не мислеха за смъртта. Песъчливи пътеки се насочваха от дворовете им към други дворове, една – друга си ходеха на гости, събираха се на приказка пред някоя порта. Водеха след себе си по тесните улици опърничави кози или натоварени с нещо магарета. Примамваха вечер след разпръскването на стадата с умоляващи гласове своите крави и овце... Караха се също така за някое прехвъркнало през съседната ограда пиле или за отбита от градината вода – но за смъртта не мислеха. Разбрах това, като проверявах картоните, които моят предшественик, старият фелдшер, бе попълнил – толкова много кандидати за столетник имаше в това село!

Колкото и да бяха добрите усмивки, колкото и да се стремях да опознавам селото и хората в него, продължавах да се чувствам в плен на тия височини и скали наоколо. Понякога имах усещането, че някой ме е вдигнал с ръка и ме е поставил на дъното на огромна чаша – рядко ми се случваше да успея да преодолея някое стръмно място, без да съм пълзял поне няколко метра по колене...

В селото живееше учителката Агния. Виждах я всяка сутрин от прозореца на амбулаторията, като отиваше към училището. Прекосяваше с бързи крачки площадчето и нежната ѝ фигура се скриваше зад оградата на училището.

Покрай оградата на училището растяха диви рошкови. Тези високи, екзотични дървета с дълги месести плодове ми напомняха за топли морета и нощи, в които

звездите са толкова много, и толкова близо, че все едно с ръка можеш с да ги пипнеш. Изпитвах вълнение и усещах в гърдите си стремеж към нещо далечно и непознатото...

Учителката Агния ми приличаше на южна нощ – един неин поглед ми стигаше, за да усетя сякаш цялото нежно дихание на света. Наблюдавах я често да застава под дърветата, загледана към склона насреща. По един и същи начин държеше главата си леко наклонена напред – очакваше сякаш да види някого или да усети нечий стъпки, че приближават. Черна, гъста коса скриваше раменете й... Не знаех кое повече ме привличаше – блясъкът в очите ѝ или тоя копнеж в тях, който приличаше на болка.

Агния като че ли изобщо не ме забелязваше. Нито веднъж очите ѝ не се спряха да ме погледнат повече, отколкото е необходимо за един поздрав. Понякога се чувствах засегнат от това ѝ невнимание. Все още трудно свиквах със самотата си и с живота в селото. Всичко онова, с което бях живял досега – градът, равнината, книгите, които четях, приятелите – бе останало зад тия скали. Тук, в този затворен свят, се чувствах непознат и чужд, въпреки усилията на добрите старци да ме приютят.

Агния живееше в селото с детето си – момиченце на пет-шест години. Водеше го често със себе си за ръка. Питам се откъде бе намерила сили да се приобщи към този затворен свят. Гледах я как уверено изкачва височините – знаех, че не е родена в планината, а крачката ѝ беше сигурна. Единствено погледът ѝ понякога прескачаше сякаш върховете...

Веднъж Барбата нарече Агния светица. Не зная откъде му бе хрумнало това сравнение. Барбата беше особен човек – стоеше по цял ден край реката с една въдица – прегърбен и смръщен като корморан. От време на време само вдигаше ръка да откачи нещо от въдицата, повече времето му минаваше в чакане. Казваше, че заради самото усещане стои – някога бил моряк, пътувал в търговския флот, излизал и в океана. На стари години се прибрал край реката. В океана човек се учи повече да мълчи,

обясняваше той. Ако самият отвореше уста да каже нещо, то беше дълго премисляно. Това за Агния ми прозвуча странно. Той нито се засмя, нито в очите му се мерна подигравка, изрече го всичкото с дълбока убеденост и в дъното на погледа му сякаш също трепна болка...

Без да искам, и аз започнах да се вслушвам в себе си и да повтарям думите, които Барбата изричаше за Агния. Понякога двамата започвахме разговор за това, какво представляват жените. Той казваше, че всичко в живота се крепи на женските очи. В морето морякът бързал не към сушата, а към очите, които го очакват на брега. Разказа за едно момиче от Сингапур, което било сляпо и пак познало своя моряк, когато той слязъл от кораба. Жените имат вътрешно зрение и то е по-силно, казваше убедено Барбата.

Не можех да разбера кого очаква Агния – някой свой колега или агронома от съседното село, когото често виждах да се появява с джипа насам? Болката ми по нея ставаше все по-силна, приличаше на страст. Вече не криех от себе си – привличаше ме тоя нежен зной в погледа ѝ, светлината, която струеше от очите ѝ. Имах чувството, че се препъвам в живота си около нея, че съм дребен и слаб. Всеки път, когато се случеше да съм наблизо до нея, при някоя случайна среща на улицата, очаквах да посегне с ръка и да ме погали. Боях се от мисълта, че някога Агния ще изчезне от селото, че заставайки до прозореца на амбулаторията, няма да мога да виждам крехката ѝ фигура, подпряна о стъблото на рошкова. Знаех, че е разделена с мъжа си, но не исках да разпитвам никого за това. Единствено с Барбата можех да поговоря, обаче не желаех да нарушавам обета му на мълчание...

Един ден, в началото на пролетта, Агния ме повика да видя дъщеричката ѝ – беше вдигнала температура. Почувствах възмущение, като прекрачих прага на стаята, в която живееше. Сякаш бях в ученическа възраст... Вътре всичко блестеше от чистота. Усетих топлина, която се излъчваше от червения цвят на губера върху леглото и от шарките на чергите по пода. Една картина стоеше ока-

чена на стената – виждаха се няколко цъфнали дървета, между тях имаше път, чийто очертания се губеха в синкаво – мъгливия хоризонт на хоризонта. Усетих лекота, гледайки към картината – сякаш в нечия мечта бях погледнал.

Втори път Агния ме повика за хазайката си. Потърси ме през нощта – каза, че на старицата – станало зле. Изкачихме се двамата в тъмното към високото – къщата на хазайката – беше до самия връх на склона. Агния вървеше напред по пътеката, която пак ми се струваше, че се плъзга надолу, и от време на време се спираше, за да ме почака. На няколко пъти дори ми подаде ръка. Горе, на върха, къщата светеше с всичките си прозорци. И аз все към тая светлина бързах. Имах чувството, че нещо се е запалило в мрака...

Наложи се цялата нощ да остана до леглото на бабата. На разсъмване всичко беше наред. Сложих последната инжекция, дадох наставленията болната как да взема лекарствата и се наках да си вървя. Агния ме покани в стаята си да пия чай.

Стоях до масата, стиснал в шепите си горещата чаша с чай, и гледах през прозореца мътното утро навън. Беше се надигнала мъгла чак до върха. Струваше ми се, че ако изляза навън, ще потъна в тая мъгла и няма да знам как да се оправя. А в стаята беше толкова топло и приятно. Като огън пламтеше червения цвят на губера. Така ми се искаше да полегна върху него!...

Нямаше никакво време за отпускане – трябваше при още един болен да ходя. С развалянето на времето работата ми се бе увеличила... През целия ден обаче изпитвах особено чувство – сякаш някой бе сложил нежна ръка върху рамото ми. Продължаваше да ми е топло и спокойно на душата.

Това чувство имаш винаги след това. И очакването, че нещо ще се случи...

Видях веднъж по пътеката, която идваше откъм заставата, да слиза някакъв мъж. Беше в униформата на гра-

ничен офицер. Забелязах, че е едър и силен – куртката чудесно прилягаше на широките му плещи. Пристъпяше някак радостно по стичащата се надолу пътека и погледът му търсеше върховете на дивите рошкови в двора на училището. Под дърветата, до оградата, стоеше Агния. Цялата ѝ фигура беше устремена към мъжа, който приближаваше.

...Толкова време измина. И сякаш все още усещам в гърдите си тоя тръпнещ дъх на очакване.

ПЪТУВАНЕ

Милена Милева

Всичко започна от един поглед. Имаше и думи между тях, които тогава изглеждаха важни, но сега той не можеше да си ги спомни, спомняше си само този поглед и усещането за пълна мъгла наоколо. Когато си тръгваше след разговора им, си помисли: „Сега няма да мога да я изкарам от главата си“.

Това се превърна в заклинание, което се самоизпълни. Във всяка минута през деня и немалка част от нощта тя командваше мислите му. Чудеше се какво е мислил преди да я срещне, имало ли е някакви мисли в главата му изобщо, сякаш до този момент беше в някаква будна кома, и нейният поглед го събуди. Изведнъж имаше толкова много желаниа и копнежи и всичките бяха за нея. Тя се превърна в слънцето, около което се въртеше неговата планета, и всичките му планове и действия се ръководеха от това кога може да я види и да прекара време с нея; всички неща, които минаваха пред погледа му, преминаваха щателна проверка дали ставаха за тема на разговор, всичко друго можеше да почака.

Той беше дълбоко влюбен. Но проблемът беше, че досега не бе изпитвал такава обсебваща и пристрастяваща любов. Беше много по-различна от чувствата в предишните му връзки. Тогава също имаше вълнение, мисли за новата жена, нетърпение да я види, страст... Но в сравнение със сегашната му мания тези чувства изглеждаха като кротки вълнички пред цунами.

И естествено, той имаше чувството, че тази огромна, всепоглъщаща любов няма как да бъде несподелена. Тя тежеше толкова много, сякаш е предназначена да се споделя от двама.

Денят, в който осъзна, че между чувствата им има огромна разлика, беше най-тежкият за него. Тя не само че не го обичаше така както той нея, тя дори не беше влюбена – беше просто жена, която се радваше на мъжкото

внимание, но умело държеше дистанция и след поредния добре премерен, но не окончателен отказ той често имаше усещането, че пропада рязко надълбоко като в счупен асансьор.

В един момент осъзна, че тази любов е убийствен лабиринт, който е затворил душата му. Тя вече не му носеше щастие, а само безкраен тормоз, в който той се удивляваше на способността си да продължава да посвещава такава огромна част от себе си на някой, който не откликваше.

Възможност за пътуване по работа бе спасителното въже.

Влакът летеше през гората и дърветата препускаха пред прозореца. Веднъж като дете той застана на прозореца и гледаше скоростно променящия се пейзаж. Спомняше си, че изпита нещо като възторг, абсолютно главозамайване, а после му стана лошо. Оттогава не се опитваше да се взира в отминаващия пейзаж. Споменът за гаденето го възпираше. Сега се чувстваше по подобен начин. Беше отвъд екстаза и просто му беше тъжно и малко лошо.

Отвори телефона си и започна за ѝ пише. Всъщност тя дори не знаеше, че е заминал, тъй като бе взел решението внезапно.

„Защо няма физични закони в любовта? Защо аз мога да те обичам толкова много, а ти мен никак?....“ Беше ужасно мелодраматично и лигаво, но нещата в писмото не бяха лъжа. Той мразеше мелодрамата, особено явната, но сега се отпусна и дълго писа неща, които иначе никога не би си позволил да изрече на глас. Накрая ги прочете веднъж, изсмя се на глас и ги изтри. Вместо дългото сърцераздирателно признание написа просто „Заминавам по работа. Не знам кога ще се върна. По-добре не ме брой известно време“.

Командировката се превърна във възможност за постоянна промяна на местоработата, която той прие без капка колебание. Не му липсваше никой – приятелите му

бяха влезли в цикъла брак и малки деца и ги виждаше доста рядко, нямаше голяма разлика, даже заминаването му предизвика сближаване с някои от тях, тъй като идваха на гости заради промяната, която им предлагаше различното място.

В началото се чувстваше празен и самотен, но той се чувстваше така и преди да замине, без кратките моменти на екзалтация около срещите им. Всеки ден мислеше за нея. Не бързаше да я замени, не проявяваше интерес към други жени. После се хвърли в работата, понякога оставаше на бюрото си до много късно и се прибираще само колкото да си легне. Постепенно започна да се чувства по-добре. Нямаше срещи с нея, които да поглаждат безплодно чувствата, и постепенно тя се превърна в болезнен спомен. Един ден прие покана за бар с колеги, после започна отново да спортува, което донесе нов антураж от приятели и поредица от покани, и един майски ден, около половин година след пристигането му в този нов град, си доведе жена в къщи. Започна една спокойна и ненатоварваща връзка, първоначално основана на секс, но скоро и неочаквано на споделени интереси, и най-важното – на същата липса на привързване, каквото усещаше в себе си. Той се досещаше и без да пита, че и тази жена вероятно бе изгоряла след някой метеор, подобен на неговия. И двамата не искаха цунами, а просто спокойно море.

Така минаха 4 години. През това време той нито веднъж не се върна, нито я потърси. Промени в компанията обаче налагаха да се върне на старото си работно място.

Един ден той отново се качи на влака, но този път не беше сам. Водеше жена си и малката си дъщеря, която току-що беше проходила. Беше спокоен. Когато седна във влака, изведнъж си припомни как се чувстваше, когато пътуваше по същия маршрут години по-рано, и това му се стори далечно и непонятно. Скоро не се беше сещал за нея. Опита се да си я припомни. Помнеше чувствата, тъгата, безкрайното желание да е около нея и как всичко друго му се струваше безсмислено, помнеше чакането на

обаждане и безкрайния тормоз „защо не ме обича“, но не можеше да си спомни добре лицето ѝ. Дори не беше сигурен дали ще я познае, ако я види – особено ако беше с нова прическа или променена фигура. Гласът ѝ – помнеше ли гласа ѝ? Някога този глас спираше дъха му само с едно „Може“ или „Защо не“. Но сега едва ли щеше да го различи.

И тогава осъзна с кристална яснота, че тази отминала, ръбата и безумна любов принадлежи единствено и само на него. Нейният обект вече нямаше значение. Това чувство бе живяло в него, беше бушувало и оставило следи, но само той беше избрал да му даде силата да го наранява. Друга жена никога нямаше да има тази власт, но в прегръдките му спеше едно малко същество, което заслужаваше много повече от неговата искрена любов. Време беше да престане да се страхува да обича. Той притисна дъщеря си и я целуна по главичката. Жена му беше сложила глава на рамото му. Той погледна лицето ѝ с нежност. И тя заслужаваше повече. Беше останала до него, без да му задава въпроси и без да го товари с очаквания. Нейните прегради бяха паднали отдавна, но той още стоеше на страж до своите, съвсем автоматично, забравил защо и кога ги е издигнал.

Стана му леко и изведнъж го заля вълна от щастие. Някъде в него се скъса нишка и той осъзна, че от 4 години беше затаил дъх, ужасен от онази пропаст, която се бе отворила в краката му тогава.

Но вече можеше да диша дълбоко, защото тази пропаст вътре в него отдавна бе запълнена и превърната в градина.

КЛАСИРАНЕ НА ПУБЛИКАТА:

СКРИТА ОБИЧ

Йорданка Радева

Мира седна бавно във фотьойла и въздъхна. Навън дъждът цял ден се лееше неспирно, а есенният хлад проникваше чак вътре в стаята ѝ. Мислите ѝ се рееха уморено като падащи есенни листа, поели глътка път от минало към настояще, бяха хаотични – прескачаха времена и сезони и се връщаха все там... към него. Към първата ѝ истинска и помнеща се обич, която никога не се забравя. Бяха млади, тя – още ученичка в гимназията, а той... тъкмо пред казарма. Беше невероятна обич – чиста като утринна роса, неподправена и силна, такава... която те кара да летиш и да забравяш за целия свят.

Бяха много млади... Когато се събираха във вечерите в селото младите хора, те бяха там, сред тях, по-влюбени от всички други и щастливи. Тя обичаше да потъва в сините му очи, гмуркаше се в тях ненаситно, а те се смееха и я топлеха с прекрасното си небесносиньо. На челото му немирно трепкаше къдрав русоляв перчем, а тя си играеше с него и се шегуваше, че е като непослушна малка вълна, която чака ръката ѝ за ласка. После той вземаше китарата, пръстите му нежно докосваха струните ѝ и тя издаваше вълшебни звуци като на лира, а устните му редяха думите на поредната песен... Песента пак за нея... Всяка изпята песен от него беше за нея... Той не го казваше, но тя го знаеше. И не го питаше. Не беше нужно. Знаеше, че е истина. Беше щастлива да го гледа като свири, а той усмихнат да реди поредната песен, акордите се низеха един след друг и времето неусетно отлиташе и все не им стигаше. Когато се разделяха след поредната им среща, тя обичаше да казва, че се скрива в дълбоката трапчинка на брадичката му, за да я усеща винаги в себе си, а тя... щастлива, че е у него. Той се смееше с

глас, сочейки сърцето си... Да, тя беше там... И той беше в нейното сърце. Затова всяка мисъл ѝ беше за него, а когато не бяха заедно, се усещаше как мислейки за него, несъзнателно се усмихва. Винаги си спомняше неговата целувка. Беше вълшебство, в което се заравяше, когато устните му танцуваха по нейните и си обещаваха вечност и вярност. Така остана завинаги в сърцето ѝ – един русоляво-къдросос младеж с китара в ръка, който винаги пеше за нея усмихнат и гледайки я. С него тя разбра какво е първи трепет на сърцето, какво е да ти се подкосяват краката, когато само чуеш гласа му отдалече и какви са ония луди пеперуди в корема ѝ, когато се срещаха. Така до оня момент, когато тя отдели пътя си от неговия и въпреки всичко запази обичта си към него, скрита дълбоко в сърцето си.

Днес обаче разбра, че отдавна го няма. И я заболя. Много. Болката разкъсваше плътта ѝ на парчета, макар че отдавна не се бяха виждали. Той не заслужаваше да си отиде толкова рано от този свят. Такива хора като него, носещи топлина и светлина за другите, трябва да живеят. Но го няма и него вече. Отишъл си е в годината, в която почина и съпругът ѝ. Поплака си сама, сълзите ѝ се стичаха по лицето и тя ги оставяше да се леят на воля. Тези нейни сълзи бяха за неизживените пропуснати възможности с него, за прекрасните му очи и топлия му глас, за неказаните думи, които само тя разбираше... Как ѝ липсваше тази обич от младостта ѝ... Как само ѝ липсваше... Искаше да спре спомените и сълзите, а не можеше. Осъзна, че винаги го е обичала с оная тиха, скрита и негаснеща обич, която носиш до гроб, без дори да разбираш.

Така я свариха дъщерите ѝ днес – с тъжни разплакани очи, в които болката крещеше и я различаваха без жал. Помислиха, че пак се е ровила в семейните снимки, баща им бе починал преди години и те все я коряха, че говори за него, като да е жив, и не се примирява със загубата му. Но сега майка им ги изненада.

— Елате, ще ви разкажа... Никога не съм ви споделяла за нещо преживяно от младостта ми, преди да срещна баща ви.

Петя и Лена седнаха учудени до нея и зачакаха. И тя започна. Редеше мислите си и като че ли пак се пренасяше в своя отминал свят, а там бликаше от светлина и топлина, и младост. Разказа им за него. Бавно думите се откъсваха от устните ѝ, рисувайки един невероятен свят на чиста обич и мъка, че е без продължение. По-скоро продължението бе в сърцето ѝ. Мира въздъхна и остави отново сълзите си на воля. Те бяха за него. Дали я вижда сега отгоре... Дали усеща болката ѝ...

Дъщерите ѝ я слушаха, гледаха учудени майка си, тъй като не бяха я виждали в такава светлина. За тях тя бе силна и борбена личност, която и в най-трудните моменти не се предаваше. А сега я виждаха безпомощна и слаба като безкрило птиче, загубило опората си пред спомена за този непознат за тях младеж и не вярваха на очите си. Тя видя питащите им погледи и продължи:

— Това е, мои момичета... Първата ми обич, която не забравих. Странно ви е, че я нося у себе си... но когато и вие един ден останете сами със себе си някъде нататък в годините, ще ме разберете по-добре. А баща ви – той е човекът, с когото живях 35 години добър живот, той е ваш баща и за него никога няма да имам забрава. Баща ви ми беше силното рамо, на което се подпирах, той ми бе опората, денят и нощта ми беше. Знаех, че е мой, но тъжното е, че осъзнаваш какво е бил човекът за теб чак когато го загубиш. В повечето случаи приемаме другия за даденост и дори малките му жестове на внимание пак приемаме за нещо обикновено. А не е. То е, защото мисълта му за теб го кара да ти купи без причина цвете, и пак без причина да ти звънне по телефона, да те посрещне след работа уж, минавайки по това време покрай теб. Баща ви беше добър човек, широкоскроен, обичаше да помага на хората и всеотдаен в грижата за дома ни и вас. И аз го обичах искрено и всеотдайно. Той знаеше за

моята обич преди него и никога нищо не спомена за това. Знаеше, че съм му вярна, а за изневяра не можеше и да се мисли дори. А аз не вярвах, че човек може да носи повече от една обич в сърцето си към някого, но... се уверих, че може... Не се срамувайте да си признаете и това, ако го носите у себе си. Така ще ви бъде по-леко. По-важно е как живеете сега – достойно с обичта към човека до вас и с грижата за него. Защото именно грижата в очите му за вас говори за обичта му.

Мира въздъхна и изтри сълзите си. Дъщерите ѝ мълчаха, не знаейки какво да кажат. Не попитаха дори защо тя се е разделила с него, какви са причините... Тази нейна тиха обич след толкова години разкри пред тях майка им в друга светлина и те я обожаваха още повече заради искреността ѝ и споделеното. Знаеха... само истинските чувства можеха да предизвикат сълзите в очите ѝ, но и бяха повече от сигурни, че тя си оставаше там, при техния баща, с когото имаха прекрасен живот и спомени. Прегърнаха крехките ѝ рамене, усещайки все още как потръпват от риданието в нея, изтриха сълзите ѝ и по-голямата, Лена, спокойно ѝ каза:

— Не е грехота, мамо, такава обич да носиш в сърцето докато си жива, по-важното е, че си обичала и баща ни, че си ни отгледала и възпитала, дала ни от своята топлина и безкрайна майчина обич. А татко знаеше какво е за теб. Затова те обичаше всеотдайно, както само той го можеше.

Навън денят продължаваше монотонно да реди дъждовните минути, лекият есенен ветрец поклащаше едва-едва клоните на ореха и отвяваше с последната им въздишка отронените листа. А тя... Мира, като че дочуваше нежните акорди на невидима китара, която галеше душата ѝ. А думите на песента, оная далечна песен от невидимото, пак беше за нея и тя знаеше от кого е... Дали я вижда... Навярно... спохождайки я толкова години вече в съня ѝ. Само я гледа отдалече. И мълчи... Но иде... Защото ги свързва обич, за която само те си знаят, свързала зави-наги душите им.

ТЯ ТЪРСИ НЕГО, ТОЙ ТЪРСИ ДРУГА

Малинка Цветкова

Ана бе харесвано момиче, което с годините се превърна в жадувана млада жена. Бе надарена с изваяни форми, за поддържането на които не се налагаше да се поти във фитнес зали. Буйните ѝ коси играеха с вятъра и величествено падаха върху крехките ѝ рамене.

Жените ѝ завиждаха, защото мислеха, че може да притежава всеки мъж, стига да поиска.

А тя все не намираше достатъчно богат субект, в готово да се влюби, докато един ден крупен бизнесмен на средна възраст не се изпречи на пътя ѝ. Тъкмо завършваше средно образование и се чудеше накъде да поеме, когато той я пое изцяло в свои ръце. Като начало ѝ купи лека кола, после – разработен салон за красота, с най-добрите козметички в града... Нищо че беше женен и с трийсетина години по-голям от нея, нали имаше това, за което тя винаги бе мечтала – много пари...

Годините минаваха, а Ана не се влюбваше в него. Но не ѝ се налагаше – той и така задоволяваше всичките ѝ капризи. Животът плавно я носеше, удобно подпряна на лукса и сигурността...

Вечерта, когато празнуваха 20 години връзка, тя за първи път се замисли сериозно за промяна. Той вече беше остарял, трябваше да го замени с друг. И тя започна да търси. Година, две, три – не намираше достоен заместник. Постоянно попадеше на мъже с по-малко пари от нея. Но на четвъртата Съдбата я срещна с подходящия кандидат. Не беше бизнесмен като първия, но имаше толкова недвижимо имущество, че можеше само от наеми безгрижно да изживее няколко живота. Беше разведен и възрастта му бе близка до нейната. Ана вече си разрешаваше да се влюби... И се влюби с цялата сила на любовта, която от години дремеше някъде дълбоко закътана в нея, чакаща удобен момент да изригне...

Измина година, откакто се запознах. Ана беше влюбена до уши, а новият ѝ приятел лека-полека започна да страни от нея. Той беше гъвкав и изобретателен в лъжите си. Измисляше най-невероятни оправдания, за да не прекарват всички вечери заедно, но на нея и през ум не ѝ минаваше, че някой мъж (който и да е той), може да я избягва. (Всъщност, тя беше съхранила впечатляващата си младежка фигура и на 41 години изглеждаше като на 25.)

Улисана в правене на бъдещи планове, тя не забелязваше обрата, който се задаваше.

Искаше на всяка цена да забременее. Повтаряше си, че трябва да му роди дете. Че това е моментът и той е човекът.

Когато разбра, че желанието ѝ е на път да се сбъдне, тя не беше на себе си от щастие. Рееше се в облаците и се чудеше как да му съобщи радостната новина. Трябваше да е тържествено, незабравимо...

Един следобед той ѝ се обади и след обичайните любезности ѝ каза, че трябва да поговорят. Тя помисли, че ще ѝ предложи брак и, сигурна в предположението, реши да го покани в апартамента си и да го изненада.

Вечерта поръча специалитет от любимия си ресторант, украси с празнични детайли масата и зачака. Когато той се настани удобно, тя наля вино в чашите и вдигна наздравица за техния наследник. Успя да го изненада, но неприятно. Въпреки това, той запази самообладание и след кратък размисъл ѝ обясни, че ще ѝ подари апартамент, в който да отгледа детето му, но няма да живее с тях...

Беше намерил жена с повече пари от него...

ЗАД МАСКАТА НА ВРЕМЕТО

Деница Петкова

Дъждът тази сутрин се сипеше силно над стоманената конструкция на моста. Продължаваше да вали от вечерта и настилката на асфалта беше станала хлъзгава и прозрачна. Веселин пътуваше от снощи, почти по тъмно бе тръгнал от Русе, толкова много искаше да я види отново... да си я припомни... Лора, момичето от преди, от студентските му години, на безгрижие и хубави приятелства... единствената мисъл, която го крепеше и му вдъхваше сили... нямаше си никого.

Онзи образ на жена с изящна фигура, дълбоки сини очи и прави руси коси, дълги до кръста, с която се разхождаха едно време по улица „Граф Игнатиев“, и любовта носеше аромата на бели рози във въздуха, и кафе, а той винаги ѝ подаряваше по една такава роза. Не знаеше как изглежда, но знаеше, че има огромното желание за поне една среща след толкова години. Всички тези картини бяха изникнали в съзнанието му спонтанно, той изведнъж заби спирачки, взирайки се в предното стъкло и спря. Задъхан се огледа пред огледалото в колата, което сякаш го следеше, сърцето му прескачаше учестено, трябваше да се успокои... с ръце разтърка очите си, наля си малко вода, пооправи прошарените си вече коси, въздъхна дълбоко, след това натисна педала на газта и тръгна, отново колата го послуша. След няколко часа шофиране дъждът бе спрял, но настилката на пътя си оставаше солидно мокра. Оставаше му още малко до жадуваната среща, виждаше почти края на моста и излизаше от града. Като пристигна в София, остави колата на паркинг и се отправи към централната част на града. Тя трябваше да го чака на старото им място... както преди... и наистина го чакаше пред фонтана на площада, той я позна отдалече, макар че промяната на времето си казваше думата... косите ѝ бяха значително по-къси и доста прошарени, по скулите бяха изрисувани леки бръчици, но лицето като

излъчване и онези сини очи си бяха същите. Леки бръчки се спуснаха под очите ѝ, когато се усмихна като го зърна. Протегна ръка към него и двамата се прегърнаха топло, той ѝ подаде бялата роза.

— Както преди, или почти както преди – промълви тихо тя, взимайки розата с трепереща ръка.

— Почти..., моя бяла розо! – се изплъзна от неговата уста, загледан като хипнотизиран в небесните ѝ очи.

Тръгнаха по тротоара, дълго вървяха замълчани и вглъбени в себе си... вероятно в главите им се преповтаряха онези млади спомени като на кино лента.

Сякаш животът им пускаше същият филм, а те двамата са в главните роли, но за кратко.

Решиха да седнат в едно кафене. Двамата стояха един срещу друг и не спираха да се поглъщат.

— Каж ми как е при теб? – попита Веселин.

— Знаеш, донякъде... омъжих се за много богат човек, имам дете, което е на шест години, дъщеря, но през цялото това време ми е тъжно и празно без теб! – очите ѝ за миг се насълзиха, и продължи:

— Щастието ми убягна, а мислех, че го имам, трябваше да избира теб, но... а само когато си пред мен, се чувствам истински жива... иначе съм мъртва, по-мъртва в душата си не мога и да бъда... мъртва и празна.

— Вярвам ти – допълни той, отпивайки от малката чашка глътка кафе.

Ръката му се плъзна върху нейната на покривката на масата.

— Ако зависи от мен, аз бих искал да живея с теб до края на дните си...

— Знаеш ли... от години го обмислям, нека се видим пак тук след месец, дотогава ще имам някакви резултати от решението на съда.

— Подада си молба за развод? Това решение ме изненада. Искях го, но не вярвах, че някога ще се осмелиш да го направиш – с нескрито задоволство ѝ отвърна той.

— Да, реших го – каза Лора, – не мога повече, не издържам, задушavam се!

Тя го погледна жадно и влюбено, инстинктивно все още ръката ѝ бе в неговата.

— Няма да скрия, че безумно се радвам на решението ти. Така да бъде, ще се видим пак тук в кафенето – допълни той, допи последната глътка кафе от чашата и бавно пусна ръката ѝ, дори да не искаше. Тръгнаха към своите посоки, към домовете си. Разделиха се с дълга прегръдка. За Веселин този месец бе повече от дълъг, но някак мина. Неочаквано, точно когато трябваше да се видят и да бъдат заедно, той получи известие, че Лора е катастрофирала и за съжаление починала. За него за миг всичко изстина, всички планове бяха станали излишни. Времето бе сложило своята маска, а зад нея истинските им лица не бяха същите. Бяха напукани от несбъднатите желания, погубени в миналото.

Мостът, който ги свързваше тогава, сега сякаш рухна пред очите му, и сякаш отломките от него го засипваха с всички сила, безмилостно и жестоко. Този мост, който бе отправна точка за всяка тяхна среща, нямаше го... вече нямаше нищо, само празна бездна, която се образува и ги делеше, пропаст, която беше непреодолима.

Капките дъжд днес отмиха и последната надежда за тяхната любов, затрупана под останките бетон и стомана. Понякога е трудно да разкрием и свалим маската на времето.

Там може да са скрити най-истинските и тъмни желания на нашите души, които до последно не смеем да разкрием, или нямаме смелост да изречем и променим хода на събитията.

Така умря любовта за Веселин, която той копнееше от двадесет години.

Това бе като присъда от съдбата. Той трябваше да я приеме, и да продължи напред, ако изобщо времето му позволи. Ако само имаше друг мост във времето, или друга маска, която да му донесе поне малко късче надежда.

Този изгоря пред очите му като феникс, който никога няма да се възроди отново. Останаха му само бръчките по лицето зад маската, която бе свалена изведнъж.

Сякаш внезапно беше видял реалното си лице в огромно огледало.

А цялото огледало се разчупваше на хиляди парчета, напукваше се заедно с желанието, а образите в него се разпиляха така безвъзвратно.

Нямаше как да го залепи отново. Свърши се, всичко приключи, всички мечти, всички блянове.

Мъгла се спускаше над калните улици. Валеше отново дъжд, а капките се гонеха над тъмната пръст. Веселин стоеше прав над гроба на Лора и остана дълго, загледан във нищото пред себе си. Онова нищо, което го поглъщаше.

ВЕЧНАТА ПРЕГРЪДКА

Демяна Йосифова

В сърцето ми се прокрадва едно единствено желание, но пък то е толкова силно. Искам да те прегърна и да остана в обятията ти завинаги. Мечтая да се изгубя в тях, да потъна в твоя свят и нищо да не може да ни раздели. Искам да сложа край на минутите, в които не си до мен, на моментите, когато усещам липсата ти толкова болезнено. Душата ми търпя достатъчно, самоизмъчваше се ежедневно със спомени и копнежи да си до мен. Пълна е с рани, болка, несбъднати очаквания и множество разочарования. И знаеш ли какво? Мисля си, че само ти можеш да ме избавиш от тях. Само мислите за теб ме изпълват с вътрешната топлина, променяща мигновено настроението ми. В трудни ситуации просто си представям, че сме вечно прегърнати, че непрестанно ми предаваш от енергията и ентузиазма си. Толкова много ли искам всъщност? Нима съм алчна? Имам нужда единствено от твоята ежедневна любов. Понякога се чудя как е възможно да те обичам толкова много. Знаем, че и ти ме обичаш, но не знам как да ти обясня, че искам да прекарвам всяка свободна минута с теб. Искам непрестанно да споделяме един на друг преживяванията си, да се обогатяваме взаимно, да обменяме размишленията си за света, да бъда до теб и да усещам щастието в сърцето си. Готова съм на всичко дори само за един такъв ден през цялата седмица. Ден, в който да прекарваме заедно няколко часа, да говорим много, да се смеем, да те прегърна и да ти благодаря, че си част от живота ми. Може да ти е странно, че искам да те виждам толкова често, но това ми носи такава безкрайна радост, каквато не можеш да си представиш. До теб се чувствам спокойна, до теб не ме е страх да изразя себе си, защото знам, че ще разбереш правилно всичко, което казвам. До теб съм най-много себе си, до теб съм истински щастлива.

В един от множеството ми копнежи действието се развива по време на сурова зима. Навън е снежна вихрушка, а студът е непоносим. Блещука слабата светлина на улична лампа. Затичвам се боса по ледения сняг към теб. Косите ми се развяват, а ти стоиш неподвижно и се вираш в мен. Чакаш ме да стигна до теб. Не след дълго не издържаш, затичваш се и ти. Срещаме се някъде по средата и аз се сгушвам в теб. Ти ме притискаш в обятията си и не ме пускаш да си отида. Стоим прегърнати наред виелицата и снежинките, топящи се безмилостно по дрехите ни. Не чувстваме студа. За нас съществува единствено сегашният приказен момент. Прегръдката ни продължава вечно. Напук на снега, ние не се разделяме. Единодушни сме, че не искаме този миг да свършва никога. Правим всичко възможно да го задържим по-дълго. Колко хубаво би било да сме вечно прегърнати... Нямаме нужда от нищо друго в този момент. Единствено прегръдката ни да е безкрайна...

Само че истинският сценарий на тази история е малко по-различен. Зимата е студена, защото те няма до мен да ме прегърнеш. Студът смразява жилите ми, защото липсата ти е толкова мъчителна. От всичките ми болки сякаш тази е най-голямата. Болно ми е, че прекарвам време с теб само в мислите си – в спомените и копнежите да бъдеш до мен. Тази безкрайно дълга прегръдка ми липсва ужасно много! Тя ми е така необходима, за да продължа да вървя по пътя си, да намеря сили да се боря с всички бури, пред които ме изправя животът. А най-голямата буря се намира в собствената ми душа... Каква ирония, нали? Нима е възможно да се бориш с нещо, което е част от теб самия? Обичам те и знам, че и ти ме обичаш. Единствената стена между нас е забързаното ежедневие, в което времето все не стига за нещо. Но как е възможно да не стига за най-важното, чисто и прекрасно чувство – любовта? Не може да се живее така. Това не е пълноценен живот. Отказвам да живея по този начин. Ще се подчиня на любовта, каквото и да ми коства това.

Мислех си, че истинско съвършенство не съществува... докато не те срещнах и опознах. Ти си единственият перфектен човек на тази Земя, не мога да намеря нищо в теб, което да не ми харесва или да не одобрявам в поведението ти. Знам, че няма да срещна друг такъв човек на тази планета, не и в този живот. Копнея за дълги разговори и възможно най-много прекарано време с теб – не искам нищо повече от този живот. Всичко останало ще мога да осъществя, ако си близо до мен. Уж едно-единствено желание, а всъщност толкова неосъществимо. Ти си в своя свят, а аз се боря в моя. Не съм сигурна, че имаш време за мен сред лавината си от занимания, а аз толкова се нуждаю от това. Сърцето ми ликува, когато те виждам, и се разяжда от липсата ти през цялото останало време. Ако прочетеш това и се разпознаеш, помисли колко хубаво би било да ми отделяш тези няколко часа седмично, да ги прекарваме заедно. Сякаш бихме живели по различен начин, ако ги има. Сякаш и двамата бихме ги чакали с нетърпение, биха били глътка въздух от монотонното и сиво ежедневиe. Защо хубавите мигове винаги отлитат толкова бързо, а моментите, в които не си до мен, са така безкрайни? Искам някаква промяна, общуването ни трябва да е истинско, а не виртуално. Във всички тези чатове просто не мога да изразя докрай себе си, защото съм неспособна да те прегърна, да бъда наистина до теб, да ти кажа всичко това в очите, да видя реакцията ти. Знаеш, че някак се намираме на еднаква честота. Можем да се разбираме и без много думи, можем да си кажем всичко с една единствена прегръдка. Но виртуалното общуване ни отнема тази възможност! Колко коварно, нали? Понякога ненавиждам цялото това безкрайно писане, което всъщност не може да каже нищо, защото липсва най-същественото – реалното общуване!!! Можем да се виждаме често, но защо не го правим? Толкова ли не можем да отделим от времето си, за да зарадваме сърцата си? Толкова много въпроси и толкова малко отговори...

Ти си сякаш едно от най-важните парченца в сър-

цето ми и без теб пъзелът на живота ми би се развалил. Прекрасните ни отношения са онова, което си струва да пазя като скъпоценно съкровище. Не искам нищо повече от това да си общувам много с теб, да те прегръщам силно всеки път, когато те виждам. Знаеш ли колко пъти, преди да заспя, съм си представяла една голяма прегръдка, продължаваща вечно? Една прегръдка, неподвластна на бързо отлитащото време, недосегаема, защитена, прекрасна... Защо прегръдките са толкова хубави, но толкова кратки мигове? Кой въобще си е позволил да наложи схващането, че една прегръдка трябва да е няколкосекундна? Що за безобразие наистина? Изпитвах силното желание да остана в обятията ти завинаги. Сякаш там беше мястото ми, там се чувствах най-уютно и радостно. Може да звучи налудничаво, може никой друг да не е мислил подобни неща. Хората сме толкова различни, душата на всеки от нас е цяла вселена, пълна с емоции, желаниа, спомени и мечти. Моята малка вселена сякаш е изтъкана от любов. Понякога е доста болезнено, но знаеш ли колко пъти именно тази любов ме е изпълвала със сила и ми е вдъхвала кураж? Знаеш ли колко е хубаво чувството да имаш такава опора в живота си?

Мислех си, че щастието ми не зависи от никого. Бях убедена, че то просто не може да бъде определяно от нито един друг човек, от действията, думите или отношението му към мен. Смятах, че щастието е вътре в теб самия, и ако сам не си помогнеш, няма кой да го стори вместо теб. Ще останеш сам сред вухрушка от емоции и разочарования в душата си. Какво стана после ли? Срегнах теб и мнението ми постепенно се промени. Сега в сърцето ми се прокрадва надеждата, че любовта отново ще ме спаси, че всъщност именно ти си една от причините да бъда щастлива! Любовта винаги ме е спасявала. Многократно ми е давала крила. Превърнала се е в най-голямата ми сила. Вярвам го толкова силно. Дали ще ме спаси и този път? Дали някога ще получа вечната прегръдка, за която толкова много копнея? Не искам да

знам отговора на този въпрос. Достатъчно пъти сърцето ми е било ранявано и не съм сигурна колко още може да понесе. Сякаш му трябва само един по-силен удар и всичко в мен ще се разпадне. Затова е много по-хубаво да си представям безкрайната прегръдка, без да мисля кога и дали въобще някога ще я получа. Много по-хубаво е просто да вярвам. А вярата в крайна сметка е едно от нещата, които никой не може да ми отнеме...

НАПУКАНИТЕ УСТНИ НА ЖЕЛАНИЕТО

Весела Колева

Забелязали ли сте как изглежда почвата след дълго безводие по време на лятна суша?! Груба и силно напукана в очакване на животворните капки благословен дъждец, които да утолят жаждата ѝ. Точно такива бяха и техните устни. Нейните – зажаднели за любовния дъжд на неговите целувки, които да я облеят със своята нежност и топлина, и неговите – копнеещи за сладко-медения вкус на устните, пленили сърцето му със своята невинност и чистота на утринна капка роса.

Тя беше неговото диво цвете: от една страна нежно и естествено красиво, а от друга – със силен, непримириим характер и много бодливо. Но цвете под похлупак! И този „похлупак“ бе компютърният екран. Нашият герой можеше да обича цветето от хиляди километри разстояние, но само и единствено с очи. Можеше да се възхищава на неземната, спираща дъха му красота, но не и да вдиша от сладкия му, опияняващо-вдъхновяващ аромат или пък да почувства допира на кадифено-нежните му венчелистчета по своите пръсти, които при всяко протягане се удряха в студената, непробиваема стена на монитора. И синьото море в очите му изведнъж се разбушуваше, придобивайки тюркоазено-гневен цвят. А от него пък тръгваха реки от горчиви сълзи, които замъгляваха погледа му и събуждаха демоните, скрити в него. Тежък юмрук от безсилие да разруши стъкления „похлупак“, за да прегърне милото си цвете, се стоварваше върху клавиатурата, причинявайки ѝ незаличими пукнатини и резки, също като тези по устните му, зажаднели за истинска любов.

Той пък за нея бе слънцето, без което светът ѝ спираше да се върти. Слънце, затворено обаче в кутия, чийто лъчи от думи и усмивки стопляха душата ѝ, карайки сърцето ѝ да бие лудо влюбено. Но... нашата героиня не можеше да усети как тези лъчи гаят кожата ѝ със своите парещи целувки, нито топлината на неговите обятия.

Всичко започваше и свършваше с него. Видеше ли своето слънце да изгрява на екрана, примамвайки я с магнетично-сините си очи, в миг усмивка озаряваше бялото ѝ лице, вливайки ѝ живителна сила. Но залезеше ли Слънцето, в живота на нашата героиня настъпваше нощта, а тя се изгубваше, лутайки се сама без път и посока в непрогледния мрак. Толкова силно бе зависима от него. При всяко негово писмо или видео обаждане звездите в очите ѝ изгряваха, засиявайки със своята ослепителна светлина като същински диаманти и залязваха тъжно, изгубеше ли любимия от своя поглед. И така самотно тлееха с надежда дни наред в очакване на следващия слънчев изгрев, на следващото съобщение...

Той и тя: една душа в две тела. Две половинки от едно туптящо сърце, които изгаряха от желание да се съберат още от мига на първата си, неочаквана среща във виртуалното пространство. Още от първото „Здравей!“ и Новогодишен поздрав, дошъл от двете страни на границата между два свята, две държави, две култури. На пръв поглед диаметрално противоположни, а в същото време толкова еднакви, обединени от универсалния език на любовта.

Искрена любов: дълбока, завладяваща и вдъхновяваща като ударна доза адреналин, която вливаше в телата им живителна сила. Ден след ден, писмо след писмо, обичта им разцъфваше като роза, изпълвайки сърцата им със сладкия си, омаен аромат. Но тази „роза“ бързо повяхваше, сразена от мълнията на реалността и ясното съзнание, че тяхната любов може да съществува само и единствено там – във виртуалното пространство. И така година след година, след година...

Ето ги! Те отново са пред компютърния екран с мечтателно усмихнати очи, изпълнени с копнеж, и свити от несбъднатото желание сърца: мъжът и жената с напуканите устни.

СЪДЪРЖАНИЕ

ГРЕШНИ МИСЛИ В ГРЕШНО ВРЕМЕ (ПОЕЗИЯ)

Александър Калчев

Доброта	5
Обичайте се	6
Утринна серенада	7
Благослов	8

Алина Стоянова

Шерше ла фам.....	9
Морски приказки.....	10
Аплодисменти.....	11
Приказка.....	12

Ани Стайкова – Иванова

От бога вино.....	13
Небесни кладенци.....	14
Любовта.....	15
Надеждата	16

Антоанета Овчарова

Дойдох при теб	17
Нежна е нощта.....	18
Слушам в полунощ песента „Испански Харлем“	19
Сън сънувам... ..	20

Бианка Габровска

Буря.....	21
Залог.....	22
Този мъж.....	23
Реквием	24

Божидарка Божинова

Млада луна.....	25
Пробита лодка	26
Любовта е наказание	27
Птиците умират без мен	28

Боян Балкански

Африканска мулатка.....	29
Силистренска добруджанка.....	30
Бедуинки в латакия	31
Лисабонско-пернишка сватба.....	32

Боян Горанов	
И тази нощ	33
В незнаен час	34
Сега е време	35
Пламти, любов!	36
Вергиния Илиева	
В сто нюанса красота	37
Закон на любовта	38
Перфектно усещане	39
Последна целувка	40
Вероника Иг. Лазарова	
Сбъднатост	41
Рисувай с устни	42
Кафе и мляко	43
Зимна мечта	44
Геолина Стефанова	
Дланите ми пълни с твоята нощ	45
Топлина, която не изстива	46
Песен за глухарче	47
На мен – да	48
Дора Ефтимова	
Пожелай ме	49
Защото	50
Спри, обич моя	51
На брега с вплетени ръце	52
Елица Кръстева	
Откраднат летен ден	53
Тълкуване на климата	54
Пътят за връщане	55
Един роман	56
Женета Браянова	
Сън	57
Надежда	58
Младост	59
Пъстроцветие	60
Живодар Душков	
Меланхолия	61
* * */Очаквай радостта да те целуна/	62
* * */Когато в средата/	63
Сред розите се скри	64

Илиана Фончева	
Точка на кипене.....	65
Още има време.....	66
Смирена съм.....	67
Още ми е рано.....	68
Ирена Бочева	
Арфата на дъжда.....	69
Да задържиш мига.....	70
L'heure bleue - Синият час.....	71
Синьо лято.....	72
Йордан Йорданов	
Смокинята.....	73
Не идвай.....	74
Мълчание.....	75
Мелодия на сърцето.....	76
Кати Вангелова	
Изповед.....	77
Днес съм малка нота,.....	78
пееща в сълза.....	78
Събличам се като море в очите ти.....	79
За любовта всеки въглен е клада.....	80
Любка Славова	
Пясъчна песен.....	81
Стръкче лято в есенен хербарий.....	82
Завръщане.....	83
Между сезоните.....	84
Мари-Мари Марина	
Нощ.....	85
Циганско сърце... ..	86
Пламенна фиеста.....	87
Фрагмент.....	88
Милена Белчева	
Призив.....	89
***/Мълчи ми се по мъжки/.....	90
Покана.....	91
***/Изпрати ми усмивка/.....	92
Милена Милева	
На ръба.....	93
Краят.....	94
Без теб.....	95
Любов.....	96

Младен Василев – Мисана

Сърце до сърце	97
Затворени в мига	98
Заклевам се пред тогите	99
на ветровете.....	99
Последен валс	100

Нели Господинова

Любовни отпечатащи.....	101
Да напълним чашите. Празник е	102
Червено вино. Шоколад.....	103
Миришеш на самотен мъж.....	104

Никола Апостолов

Признание	105
Слънчева жена.....	106
Есенна любов в парка	107
Ти идваш в моите очи	108

Николай Колев

***/И заваля/	109
***/Не прося милост/.....	110
***/Покани ме. Защо – не зная/.....	111
***/Сънувам те често/.....	112

Нина Чилиянска

Зимно.....	113
Усилие.....	114
XXX.....	115
Посветено.....	116

Павлин Пушкар

Хълмове коленичат.....	117
Вечеря за въздушни гости.....	118
Ветропоказател на нощен пасаж	119
Дреха от автопортрета.....	120

Павлина Гатева

В Дома на вятъра	121
Не е сбогуване (или е?)	122
Защо не искам да те чета точно сега	123
Новата в харема	124

Пенка Станчева (Касиана Йоани)

Любовни рубаи	125
В омаята на звезден миг.....	126
Този бродник.....	127
Жадуване.....	128

Петя Иванова	
Любима на вятъра.....	129
Как искам	130
Поезия на малките неща.....	131
До следващия дъжд.....	132
Радка Атанасова-Топалова	
Вино от любов.....	133
Недопята песен.....	134
Река.....	135
Над парнас	136
Радко Стоянов	
Сънна луна	137
Застреляй ме!.....	138
Хубава жена	139
Звездна омая.....	140
Розалия Лефеджийска	
Ето – пак... ..	141
Няма как.....	142
Две души	143
В теб.....	144
Татяна Йотова	
Сюжет	145
Хайде!.....	146
Жената, която обичаш,.....	147
Отклонение.....	148
Христо Запрянов	
Аз исках винаги да бъда с теб.....	149
Пречупени крила	150
Признание	152
Юлияна Донева	
Ласкави очи.....	153
Глас – музика.....	154
Клонче от вишна.....	155
Нежна балада	156

НИКОГА НЕ КАЗВАЙ ОБИЧАМ ТЕ (ПРОЗА)

Васил Венински	159
Прекършена севда	159
Отмъщение	163
Иваничка Колева	
Невяста.....	172
Мис „А“	176
Йоанна Димитрова	
Бури	182
Катина Георгиева	
Разноцветност и романтична ведрина	187
Мари-Мари М`рина	
Любовни копнежи	196
Разбито сърце.....	206
Милена Милева	
Сигналът	211
Езерото.....	216
Спомен.....	221
Пенка Станчева (Касиана Йоани)	
Бризът, белите коне, ездачът и самодивата.....	224
Миниатюри.....	228
Планимир Петров	
Двете черни маслини.....	232
Животинска любов.....	236
Бай кольо петела	239
Радка Видьова /Рая Вид/	
Отново за любовта	241
Две мечти, два свята	243
Помниш ли?.....	246
Късмет	249
Някъде в Сан Диего.....	255
Светлана Каменова	
Кралицата на антикварните реликви	261
Христо Запрянов	
Една човешка история.....	271
Цветана Цанева	
Тъкачката	283
Сватбена снимка	288
Денка.....	291

КОНКУРС НАПУКАНИТЕ УСТНИ НА ЖЕЛАНИЕТО (ПОЕЗИЯ)

Класиране на журито:

Ако знаеш	297
Райна Минкова	
Грешни мисли, в грешно време	298
Геолина Стефанова	
Любов несподелена... ..	300
Михаил Гунчев	
Напиши поне ред.....	301
Росица Станева	
неочаквано	302
Милена Милева	
Страстта ми е вулкан заспал.....	303
Радка Капралова	

Класиране на публиката:

Поредната нощ	304
Мария Павлова	
Ти спомняш ли си?	305
Гергана Асенова	
***/Вглеждах се в него/	306
Диана Стефанова	
Родени от любов.....	307
Гергана Гетова	

КОНКУРС НАПУКАНИТЕ УСТНИ НА ЖЕЛАНИЕТО (ПРОЗА)

Класиране на журито:

Кераца	311
Ивелина Георгиева	
Корабокрушецът	317
Ивелина Георгиева	
Напуканите устни на една позакъсняла любов	324
Даниела Емандиева	
Никога не казвай - обичам те.....	329
troia	
Очакване.....	333
Денка Илиева	
Пътуване.....	341
Милена Милева	

Класиране на публиката:

Скрита обич.....	345
Йорданка Радева	
Тя търси него, той търси друга.....	349
Малинка Цветкова	
Зад маската на времето	351
Деница Петкова	
Вечната прегръдка	355
Демяна Йосифова	
Напуканите устни на желанието	360
Весела Колева	

Мечта за книга“ е онлайн спомоществователна (краудфъндинг) платформа за създаване и реализиране на проекти в областта на литературата.

„Мечта за книга“ се осъществява от Фондация „Български издател“ и предоставя възможност за набиране на средства и друга нефинансова помощ чрез доброволни дарения, в полза на проекти в областта на литературата.

Тази платформа ще Ви помогне да сбъднете своята мечта за книга!

Какво предлага платформата:

„Мечта за книга“ предлага на българските автори възможности да намерят финансиране на книгите си от частни лица и обществени организации.

За разлика от другите подобни платформи, „Мечта за книга“ е специализирана точно във финансирането на книги и има множество инструменти улесняващи това.

Вие ще можете да продавате „на зелено“ екземпляри от книгата си на отделни лица, както и да търсите по-мощно финансиране за проекта.

Фондация „Български издател“, като издателство специализирано в издаване на български автори, поема ангажимента и гаранцията, че събраните средства ще бъдат вложени в издаване на книга, а не усвоени от автора.

Как работим:

За да можете да участвате в платформата трябва да имате готова, завършена книга. Частично готови проекти не се допускат.

Може да се кандидатства с вече издадени книги, стига авторът да има права над тях.

Авторът кандидатства с книгата си на адрес book@dreambook.bg. Ако книгата бъде одобрена му се предлагат оферти за различни тиражи, както и експертна оценка какъв реален тираж би могъл да се продаде.

След уточняване на условията се сключва договор между автора и Фондация „Български издател“.

За да може да бъде въведен проекта в платформата, авторът трябва да има валиден фейсбук профил с истинско име и реална снимка.

В платформата авторът публикува следните материали:

- Рекламно представяне на себе си и проекта, плюс части от текста в размер на 4 страници А4;
- Подбрани части от текста – до 20 страници А4, които ще бъдат представени в сайта като PDF файл;
- Примерна корица и/или други илюстрации към книгата;
- Рекламен видео клип;
-

Началната такса за участие в проекта е в размер на 50 лв, срещу което авторът получава редакция/корекция на рекламния текст, рекламен банер и една седмица реклама на първа страница на проекта

Срокът на един проект е два месеца. Ако в рамките на този срок авторът е набрал 50% от финансирането, то му се дава още един допълнителен месец за донабиране на липсващата сума.

Авторът ще има възможност – основно, да продава единични бройки от своята книга, както и да приема дарения.

Ако в рамките на проекта не се набере 50% от исканата сума, то парите се връщат на закупилите книгата.

Ако се набере над 50%, но под общата сума за проекта, то е възможно предоговаряне на условията с Издателство „Български издател“, така че да се издаде тираж отговарящ на набраната сума.

Закупуване на книги / получаване на суми по проекта ще е възможно чрез:

- Банков превод
- Пощенски запис
- Ерау/Easyraу
- Раурал

На всеки три месеца Фондация „Български издател“ ще осигурява липсващото финансиране на един или няколко проекта, които са показали отлични показатели.

Платформата „Мечта за книга“ предлага различни рекламни площадки на своя сайт, на другите сайтове на Фондацията „Български издател“, както и в различни фейсбук страници, но основната реклама се очаква да дойде от личната инициатива на авторите.